

အောင်စိန်စာပေ

လွယ်

အဆိပ်ပင်လယ်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အဆိပ်
လှိုင်စာပေ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြိုးကျော်သူ (၀၀၇၇၇) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံးဒီဇိုင်း

ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တစ်စိုး ၁၀၀ ကျပ်

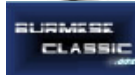

လုံမ

အဆိပ်ပင်လယ်

၈၉၅-၈၃

လုံမ
အဆိပ်ပင်လယ် / လုံမ။ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၆
၂၆၀ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) အဆိပ်ပင်လယ်

အခန်း (၅)

“အမယ်လေး... အမယ်လေး သေပါပြီ၊ အဒေါ်မိုး... အဒေါ်မိုး လုပ်ပါဦး... ကယ်ပါဦး။ ကျွန်မဘယ်လိုမှမခံနိုင်တော့ဘူး။ မခံနိုင်တော့ဘူး။ အား... အား အမယ်လေး သေပါတော့မယ်၊ သေရတော့မယ် အဒေါ်မိုးရဲ့၊ ကျွန်မကိုမကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ လုပ်ပါကယ်ကြပါဦး”

အံကြိတ်တင်းခံထားသည့်ကြားမှ ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်လွန်းစွာ နှိုးနှိုးခိုင်းရဲ့အသံက ကျယ်လောင်လာသည်။ အခြေအနေမဟန်၍ လက်ညှိုးထိုးတင်နေသော ခပ်စောစောကပင် ပိုက်ဆံမယူတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့... မကြူ၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ငါ့တူမတော်တော်ခံနေရပြီ၊ ငါ့တူမလက်သည်က စိတ်ချရတယ်ဆိုအေး၊ နှုတ်လည်းလုံတယ်ဆိုလို့ ငါ့တူမကိုပါ ပွဲစားခပေးထားတာနော်၊ အခု သူမနိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးတာမဟုတ်လား၊ ငါ့တူမတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ညည်းကိုပါတရားစွဲမယ်မကြူ”

“မမိုးရယ် နေ့စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မလည်းစဉ်းစားနေတာ ခေါင်းထူးထူးပူနေပါပြီ၊ ဒေါ်မိုးလုပ်တာ အရင်လူတွေဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။

အားလုံးရှောရှောရှူရှူ အဆင်ပြေပြေချည်းပါပဲ၊ မမိုးတူမကျမှ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။”

“မသိပါဘူးလုပ်မနေပါနဲ့၊ ညည်းသေချာတယ်ဆိုလို့သာ ညည်း အိမ်ကိုလာလုပ်တာ၊ ငါ့ရပ်ကွက်ထဲဆို လူသိမှာစိုးလို့လာလုပ်ခါမှအေး ကဲ ... အခု ညည်းကဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဟိုကအသက်ထွက် တော့မယ်၊ သေလို့ကတော့အေ ညည်းအရင်ဆုံးအမှုပတ်မှာ”

“ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့မမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူး ခံစားနေတာ ကြည့်ပြီး ကျွန်မလည်းသေလောက်အောင်ကြောက်နေပါတယ်၊ အခုမနိုင် မှ ဆေးရုံသွားလည်း တရားစွဲခံရမှာ သန္ဓေသားဖျက်ဆီးမှု သတ်မှုနဲ့ ပြစ်မှုမြောက်နေပြီ”

“အေးလေး အဲဒါကြောင့် ဘာလုပ်မှာလဲလို့ မေးနေတာပေါ့”

“ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်ကကွန်ဒိုမှာ နေတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်မကြီးလေး၊ သူက အရမ်းကိုသဘောကောင်း တာ၊ ဟိုတလောက အဖေမဆုံးခင် ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဆေးရုံ လည်း မသွားနိုင်၊ အဲဒါ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းတာ လာကြည့်ပေး တယ်၊ သူ့ကြောင့်အဖေ အသေကောင်းသွားတယ်ပြောရမှာပဲ၊ ဟိုဘက် လမ်းထဲက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အဘိုးကြီး ကျန်းမာရေးမကောင်း တာလည်း တစ်ရက်ခြားလာကြည့်ပေးတယ်တဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့ကိုအကူအညီတောင်းကြည့်ရမလားလို့ပေါ့၊ သူက မန့် ဆင်းရဲသားတွေအပေါ် ငဲ့ညှာစာနာမှုရှိတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တယ်၊ သနား အောင်တော့ပြောရမှာပေါ့၊ အမှုတွေတာတွေပတ်မှာစိုးလို့ အိမ်မှာပဲ ကြည့် ပေးပါလို့ တောင်းပန်ကြည့်ရမှာပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း လုပ်လေအေ၊ မခံစားနိုင်လို့ ဒီထက်ပိုအော်ရင်

ညည်းအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကသိလို့ အရှက်ကွဲနေပါဦးမယ်”

“အိမ်ခြေကအလှမ်းဝေးပါတယ်၊ ဒီအချိန်ဆို သူ့အလုပ်ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ အိမ်တွေမှာလည်း လူသိပ်မရှိပါဘူး၊ ကဲ ကျွန်မသွားကြည့်လိုက် ခယ် ပွင့်ဖူးကံပေါ့ မမိုးရယ်”

ကြောက်လန့်ထိတ်ပျာစွာနှင့်ပင် မကြုံထွက်သွားသည်။ ပွင့်ဖူး ခိုင်ကတော့ ဝေဒနာကိုလူ့လိုခံကာခံစားရင်း အံ့ကြိတ်အော်ဟစ်ညည်းညူ ခုနဆဲပါ။ ကံမကောင်းလျှင် အသက်ပါပါသွားနိုင်တာမို့ ...။

အခန်း (၂)

“ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ အရမ်းကိုအသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ကြိုတင်ကာကွယ်လို့ရရဲ့နဲ့ ဘာလို့ဒီလိုတွေဖြစ်မှလုပ်ရတာလဲ၊ ဆရာမသာ အချိန်မီရောက်မလာနိုင်ရင် မတွေ့ပုံစရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါကြောင့် ဆရာမကြီးကိုအရမ်းကိုကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ တူမလေးအသက်ကို ဆရာမကြီးက ကယ်လိုက်တာပါပဲ။ တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တာထက် နောက်ထပ်အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေထပ်မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဆရာမကို လာမခေါ်ကြပါနဲ့ ဆေးရုံကိုသာသွားကြပါ။ အခုက အရမ်းကို ပွင့်ဖူးလေးကံကောင်းသွားလို့ အသက်ရှင်တာ၊ ချွေးကိုပြန်သွားတာပဲ”

တကယ်ကို ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်လွန်းလို့သာပါ။ စေတနာထားကာ သနားကရုဏာသက်တတ်သူမို့ လိုက်လာခဲ့လို့သာတော်သေး၏။ သွားခေါ်တုန်းက ဒီကိစ္စလို့ပြောလိုက်တာနှင့် အင်တင်တင်ဖြစ်နေသေးသည်။ ဆေးရုံကိုပဲဖွတ်သွားခိုင်းတော့ ...

“လုပ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ကူညီပါနော်၊ ကောင်မလေးက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီးအတူနေရင်း

ငှားယွင်းသွားတာပါ။ အခုမှကောင်လေးက နိုင်ငံခြားအလုပ်သွားလုပ်မယ် ဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ပါပြုတ်သွားတာ၊ ဖအေမရိကန် ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမွေးမလဲ၊ အပျိုဂုဏ်လေးနဲ့မှ ရှေ့ဆက်လုပ်ကိုင်စားလို့ရမှာပါ။ ဒီအတိုင်းဆို ပတ်ဝန်းကျင်တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်ပျောက်ပြီး အရှက်ရသေရုံပဲရှိလိမ့်မယ်။ အခုလည်း လက်သည်ကအဆုံးထိမလုပ်ရဲလို့ သေဆုံးဖြစ်နေပါပြီ။ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ပေးပါ ဆရာမကြီးရယ်။ ဆောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မကန်တော့လည်း ကန်တော့ပါတယ် ... ဆရာမကြီးရယ်”

မကြား အပြောကောင်း အငိုကောင်းလို့သာ အားနာနာနှင့်လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကိုရောက်တော့ ပွင့်ဖူးခိုင် အော်ပင်မအော်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ရှူဖို့တောင် ခက်ခဲ့သည့်အနေအထားဖြစ်နေသည်။ မီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်မကြီးမို့ ကျွမ်းကျင်စွာ အမြန်ဆုံးလုပ်နိုင်လိုက်၍ ပွင့်ဖူးခိုင် အသက်ရှင်သန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပွင့်ဖူးခိုင်က အားလျော့နွမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှ ဆရာဝန်မကြီးတို့ လက်အုပ်ကလေးချီ၍

“ပွင့်ဖူးမှာ ဆရာမကြီးပေးတဲ့အသက်ပဲရိုပါတော့တယ်။ ပွင့်ဖူးထက်ကို ဝေဒနာခံစားနေရတာ သေမတတ်ပါပဲ။ ခဏလေးအတွင်းမှာ မခံစားနိုင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေဖို့တောင် စဉ်းစားလိုက်သေးတယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သန္ဓေသားဖျက်ဆီးမှု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆွဲကြောင်းကြံစည်မှုတွေနဲ့ ပြစ်မှုတွေတိုးလာမှာပေါ့။ သေသွားရင်တောင် အဲဒီအပြစ်ကလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ မဖြစ်ခင်က တားဆီးပေးခဲ့ဖူးကွယ်။ အခုခေတ်မှာ တားဆီးလို့ရတဲ့ ခေတ်မီဆေးဝါးတွေ အများပြားအပြားဒီလောက်တောင်ရှိနေတာ အခုကယ်လောက်တောင် အန္တရာယ်

များထားလဲ၊ ကံမကောင်းရင် သေသွားနိုင်တယ်”

“ပွင့်ဖူးတော်တော်လေး နောင်တရမိပါတယ်၊ သူများအသက်ကို သတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်အသက်လည်း သေမတတ်ခံစားလိုက်ရတယ်၊ တကယ်ကိုနောင်တရမိသွားတာပါ”

“သူများအသက်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါပွင့်ဖူးရဲ့သန္ဓေသား မိခင်စိတ်လေးသာရှိရင် ဒီလိုမျိုးပျက်ဆီးရက်ပါ့မလား၊ ပွင့်ဖူး အရမ်းကိုများတယ်”

“ပွင့်ဖူး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရင် လောကမှာ ဘယ်လောက်တောင်အရှက်ရလိုက်မလဲ၊ ဒီလောကထဲ ပွင့်ဖူးဘဝ ပွင့်ဖူးရင်တည်ချဦးမှာလေ၊ ပွင့်ဖူးတို့လို လူတန်းစားအတွက် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ရုန်းကန်ဖို့ အရမ်းကိုခက်ခဲပါတယ်”

“အဲဒီလိုတွေဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် အစကတည်းက ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့ကွယ်၊ ယောက်ျားတွေကို ဘာကြောင့်များလွယ်လွယ်ယုံလိုက်ရတာလဲ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ မနူးမနပ်အပျိုပေါက်အရွယ်လေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ပွင့်ဖူးအရမ်းကိုများသွားပါတယ်၊ ချစ်သူကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် အားကိုးမိလိုက်တာပါ၊ နောက်တော့သူက မိဘစကားနားထောင်ပြီး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ထွက်သွားတယ်၊ ဆိုးတာက သူ့မိဘကသဘောမတူဘူးဆိုပြီး ပွင့်ဖူးကိုပါ တစ်ခဲတည်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားခဲ့တာပါပဲ”

ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် စိတ်မကောင်းသလို ခေါင်းလေးခါသည်။

“မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဘဝအတွက် အားကိုးပြီး ပုံအပ်လိုက်ရင် အညှာလွယ်တယ် အထင်သေးခဲပြီး၊ ခြေတော်တင်လို့ အားရမှုစွန့်ပစ်ခံရတာမျိုးလည်းရှိတတ်တယ်၊ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ပန်းကလေးနဲ့တူတယ်၊ အပင်ပေါ်မှာလန်းဆန်းလှပနေတဲ့ အချိန်လေးခဲ

တန်ဖိုးရှိတာ၊ ခူးဆွတ်နှမ်းရှိက်ပြီး အပန်ခံလိုက်ရပြီးပြီဆိုရင်တော့ ပန်းဆိုတဲ့အမျိုးက နွမ်းခြောက်သွားတတ်တာပဲလေ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရတာထုံးစံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီးပြောတဲ့စကားတွေ တန်ဖိုးရှိလိုက်တာ၊ ပွင့်ဖူးမှာ အဲဒီလိုဆုံးမသွန်သင်ပြောဆိုမယ့်မိဘမရှိပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ဘဝအတွက် သူ့ရုန်းကန်နေရတာဆိုတော့ ပွင့်ဖူးကိုလေးလေးနက်နက်မဆုံးမနိုင်ဘူးလေ၊ ဆရာမကြီးကို ပွင့်ဖူးမိဘနေရာမှာ ထားလိုက်ပါပြီ၊ ညတိုင်းစိတ်ကရည်မှန်းပြီး ရှိခိုးပြီးမှအိပ်ပါ့မယ်”

“ဪ... အေးပါကွယ်၊ ဒီလိုစိတ်လေးရှိတာနဲ့တင် နောက်မခိုက်တော့ဘူးလို့ ဆရာမကြီး ယုံကြည်လိုက်ပါ့မယ်”

တကယ်ကို ပွင့်ဖူးခိုင်လေးကစိတ်ထားနူးညံ့သူလေးပါ၊ စကားသံချိုချိုလေးဖြင့် ကလန်ကဆန်လုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဆုံးမသွန်သင်တာကိုနာခံတတ်တာလေးက လိမ္မာယဉ်ကျေးသူဟုသတ်မှတ်လို့ရသည်။ နွမ်းလျမော့ပန်းနေသော်လည်း ပြောသမျှစကားများကို နားလည်စွာလက်ခံပေး၏။

ဆေးနံ့မှာ ဒီလိုအခက်အခဲဖြစ်ကာရောက်လာသည့် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ဆေးကုသပေးပြီး ပညာပေးဆုံးမစကားများပြောဖူးဇယမယ့် ဝေဒနာကလွတ်မြောက်သွားလျှင် မနာခံချင်သလို တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားကြတာများ၏။ တချို့ကျတော့လည်း နောင်တရသလို ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု အထပ်ထပ်ပြောသွားကြသည်။ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ ဘာကြောင့်များ ကိုယ်ကျင့်တရားပုဂံသိက္ခာတွေကို တန်ဖိုးမထားအရှက်အကြောက်မရှိကြတာပါလိမ့်။

ပွင့်ဖူးခိုင်က ရုပ်ရည်လေး ချောချောမောမော လှလှပပလေးနှင့် နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲမသိဘူး။ ဆရာဝန်မကလည်း ဆေးကု မှာကုသွားတာမဟုတ်ဘူး။ တရားကဟောသွားသေးတယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ပဲ ကိုယ်လုပ်ပေါ့ အရစ်ကိုရှည်တယ်”

“ဪ... မမိုးရယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆေးကုဖို့ကြုံလာရင် မိန်းကလေးတွေ နောက်ထပ်အမှားမလုပ်အောင် ဒီလိုတွေဆုံးမဩဝါဒ ပေးရတာထုံးစံပဲ။ ဆရာဝန်ဆိုတာလည်း ဆေးကုရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ ပညာရှင်တွေအားလုံးက ပရဟိတပါတို့လုပ်နေကြတော့ စေတနာတွေ ပါပါမှဖြစ်တာ”

“ညည်းပဲတော်တော်တတ်တယ်မကြာ။ ငါကဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာ၊ အဲဒီလိုပြောဆိုဆုံးမနေရအောင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းမို့လို့ လား။ ငါသာဆို အာဇာနည်ခံမနေဘူး”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ပွင့်ဖူးခိုင် ဒီလိုဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား။ အဒေါ် ဆိုပြီးနေသာသလိုနေတယ်။ ဆုံးမသွန်သင်တာမျိုးမရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဒီလိုမျိုး စပွန်ဆာမရှာလည်း ပွင့်ဖူးရုပ်ရည်နဲ့ လင်ကောင်းလားကောင်း တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး... သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စမျိုးဝါသနာပါနေတာ

ပါတော်၊ ကျွန်ကပြောပါတယ်။ မဟုတ်တရုတ်တွေနဲ့ညားမယ်။ အကောင် ကြီး အပြီးရှည်ရှည်နဲ့ မဟုတ်ရင် အမိမဖမ်းနဲ့လို့ ဟိုကလူရည်လည်တော့ ခံရရောမဟုတ်လား။ နောက်ကြောင်းကိုလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့။ အခုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်ရင် သူ့ကိုမဖြစ်မနေလက်ထပ်မှာပဲလို့ မျှော်လင့် တာလေး ညည်းအပြောကောင်းပြီး ဟိုဆရာဝန်မ ဆေးလောကုပေးလို့သာ အသက်ရှင်တာ။ မဟုတ်ရင် တမလွန်ကိုကောင်းကောင်းကူးသွားပြီ”

“ဒေါ်လေးတို့ ဘာတွေဒီလောက်ဆူညံအောင်ပြောနေကြတာ လဲ”

အပြင်ဘက်ကအသံတွေကြောင့် အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှ ပွင့်ဖူး ခိုင်ထလာသည်။ ဆေးကောင်းသုံးထားတာမို့ တော်တော်လေးသက်သာ သွားတာမို့ ပွင့်ဖူးခိုင် ထူထူထောင်ထောင်လေးဖြစ်နေ၏။ မကြုံက ပွင့် ဖူးခိုင်လက်ကိုဆွဲကာ ဆက်တီခုံမှာထိုင်ခိုင်းပြီး

“ထိုင်စမ်းပါဦးအေ၊ ညည်းအဒေါ်က ဟိုဆရာဝန်မကို ကျေးဇူး တင်ရမုန်းမသိဘဲ အပြစ်တင်နေလို့ ငါပြောနေရတာပါ”

“ဒေါ်လေးမိုးက ဘာလို့များအပြစ်တင်နေရတာလဲ၊ သူ့ကြောင့် သာ ပွင့်ဖူးအသက်ရှင်လာတာ၊ အဲဒီဝေဒနာမျိုးနောက်တစ်ခါခံရမှာ သေ လောက်အောင်ကိုကြောက်မိတယ်”

“ငါက သူ့စကားများများပြောတာ မကြိုက်တာပါ။ ကိုယ့်အလုပ် ကို တာဝန်ကျေအောင်လုပ်သွားရင် ပြီးပြီပေါ့”

“ဪ... ဒါကလည်း တော်တန်ရုံစေတနာလောက်နဲ့ပြော နေပါမလား။ သူ့ကိုဆရာဝန်မကြီးနဲ့ ဒီထက်သိက္ခာခင်မင်ရင်းနှီးဖို့တောင် ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ရင် ငိုက်ဖျက်ချ ခိုင်းရအောင်လို့လား”

“အာ ... ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်လေးမိုးရဲ့ ဒီလိုအဆင့်အတန်း ရှိတဲ့သူနဲ့ သိက္ခာခံခင်မင်ရတော့ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ဒေါ်လေးကြူ သူ့ မှာအိမ်ထောင်ရှိလား၊ အပျိုကြီးလား”

“အပျိုကြီး ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်မယ်ထင်တယ် ယောက်ျားက၊ သားတစ်ယောက် လည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားကျောင်းတက်ခိုင်းထားတာထင်တယ်၊ ဒီမှာတော့မတွေ့ဘူး”

“အထူးကုဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ဖို့အတွက်တော့ နောက်ခံအသိုက် အဝန်း တောင့်တင်းလို့နေမှာပေါ့”

“အိုကွယ် ... သိန်းလေးငါးထောင်တန်ကွန်ဒိုမှာနေနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ မှန်းကြည့်ပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေနိုင်ရုံနဲ့တော့ ဒီလို နေနိုင်မှာတဲ့လား၊ တို့တွေအတွက်တော့ ထီသုံးခါလောက်ဆုကြီးပေါက် တောင် မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ဘဝ”

“အဟင်ဟင်း ... လူ့ကံဆိုတာပြောလို့ရမလား ဒေါ်လေး ကြူရဲ့၊ အခုတဲကုတ်မှာနေရပေမယ့် တော်ကြာရွှေဘုံပေါ်မှာ မခံရဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

ပွင့်ဖူးခိုင်စကားကို ဒေါ်မိုးဝေ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာလှောင်သည်။

“ပွင့်ဖူးခိုင်တို့ကတော့ ပြောလိုက်ရင် အကြီးကြီးတွေချည်းပဲ လုပ်ရပ်ကသာ ဒီအချိန်ထိ ဘာမှဖြစ်မလာသေးတာ”

“အချိန်မကျသေးလို့ပေါ့၊ ဒေါ်လေးမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူးကို ကံတရား က ဒီအတိုင်းကြည့်မနေပါဘူး၊ ကံကောင်းရင်သာ ဒေါ်လေးမိုးကို မေ့ သွားတယ်မပြောနဲ့”

“ညည်းက ကျေးဇူးကန်းဖို့ ကြိုပြီးစဉ်းစားထားတယ်ပေါ့လေ၊ ငါသာစောင့်ရှောက်မထားရင် ညည်းမိဘတွေသေကတည်းက ညည်း

လမ်း ဘေးရောက်နေပြီ”

“စတာပါ ဒေါ်လေးမိုးရဲ့၊ ပွင့်ဖူးက အဲဒီလိုလုပ်ပါ့မလား၊ တစ်ဦး တည်းသော ဆွေမျိုးအရင်းကြီးဒေါ်လေးကို၊ ပွင့်ဖူးချမ်းသာလို့ကတော့ အိမ်ဦးခန်းမှာတင်ထားမှာ”

“အမယ်လေး ... အဲဒီစကားကြားတာနဲ့တင် ကျုပ်ကကျေနပ် နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်း ... ယောက်ျားတိုင်းကိုတော့ အချစ်လို့မမှတ်နဲ့ နော်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ဒီလိုကိစ္စမျိုးထပ်မဖြစ်စေနဲ့၊ မကြူအပြောကောင်း လို့ ဟိုဆရာမလိုက်လာလို့သာ ညည်းကံကောင်းသွားတာ၊ မဟုတ်လို့က တော့အေ တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး”

“ဒေါ်လေးမိုးကလည်း ဒါပဲထင်မြောနေတော့တာပဲ၊ ပွင့်ဖူး သိ ဝိတယ်၊ အဲဒီလူကြီးမှာ သားသမီးတွေမရှိဘူး၊ မိန်းမကြီးက ကလေး ထည်းမမွေးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုရင်သွေးလွယ်လိုက်ရင် မိန်းမကြီးကိုကွာပြီး ပွင့်ဖူး တို့ယူမှာပဲလို့ တွေးလိုက်လို့ပါ”

“ဟဲ့ ... အခုခေတ်ယောက်ျားတွေကို ရင်သွေးတွေ ကလေး တွေနဲ့ စည်းရုံးပြားယောင်းပြီး မျှားစမ်းပါနဲ့၊ ဥ မခင်တော့ဘူး မ ခင်တဲ့ ဘာတွေ၊ သားသမီးရှိကြတော့ရော သားသမီးမျက်နှာထောက်ပြီး မကွာ ခုန်း မပြတ်စဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာရော ရှိကြလို့လား၊ ကိုယ့်သာယာ နဲ့ ကိုယ်ရှာနေကြတဲ့လူတွေချည်းပဲ”

“အဟင်ဟင်း ... ဒေါ်လေးမိုးပြောမှ ပိုပြီးသဘောပေါက်တော့ သယ်၊ ကံပါ ပွင့်ဖူးလည်း သက်သာနေပြီပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြော ဒါနဲ့တော့”

“ဟဲ့ ... ငါကပြောချင်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ညည်း တို့ဆုံးမသွန်သင်မှုမရှိဘူးလို့ မကြူအဖြစ်တင်နေလို့ပြောနေရတာ၊ ငါက ညည်းကို လင်ကောင်းသားကောင်းရစေချင်လို့ ရွေးချယ်ခိုင်းနေတာ ပြော

ပြလိုက်စမ်းပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ် မမိုးက တော်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးချယ်ပြီး မကြိုက်တိုင်းကွာရှင်း ခွာပြုနေလို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“ဟဲ့ ... ညည်းလိုမှဆိုးမ မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲလေ။ တစ်ယောက်တည်းအပိုင်ယူလိုက်တော့ ညည်းမှာမကောင်းလည်း ပေါင်းခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား။ သားသမီးတွေမွေး၊ အရွယ်မရောက်ခင်ခိုင်းစား၊ လင်တွေမယားတွေရကုန်၊ လင်ဆိုးမယားတဖားဖားနဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်လည်း ရှာစားရသေး။ လင်လည်းပြုစုရသေး။ သေမှညည်းခင်ကျွတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဒေါ်မိုးဝေပြောတာ မှန်နေတော့ မကြုံရယ်နေသည်။ ဒေါ်မိုးဝေနှင့် မကြုံတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာကြပေမယ့် အခြေအနေချင်းမတူတာမို့ အမြဲလိုမတွေ့ကြဘဲ တစ်ခါတစ်ရံမှသာတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင်တော့ နှစ်ယောက်ဆိုဖြစ်ကြသည်။ အခုလည်း ပွင့်ဖူးခိုင် ဒီလိုဖြစ်တော့ မကြုံကို အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပင်ရင်း မကြုံက သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုကလေး ဖျက်ချပေးသည့် လက်သည်ရှိသည်ဆို၍ တူအဇီးနှစ်ယောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ ဒီရောက်မှ လက်သည်က မကျွမ်းကျင်မှန်းသိကြသည်။ ဆရာဝန်မကြီးဒေါ်နှင်းယုလိုင်သာ မကယ်လျှင် ပွင့်ဖူးခိုင်အသက်သေမှာ သေချာ၏။ ဒီလိုဖြစ်မှ ဆေးရုံသွားလည်း အရှက်တကွအကျိုးနည်းကာ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။

ဟူး ... အခုမှပဲ သက်မမောတွေချနိုင်ကြတာ ...။

အခန်း (၄)

“မမလှိုင် ထတော့လေ၊ ဒီနေ့ဆေးရုံကြီးမှာ ဂျူတီဝင်ရဦးမှာ ဆို၊ မောင် မနက်စာစီစဉ်ထားတယ်”

“အင်း ... မောင်ကလည်း စောသေးတယ်မဟုတ်လား။ မမလှိုင် ညကဆေးပညာစာအုပ်တွေ ပြန်လေ့လာပြီးဖတ်နေတာ အိပ်ရာဝင်ညှိနက်သွားလို့ပါ။ မောင်ကတော့ စောစောအိပ်သွားပြီး မမလှိုင်ကို ဆော့ မစောင့်ဘူး”

အိပ်ရာထဲက ဒီဘက်စောင်းလှည့်ရင်း ပြောလိုက်သော မမလှိုင် စကားကြောင့် နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွနှမ်းမွှေးကာ ချောလိုက်ရသည်။

“မောင်ကကုမ္ပဏီမှာ ပင်ပန်းလာလို့ပါ မမလှိုင်ရယ်။ နိုင်ငံခြားကနေ ပစ္စည်းသစ်တွေ တင်သွင်းဖို့အတွက် ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတင်ထိုင်ထိုင်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ မိတင်ထိုင်လိုက်၊ ပစ္စည်းတင်ဖို့ နိုင်ငံခြားက ပါတနာတွေနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်၊ ဒီဘက်အခက်အခဲတွေ ဘယ်ပြလိုက်နဲ့ အခုတလော စိတ်ရောလူရောကို အနားမရဘူး။ အဲဒါကြောင့် မမလှိုင်အပေါ်ဝတ္တရားဖျက်ကွက်မှုလေးတွေဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်နော်”

“မမလှိုင် နားလည်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဘာတွေပြော

မနေပါနဲ့၊ မောင်သာ ပင်ပန်းတယ်ညည်းညူရင်းနဲ့ ဒီအလုပ်ကို စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်သွားမှာပေါ့ရိပ်တာ”

“စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်စရာလား မမလှိုင်ရယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် မောင်ဂုဏ်သိက္ခာရှိဖို့ဆိုပြီး မမလှိုင်ဘယ်လောက်တောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရလဲ မောင်သိပါတယ်၊ အခုဆို ရှယ်ယာများများထည့်နိုင်လို့ MD ရာထူးတောင်ရနေပြီ၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ လူရာဝန်ဆိုပြီး ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားလို့ မောင်ပျော်နေပါပြီ၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ ညည်းတာကလည်း မောင်မလုပ်ချင်မလုပ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလှိုင်အပေါ်ဝတ္တရားပျက်ကွက်မှုလေးတွေရှိခဲ့ရင် မောင်ကိုနားလည်ပေးစေချင်လို့ပါ”

“နားလည်ပေးပါ့မယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မမလှိုင်က မောင့်အပြုအစုတော့ခံချင်တယ်၊ မောင့်ကို ပိုချစ်လာလို့ပဲလား၊ အသက်ပိုကြီးလာလို့ပဲလားမသိဘူး၊ မောင်နဲ့အမြဲတမ်းကြင်ကြင်နာနာနေချင်တယ်၊ သားကလည်း အနားမှာမရှိတော့ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်တိုင်ပင်ပင်လေးလည်း ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ သားကိုမောနင်းဖုန်း ဆက်ပြီးပြီလားမောင်”

“အခုပဲဆက်မလို့ မမလှိုင်ရဲ့၊ မမလှိုင် အိပ်ရာထနောက်ကုနေတာနဲ့ အရင်နှိုးနေတာ”

“ကဲ ... ကဲ မမလှိုင်ထပြီ၊ သားကိုဖုန်းခေါ်လိုက်ပါဦး”

အိပ်ရာကထကာ ညအိပ်ဝတ်စုံကိုဆွဲဆန့် ဆံပင်တွေကို သေသပ်အောင်ပြီးသင်ပြီး သားဆီဖုန်းခေါ်နေသည့် မောင့်အနားမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မောင့်လက်ဖျားက မိမိပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ဖက်ထားရင်းနှင့်

“သားလေး မောနင်း”
“မောနင်းပါ ဒယ်ဒီ၊ မာမီရောနှိုးပြီလား”

“နိုးပြီကွ၊ ဒယ်ဒီအာဘွားပေးမှပဲ မင်းမာမီအိပ်ရာကထတော့တယ်၊ အပျင်းကြီးနေတာလေ”

“အံ့မယ် မောင်နော်၊ သားကိုဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မာမီ ညကဆေးစာအုပ်ဖတ်နေလို့ နောက်ကျတာသားရေ”
ဖုန်းကိုလုကာ အော်ပြောလိုက်တော့ မောင်ကဖုန်းကိုပြန်လှ

“သား ... ဘရိတ်ဖတ်စံကို ကောင်းကောင်းဆွဲနော်၊ အဆာခြေရုံလောက်မစားနဲ့၊ မနက်စာကို အဝစားထားမှ သားတစ်နေကုန် စာဆောင်းကောင်းသင်နိုင်မှာ၊ နေ့လယ်စာချိန် အဆာခံရင်လည်း အစာအိပ်ရောဂါရမယ်နော်သား၊ အစားကိုတော့ ပုံမှန်စား၊ စာကိုလည်း ကြီးစား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီရဲ့၊ ဒီမှာတမ်းတွေက နေ့တိုင်းကြားနေရတဲ့ သားအလွတ်ရနေပါပြီ၊ ဒယ်ဒီရော သားဆီဘယ်တော့လာဦးမှာလဲ”

“ဒယ်ဒီလာဖြစ်သေးမှာမဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့၊ အေးအေးဆေးဆေးကျရင် မာမီကိုပါခေါ်ပြီး သားတို့ လာတွေ့မှာပေါ့နော်သား”

“မာမီကဗျာ၊ ဘာလို့ ဒယ်ဒီကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းရတာလဲ မသိဘူး အလုပ်မလုပ်ခင်ကမှ သားဆီကို ဒယ်ဒီသွားချေ ပြန်ချေလုပ်လို့ သေးတယ်”

“နေဦး မောင်၊ မမလှိုင်သားနဲ့စကားပြောဦးမယ်”
သားပြောနေသည့် စကားသံတွေကြားနေရတာမို့ မောင့်ဆီက အေးကိုယူ၍ သားနှင့်ပြောရသည်။

“သား ... မာမီက သားဒယ်ဒီကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သားဒယ်ဒီရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပါတယ်သားရဲ့၊ သူ့ကိုအရင်က

ဘာမှမခိုင်းဘဲ သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေပဲလုပ်ခိုင်းနေတော့ သားအဘိုးအဘွားတွေက မိန်းမထင်နားခိုစားတဲ့ကောင်ဆိုပြီး အထင်သေးချင်ကြတယ်လေ။ တခြားကုမ္ပဏီတွေလက်အောက်မှာလည်း လခစားပုံစံမျိုးနဲ့ မာမိကမခိုင်းရက်ခဲ့လို့ပါ။ အခုက သားဘွားဘွားဆုံးပြီး အမွေခွဲလိုက်တော့ အရင်းအနှီးလုပ်ဖို့ ငွေတွေရလာတယ်။ အဲဒီအရင်းအနှီးတွေကို ကုမ္ပဏီကြီးမှာ မြှုပ်နှံလိုက်တော့ ရာထူးကြီးနဲ့နေရာရလာတယ်။ ပင်ပန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သက်သောင့်သက်သာပဲ မဟုတ်လားသားရဲ့”

“အဲဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်တော့ အဘိုးကဒယ်ဒီကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

“အဘိုးကတော့ အရင်ကတည်းက အဘွားလောက်စကားများများမပြောတဲ့သူပဲလေ။ နေရာကောင်းကောင်းရဖို့ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိအောင် နေထိုင်ဖို့လိုတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ရှေ့ကပဲဦးဆောင်ရမယ်လို့ သင်ထားတာလောက်ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် သားဒယ်ဒီက အလုပ်တွေကြိုးစားနေရလို့ သားဆီမလာနိုင်တော့တာပါသားရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ မာမိ၊ သားနားလည်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောနင်နဲ့ နိုက်ကိုတော့ သားဖုန်းဆက်ဖို့ ဒယ်ဒီရော မာမိရော မပေးနဲ့နော်။ သားက အဝေးမှာနေရတာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိအသံလေးကြားပြီး အားတင်းထားတာမျိုး”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ဟုတ်ပါပြီ။ သားဒယ်ဒီနဲ့ဖုန်းပြောလိုက်ဦးလေ”
“ဟုတ်ကဲ့”

သားက မအေထက် ဖအေကိုပိုချစ်သူမို့ ဖုန်းလွှဲကာပေးလိုက်ရသည်။ ဖအေဖြစ်သူကလည်း သားကိုအလွန်ချစ်သူပါ။ ဖုန်းဆက်ပြီး

နာတမ်းချွေလို့မပြီးနိုင်။ ညဘက်ဆိုလည်း ဘာတွေပြောနေကြမုန်းမသိ။ မောင်ရယ် ဘာတွေများသားအဖနစ်ယောက် ဒီလောက်ကြာအောင် ပြောနေတာလဲဟု မေးပြီဆိုလျှင် သားကမိတရင်ငွေအခိုင်အောက်က ခွဲနေရတာ၊ သားအားမငယ်အောင် အားပေးစကားပြောနေတာပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း သားအိပ်ချင်လို့ ပုံပြောပြပါဆိုတော့လည်း ပြောရတာဆို မမလှိုင်ရယ်တဲ့။

ဒီအရွယ်ကြီးမှာတောင် ဒီလိုတွေခွဲကြတုန်းပင်။ တကယ်ကို ခယ်စရာကောင်းသည့်သားအဖပါ။

“မမလှိုင် ... မောင်ဖုန်းပြောတာကို ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ”
ဖုန်းပြောပြီးသွားသော ဦးမင်းဆက်ရာက သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေတာကိုတွေ့သွားပြီး ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်က ဦးမင်းဆက်ရာရဲ့ မေးဖျားလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ညှပ်ကိုင်

“မောင်တို့သားအဖ အလွမ်းသယ်တာကို သဘောကျလို့ပါ။ သားက ဒီအမေထက်တောင် အဖေကိုပိုချစ်သလိုပဲ”

“ဒါကတော့ သားနဲ့မောင်က ပိုပြီးအနေနီးခဲ့တာကိုး မမလှိုင်နဲ့ မောင်တို့လက်ထပ်ပြီး ကလေးရတော့ မောင့်မှာကျောင်းကိုအဝေးဆင်နဲ့ ဘွဲ့ရအောင်ယူပြီး သားအနားမှာပဲနေခဲ့တယ်။ မမလှိုင်ကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အထူးကုပါရဂူဘွဲ့တွေယူဖို့ စာတမ်းပြုစုဖို့ ဆေးစာအုပ်ဆွဲ လေ့လာရ၊ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီတွေဝင်ရနဲ့ မောင်တို့သားအဖအတွက် အချိန်လည်း မပေးနိုင် ဂရုလည်းမစိုက်နိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ မောင်ကတော့ အိမ်အကူရှိပေမယ့် သူ့မှာချက်ပြုတ်ရ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေချိန်မှာ သားကိုကယ်တိုင်ရေးချီးပေးတယ်။ ထမင်းကျွေး၊ မုန့်ကျွေး တွေပိုင်းထိုင်ပို့နဲ့ နောက်ပြီးညကျတော့လည်း မမလှိုင် စာဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ

သားကိုမောင်ပဲ ချောသိပ်ရ၊ ပုံပြောသိပ်ရနဲ့ အဲဒီလိုနေခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် သားကမောင်ကိုပိုပြီး ခင်တွယ်တာမလှိုင်နားလည်ပါတယ်။ သားအဖချင်းချစ်တာ၊ ပိုပြီးတော့တောင် ကြည့်နူးမိပါတယ်မောင်။ အဲဒီအချိန်တွေက မမလှိုင်ကိုနားလည်ပေးခဲ့လို့လည်း ဒီနေ့အချိန်မှာ မောင်ကို မမလှိုင်ပေးဆပ်နေတာပေါ့”

“ဘာလဲ မမလှိုင်”

“အဲဒီလို သားနဲ့ မမလှိုင်အတွက် မောင်အချိန်တွေပေးနေရတာကို မေမေတို့က မောင်ကိုတစ်မျိုးမြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို မောင်နာမည်နဲ့လုပ်ခိုင်းတာပေါ့။ သားအတွက်တော့ သူ့အဖေနဲ့ အမြဲမတွေ့နိုင်တော့တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သားကို ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်း နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းထားတာ အစပိုင်းလောက်ပဲ မောင်သွားနေနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် သားက သူ့အဖေကိုအလုပ်လုပ်ခိုင်းရပျာမလားဆိုပြီး ဒီအမေကိုစိတ်ကောက်ချင်နေတာနဲ့ စောစောက ရှင်းပြပြီး ချောလိုက်ရတာလေ ဟင်းဟင်း”

ပြောရင်း ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် ကြည့်နူးစွာရယ်လိုက်မိသလို၊ ဦးမင်းဆက်ရာကလည်း ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ရဲ့ ပန်းလေးကိုဖက်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သားက အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ထဲသာရောက်လာတော့မယ်။ မရင့်ကျက်သေးဘူးပြောရမလား။ ဒီအဖေနဲ့ အမေကို ခွဲချင်နေတုန်းပဲ မောင်လည်း သားကိုသတ်ရပါတယ်။ မမလှိုင်က ပညာရေးကိုဦးစားဖေနေလို့ မမလှိုင်နဲ့သား အနေဝေးသလိုဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် သားနဲ့က လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ရတာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို အမေကိုတွယ်ကပ်နေမှာနဲ့လို့ ကစားကွင်းကိုလိုက်ဖို့ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ၊ မောင်တို့သားအဖမရောက်ဖူးတဲ့နေရာကိုမရှိဘူး”

“အင်း ... အဲဒီအချိန်တွေက မမလှိုင်ကိုနားလည်ပေးခဲ့လို့ မောင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မောင်ကသားအတွက် စိတ်ချရတော့ မမလှိုင်နောက်ဆံမတင်းဘဲ ပညာကောင်းကောင်းသင်နိုင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ အဲဒီအချိန်တွေလွန်မြောက်ပြီး မမလှိုင်တို့အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်စကားကြောင့် ဦးမင်းဆက်ရာ စိတ်ကောက်သလို နှုတ်ခမ်းချွန်သွားသည်။

“ဘာအေးအေးချမ်းချမ်းလဲ မမလှိုင်၊ အခုရော မမလှိုင်က မောင်အတွက် အချိန်ဘယ်လောက်များပေးနိုင်လို့လဲ၊ ကုမ္ပဏီကိုရော ဘယ်နှခေါက်လာနိုင်လို့လဲ၊ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းသုံးခုလောက်မှာ အချိန်ပိုင်းထိုင်တယ်။ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ နယ်တွေဘက်ထိ ဆေးကုလိုက်တယ်၊ ဆေးရုံမှာလည်း ဂျူတီဝင်လိုက်သေးတယ်။ ညဘက်ဆိုလည်း ဆေးစာအုပ်ဖတ်တဲ့အချိန်နဲ့ တစ်ခါတလေတွေ့ကြည့်ရင် မမလှိုင်နဲ့မောင်က ဝေးကွာနေသလို ခံစားရတယ်”

“ဟင်း ဟင်း မောင်က ကလေးကျနေတာပဲ၊ ကဗျာဆန်နေလိုက်တာ၊ မမလှိုင်တို့အရွယ်တွေလွန်လာကြပြီလေမောင်ရဲ့၊ ဒီလိုပရဟိတအလုပ်လေးတွေလည်း တွဲလုပ်ဦးမှပေါ့။ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းမှာထိုင်ပြီး ငွေရှာတယ်ဆိုတာလည်း မောင်နဲ့သားအတွက်ပဲလေ၊ သေရင် မမလှိုင်က မောင်ထက်ဆယ်နှစ်တောင်ကြီးတာဆိုတော့ မမလှိုင်က အရင်သေမှာ မောင်နဲ့သားအတွက် ငွေတွေအများကြီးရှာပြီးထားခဲ့ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ...။ မမလှိုင်က မောင်ထက်ဆယ်နှစ်သာ အသက်ကြီးပေမယ့် နုပျိုလန်းဆန်းနေပါသေးတယ်။ မမလှိုင်အသက်လေးဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုတာကို သူများတွေကယုံကြံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်းဟင်း ... မောင်အဲလိုပြောတာနဲ့ မမလှိုင်အသက်ဆယ်

နှစ်လောက်ပြန်ငယ်သွားသလိုပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ။ မမလှိုင်ချောလွန်းခန့်လွန်းလှလွန်းလို့ ကျွန်တော်လူပျိုပေါက်အရွယ် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်လောက် ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာ”

“ဖွဲ့ကောင်းကောင်းနဲ့ချစ်တတ်လို့လည်း မမလှိုင်ဥပေက္ခာမဖြူရက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘတွေတားတဲ့ကြားက လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီအချိန်က ရင်တွေလည်းတုန် စိတ်တွေလည်းလှုပ်ရှားနဲ့ ပညာရေးကိုစွန့်လွှတ်ချင်လောက်အောင်ကို မောင့်ကိုချစ်ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ မရင့်ကွက်သေးတဲ့အရွယ်နဲ့ မောင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့မိပေမယ့် မမလှိုင်လူရွေးမှန်သွားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မောင်ကလူကြီးလေးလို့ပဲ။ မမလှိုင်ကို နားလည်ပေးတယ်။ အလိုလိုက်တယ်။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်တယ်”

မင်းဆက်ရာ သဘောကျကျေနပ်သွားစွာဖြင့်

“အခုရော မောင်ပဲဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်နေရတာမဟုတ်ဘူးလား။ မနက်ဆို မောင်ပဲမမလှိုင်ကို အိပ်ရာကနိုးရတယ်။ မချီနဲ့အတူ မမလှိုင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဘရိတ်ဖတ်စုံကို စီစဉ်ပေးရတယ်။ နေ့လယ်ကျတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် အပြင်မှာပဲစားဖြစ်ကြတယ်။ ညဘက်ကျတော့ တစ်ခါတလေ မမခိုင်က ခရီးထွက်ချင်ထွက်။ မထွက်ဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်စောပြီး ဆိုင်မှာစားရအောင်ဆိုတော့ မမလှိုင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ အလုပ်တွေများလို့ ကိစ္စတွေအရေးကြီးလို့ စာတွေဖတ်စရာပါလာလို့နဲ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်းဟင်း မောင်ကပြောတော့မယ်။ မမလှိုင်လည်း အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်တုန်းလေးလုပ်နေတာပါ။ နောင်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ဆေးရုံအလုပ်ကိုနားပြီး မောင်တို့သားအဖအတွက် အချိန်ပိုပေး

မယ်လို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆို သားလည်းပြန်လာတော့မယ်လေ။ သားဘာတွေလုပ်ချင်လဲ သားအတွက်စီစဉ်ပေးရမယ်။ သူ့အတ်မြောက်လာတဲ့ ပညာရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့အလုပ်ပဲလုပ်လုပ်။ တခြားသူ ဒီသနာပါရာပဲလုပ်လုပ်။ မမလှိုင်နဲ့ မောင်ကပဲ ဦးဆောင်စီမံပေးရမှာ”

“ဒါပေါ့ သားကမောင်တို့ရဲ့အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ပဲ။ သားဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် မောင်တို့ကြိုးစားပေးရမှာ”

“အဲဒါကြောင့် ဖခင်ကောင်း လင်ယောက်ျားကောင်းဖြစ်တဲ့ ဆာ့ကိုချစ်ရတာ”

ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်က ဦးမင်းဆက်ရာရဲ့နဖူးလေးကို ကလေးဆန်စွာပင် နမ်းလိုက်သည်။ ဦးမင်းဆက်ရာက ထိုအနမ်းကိုကျေးကျေနပ်နပ်ခံလှလျက် ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ရဲ့ ပါးပြင်လေးကို မြတ်နိုးစွာပြန်နမ်းလိုက်၏။

“ကဲ... မမလှိုင် ဆေးရုံသွားဖို့ နောက်ကျနေတော့မယ်။ ရေခဲချိုးပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့တော့။ ဒီနေ့ မမလှိုင် စားချင်တယ်ဆိုလို့ သွားတောင်ခေါက်ဆွဲချက်ထားတယ်။ ဟင်းရည်နွေးဖို့ မချိုကို မောင်ပြောထိုက်ဦးမယ်နော်”

“မောင် ... မမလှိုင် ဒီနေ့ဘာဝတ်ရမှာလဲ”

“ဒီမှာလေ မမလှိုင်။ ဘီရိုထဲကလိုက်ဖက်မယ့်ဟာလေ မောင် ဆုတ်ထားတယ်။ ဂျူတီကုတ်က အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ပေးထားမယ်လေ”

“အိုကေမောင် ... သိုင်းကျူး”

အရာရာအလိုက်သိနားလည်လွန်းသောမောင့်ကို အသည်းဆဲသက်မှုချစ်မြတ်နိုးရလွန်းသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မောင်ဝတ်မည့် အဝတ်အစားကို မိမိထုတ်ပေးခဲ့ရဖူးပါ။ မောင်ကသာ မမဒါလေးဝတ် ဒါလေးနဲ့တလိုက်တယ်။ ဖိနပ်အရောင်လေးနဲ့လိုက်အောင် ဒါလေးက အဆင်ပြေ

တယ်နှင့် မိနပ်စီးဖို့ကအစ စီစဉ်ပေးသည်။

ကုန်တိုက်တို့ စင်တာတို့ ဘယ်ကိုသွားသွား မမလှိုင်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့်ဟာလေးတွေ ဒီဇိုင်းလန်းလို့ဝယ်လာတာ အသက်ကြီးလာရင် ဒီဇိုင်းလန်းတာလေးတွေဝတ်မှ အသက်ကြီးမှန်းမသိရတာဟုဆိုပြီး သူပဲဝယ်လာတတ်၏။ အဲဒီလို ဝယ်လာအောင်တော့ မိမိကပဲ မောင့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အမြဲလိုငွေအပြည့်ထည့်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင့်အတွက် အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်ဆိုတာလည်း မိမိက စီစဉ်ပေးရသည်ဆိုတာမရှိ။ မမလှိုင် မောင်ဒါလေးဝယ်လာတယ်၊ ဒီအရောင်လေး မောင့်မှာမရှိသေးလို့၊ ဒီရေမွှေး မောင့်မှာကုန်သွားလို့ ဝယ်လာတာနှင့် အစီရင်ခံတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ပြောသမျှ အချိန်ပေးနားမထောင်နိုင်ပါ။ အထူးကုပါရဂူဆရာဝန်မကြီးဂုဏ်ပုဒ်နှင့်အညီ မိမိမှာ တာဝန်တွေ အလုပ်တွေများလှသည်။

မောင်နှင့်သားအတွက် အခွင့်အရေးရတုန်းလေးမှာ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတွေမှာ အချိန်ပိုင်းထိုင်သလို၊ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့အစည်းမှာလည်း ဥက္ကဋ္ဌရာထူးနှင့်မို့ ခေါင်းဆောင်မှုအပိုင်းတွေနှင့် တာဝန်ကကြီးလှ၏။ ဆေးရုံမှာလည်း ဒုဆေးရုံအုပ်ရာထူးက အမြဲတမ်းဂျူတီအော့(ဖ်) နေလို့မဖြစ်။

အသက်ကြီးမှ ပိုပြီးတာဝန်ကြီးတွေ ထမ်းဆောင်ပြီး အချိန်မပေးနိုင်ဖြစ်နေသည်မို့ မောင်စိတ်ကောက်ချင်နေခြင်းဖြစ်မည်။

“မမလှိုင်”

“ဪ... လာပြီ မောင်ရေ... ပြီးပြီ ပြီးပြီ”

အချိန်ကြာနေသည်မို့ တံခါးခေါက်ကာလာခေါ်နေ၏။ မြန်မြန်အဝတ်အစားလဲကာထွက်လိုက်ပြီး အခန်းဝမှာရှိနေသေးသော မောင်လက်ထဲကို ဆေးအိတ်ကလေးထည့်ပေးလိုက်သည်။ မောင်က ဆေးအိတ်

ကိုကားထဲမှာသွားထားပြီးမှ ထမင်းစားခန်းထဲလိုက်လာသည်။

“မချို... မမလှိုင်အတွက် ကျွန်တော်ပဲပြင်ပေးလိုက်မယ်၊ ငရုတ်သီးတွေများသွားရင် မကောင်းဘူး၊ အဝန်များရင်လည်း သွေးတိုးလိမ့်မယ်၊ ကြက်သွန်နည်းနည်းပဲထည့်မယ်နော် မမလှိုင်”

“မောင်အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါကွယ်၊ မမလှိုင်က မောင်ကျွေးသလိုစားနေကျပဲ”

“အဟင်း... အဲဒီလိုချေးမများလို့ မောင်လုပ်ပေးရတာ အားခိုတာ၊ ကံ စားမမလှိုင်၊ မောင်လည်းကုမ္မဏီသွားတာ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“မောင်ကရေချိုးပြီးပြီလား”

“အင်း... ကုတ်အင်္ကျီလေးထပ်ဝတ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ”

“ဟိုလေ ဒီဆန်းဒေးမှာ မောင်ကလည်းကုမ္မဏီဝိတ်တယ်၊ မမလှိုင်လည်း ဆေးရုံဂျူတီမရှိတုန်း ပရဟိတအသင်းလည်း ဒီတစ်ပတ်နားတယ်၊ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုကို ဂျူတီအော့(ဖ်)လိုက်ရင် မနက်ပိုင်းကနေ နေ့လယ်အထိ နားလို့ရတယ်မောင်ချဲ့၊ အဲဒီနေ့ကျ အိမ်မှာပဲ မနက်စာရာ နေ့လယ်စာရာ မမလှိုင်ကိုမောင်ချက်ကျွေးရမယ်နော်၊ မနက်စာတို့ နန်းကြီးသုပ်စားမယ်၊ နေ့လယ်စာကို ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချဉ်ရယ်၊ ငါးရဲ့အူရယ်၊ ကန်စွန်းပလိန်းရယ်၊ သံပရာသီးသုပ်ရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ မမလှိုင် အကြိုက်တွေ မောင်သိနေတာပဲ၊ မမလှိုင်သာ အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆို မောင်ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေနပ်ပါပြီရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မချို့နဲ့ပဲလုပ်နော်၊ မမလှိုင်က လူနာစာရင်းတွေတော့ လုပ်ရမယ်၊ နောက်အပတ်သွားရမယ့် ဘောရွာလေးမှာ ရောဂါအသစ်အဆန်းလူနာတွေကို ဆေးပေးထားခဲ့တာ အခြေအနေကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ မမလှိုင်ကို မောင်ချက်ကျွေးတိုင်း မမလှိုင် ဘာကုလုပ်တာရှိလို့လဲ၊ မောင်ပဲ အပင်ပန်းခံပါမယ်”

“ဟင်းဟင်း အဲဒါကြောင့် မောင်ကိုချစ်ရတာ”

“ ကလေးဆန်သည်ပဲဆိုဆို၊ မချိုရွှေမှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပင် ပြောလိုက်မိသည်။ တချို့ဆိုလျှင် အသက်ငယ်သည့်ယောက်ျားကို ယူပြီး မိန်းမကပဲ အလိုလိုက်အလျော့ပေးကာ အရာရာသည်းညည်းခံရသည်တဲ့။

မိမိကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သောမောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရပေမယ့် အလိုလိုက်ခံရသည်။ ချစ်မြတ်နိုးခံရသည်။ ကြင်နာယုယပြုစုခံရသည်။

သားအတွက်လည်း ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ် ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သော ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဘယ်လောက်တောင်ကံကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီမိသားစုဘဝလေးကို တစ်သက်လုံး တောင့်တမြတ်နိုးစွာနှင့်ပင် ...။

အခန်း (၅)

“ဘာ ... ညည်းက အဲဒီအိမ်ကို ဘာလို့သွားမှာလဲ”

“ဪ... အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်မို့ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ မုန့်လေးတွေ သစ်သီးလေးတွေနဲ့ သွားကန်တော့မလို့ပါဆို”

“ဟဲ့ ... ဟိုက အဲဒီထက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ဝယ်စားနိုင်တယ်၊ အထူးကုဆရာဝန်မကြီးဆိုပြီး သူများတွေကလည်း ဒီထက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ကန်တော့ကြမှာပဲ၊ ညည်းကမဖြစ်စလောက်နဲ့ ဘာတွေ သွားပုံကြီးချဲ့မလို့လဲ”

“ဪ... စေတနာက အဓိကပဲဒေါ်လေးမိုးရယ်၊ ဆရာမကြီးက နည်းတယ်များတယ် တန်ဖိုးဖြတ်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်လောက်ပါဘူး တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ သွားကန်တော့မှာပါ”

“အေး... အဲဒီလို သိတတ်တာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပိုက်ဆံဆစ်ပြားမှမယူဘဲ စေတနာနဲ့ အသက်ကယ်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ဆင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တွေဆိုပြီးတော့လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာလေး ကန်တော့တာကို အသိအမှတ်ပြုပြီးမှ၊ တချို့က လူနာတွေအပေါ်မှာသာ ဝါသနာအလျောက် စေတနာပါတာ၊ အပြင်ရောက်သွားရင်တော့ သာမန်လိုပဲ ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်ကြောင့် မာနကကြီးချင်လာရော”

“အဲဒီလိုဆိုလည်း တစ်ခါပဲပေါ့ ဒေါ်လေးမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူးကတော့ ဒီခိုက်ကိစ္စကြီးရှင်းသွားတာကို တကယ်ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကန်တော့မှာပါ”

ပွင့်ဖူးခိုင်က အသေအချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးသလို ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်နင်းယုလှိုင်ကို ကန်တော့ဖို့ပြင်ဆင်နေသည်။ ဒေါ်မိုးဝေက စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်

“တကယ်လို့ ညည်းသွားမယ်ဆိုရင်လည်း စောစောသွားနိုင်အောင်လုပ်၊ အဲဒီဆရာဝန်မကြီးက ဆေးရုံဆေးခန်းနဲ့ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တာတဲ့၊ သွားပြီးမှ မတွေ့ဘဲနေရင် အလကားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးမိုးရဲ့၊ သစ်သီးတွေ ဒီနေ့ဝယ်ထားပြီး မနက်ဖြန်ကျရင် စောစောသွားလိုက်မယ်”

“ဖုန်းလေးကြိုဆက်ထားရင်တော့ အဆင်ပြေမှာ၊ ညည်းမှာ ဖုန်းနံပါတ်ရှိလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ၊ ဒေါ်လေးကြိုတောင် အဲဒီဆရာဝန်မကြီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မသိဘဲနဲ့၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိတဲ့သူမှပဲ ပေးမှာပေါ့၊ အခုက ဆရာဝန်နဲ့လူနာ ပတ်သက်မှုမျိုးပဲကို”

“အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ညည်းကလေးဖျက်ရတာ ဟိုအဘိုးကြီးသိသွားပြီလား”

“သူ့ဘာသာသိလား မသိလား စိတ်ကိုမဝင်စားတော့တာ၊ အဲဒီတွေလိုက်ဖမ်းရတာလည်း စိတ်တွေကုန်နေပါပြီ၊ အခုခေတ်ယောက်ျားတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လိုက်စားရတာပဲ အခုသာတွေ့နေကြတာ၊ မယားပြိုင်တို့ အငယ်အနှောင်းထားရတာတို့ဆိုရင် ပြဿနာရှင်းရတာ ရှုပ်လို့တဲ့၊ အတည်တကျ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတာ အိမ်လေးဝယ်ပေးထားတာမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူး၊ မရှိတော့

ဘူးလားဆိုတော့လည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှားသွားပြီ”

“ဟဲ့... သူတို့ကိုယ်တိုင်က လက်ကြောမတင်း မိန်းမထဘီနားနီးစားမှတော့ နောက်ထပ်တစ်စင်ထောင်ပြီး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနိုင်တဲ့ အင်အားရှိပါ့မလား၊ မိန်းမကိုငယ်နိုင်လိုသဘောထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ထူထောင်နိုင်တဲ့သူမျိုးကသာ မိန်းမကလေးငါးယောက်ယူလည်း မှုမှာ ဟုတ်ဘူး၊ အေးလေ... ညည်းလည်း ကံမကောင်းသေးလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ပွင့်ဖူးတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ပွင့်ဖူးအသက်အရွယ်က ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်စိတ်နဲ့ စပွန်ဆာရှာပြီး ကြီးပွားအောင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆယ့်အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ အချစ်စစ်ကိုရှာပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် အတည်အတံ့ မိသားစုဘဝနဲ့ဖြစ်သင့်နေပြီထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ အခုက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ နှစ်ဆယ်အောက်ကလေးတွေပဲ ခေတ်စားနေတာ၊ နုနုငယ်ငယ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွေးကြွနေတဲ့အရွယ်ပေါ့၊ ညည်းအသက်အရွယ်ကတော့ ချစ်သူထားအိမ်ထောင်ပြုမိသားစုရဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေသင့်တဲ့အရွယ်မျိုးပဲ၊ ငါ့လိုနဲ့ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ကိုယ့်အပေါ်အခွင့်အရေးယူမယ့်သူပဲတွေ့လို့ အတည်အတံ့ အိမ်ထောင်မပြုသင့်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အသက်ကြီးရင် ခိုကိုးရာမဲ့မယ်လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာရှာဖွေစားသောက်နေနိုင်တဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးလေး အရွယ်လွန်ရင်တော့ တောင်းစားဖို့ပဲ နှိပ်တော့တယ်”

ဒေါ်လေးမိုး စကားကြောင့် သွေးပျက်ထိတ်လန့်မိသလို ရယ်ညည်းရယ်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်လေးမိုးကို ခါးလေးဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး...

“ပွင့်ဖူးတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ် ဒေါ်လေးမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူး

ဒေါ်လေးမိုးကို ဖမ်းထားပါမလား။ ပွင့်ဖူးငယ်ပါသေးတယ်။ ဒေါ်လေးမိုး
ဘို့ အိမ်ထောင်ကျတောင် လုပ်ကျွေးဦးမှာပါ။”

“အေးပါ... ညည်းသာယောကျာ်းရအောင်ယူပါဦး။ အခုခေတ်
မှာ အချစ်တွေက ရှားပါသွားပြီ။ သာယာမှုတွေပဲပေါများနေတာ။ တကယ့်
အချစ်စစ်ကိုသာရှာတော့ ပွင့်ဖူးရေ၊ သူ့အိမ်ထောင်လေးနဲ့သူ့ အတည်
အတံ့ဖြစ်တော့လည်း နောင်ရေးစိတ်အေးရတာပေါ့။ သားသမီးမိသားစု
နဲ့ဖြစ်လာရင် သာယာမှုလေးလည်းရှိလာနိုင်တာပေါ့။ ငါကတော့ လင်စိ
ရွေးရင်း လင်ရွေးနဲ့မညာဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာပဲ တော်သေး
တယ်လို့ထင်တယ်။ အချစ်စစ်ပဲ မတွေ့တာလား။ အိမ်ထောင်ရေးကံပဲ
မပါတာလား။ လင်ကောင်းသားကောင်းတွေ့ဖို့ပဲ ကံမပါတာလား။ မပြော
တတ်တော့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အပူအပင်မရှိ တစ်ယောက်
တည်းနေရတာပဲကောင်းပါတယ်လို့တွေးမိတယ်။ အင်း... တစ်ခါတလေ
တော့လည်း မိသားစု အပူအပင်တွေနဲ့နေချင်သား။ သားဆိုးသမီးဆိုးတွေ
ကို ဆူလိုက်ပူလိုက်၊ မယားငယ်ရှာတဲ့ ယောက်ျားကို အော်လိုက်ငေါက်
လိုက် ပြဿနာရှာလိုက်နဲ့လေး အရက်သောက်တတ်တဲ့ယောက်ျားကို
အရက်ဝယ်ပေးရင်းနဲ့လေ”

“အဟင်းဟင်း ဒေါ်လေးကပြောတော့မယ်”

အဲဒီလို မရေမရာတွေပြောပြီး ဒေါ်လေးနှင့်ရယ်ရတာလည်း
အမောပါ။ ချစ်သူရည်းစားမရှိ၊ လင်ယောက်ျားမရှိသည့်ဘဝမှာ တူအနီး
နှစ်ယောက်လုံး အပူအပင်ကင်းခဲ့ကြတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောင်
ရေးနှင့် အနာဂတ်ဆိုတာကရှိသေးသည်။ အခုဆို ဒေါ်လေးမိုးက ရှေး
ရောင်းလိုက် အပေါင်ခံလိုက် မရေမရာအလုပ်လေးနှင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုသလို သူမကလည်း မယ်မယ်ရရ အလုပ်လုပ်သည်ဆိုတာ
မရှိပေ။ စတိုးဆိုင်ဝင်လုပ်လိုက်၊ ဘားဆိုင် ကော်ဖီဆိုင်လုပ်လိုက်၊ အဲဒီ

ကနေ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အဆင်ပြေသလိုလိုရှိလျှင် အလုပ်နားပြီး
ထွဲလိုက်။

ကြာရှည်တော့လည်း ဘယ်သူနဲ့မှအလုပ်မဖြစ်။ ဒီခေတ်မှာ
ယောက်ျားတွေကပဲ မိန်းကလေးတွေထက် လိမ်လည်လှည့်ပတ်တတ်နေ
သည်ဟု ပြောရတော့မလား။ တစ်နပ်စားဉာဏ်အကြံအစည်ပဲရှိသည်
ပြောရမလား။ အချစ်ဆိုတာကိုရော ဘဝအဖော်မွန်ဆိုတာကိုရော
အယ်သူမှ အလေးအနက်မထားကြတော့ပါ။

မိန်းကလေးတွေဘဝကို ဘယ်သူကစာနာသနားကြလို့လဲ။ တွေး
ခင်းက ရင်ထဲတွေတောင် မကောင်းတော့ပါ။

“ဒေါ်လေးမိုး ဒီနေ့ဘာချက်မှာလဲ။ ပွင့်ဖူးချက်လိုက်မယ်လေ”

“ရှေးသွားရင်း အကြွေးတောင်းတာ အဆင်မပြေလို့ ရှေးလည်း
မဝယ်ရပါဘူးအေး။ အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိတာချက်စားကြတာပေါ့”

“ကြက်အူချောင်းနဲ့ ငါးသေတ္တာဘူးတွေရှိတယ်။ ပွင့်ဖူး ကြည့်
နော်လိုက်မယ်”

“အေး... အဆင်ပြေသလိုသာလုပ်လိုက်၊ ငါ့တူမက ကျန်တဲ့
အရာသာပေါ့ပေါ့နေတာ ဟင်းချက်ကတော့ကောင်းပါတယ်။ ဟင်း
ဆောင်းကြိုက်တဲ့ယောက်ျားမျိုးဆိုရင်တော့ ငါ့တူမကိုစွဲလမ်းမှာပါ”

“ပြောတော့မယ် ဒေါ်လေးက အခုခေတ်ကဟင်းကောင်း
ဆိုက်တော့ဘူး။ ပစ္စည်းကောင်းပဲကြိုက်တော့တာ၊ ခြေညှိ... ဒေါ်လေး
ကြိုက် ဆရာမကြီးအိမ်လိပ်စာလှမ်းမေးရဦးမယ်”

“ဟဲ့... အဲဒီရပ်ကွက်ထဲသွားမှာပဲ၊ မကြုံအိမ်ဝင်မေးပြီး သွား
ဦက်ပေါ့”

“မဝင်တော့ဘူးလေ၊ စောစောသွားရမှာဆိုတော့ တစ်ခါတည်း
သွားလိုက်တော့မယ်”

“အေး... အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမိုး၊ ဟင်းချက်ပြီးမှဆက်လိုက်တော့မယ်”
“အေးအေး”

ပွင့်ဖူး မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ဟင်းချက်စရာ တွေယူ ဟင်းချက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဟင်းကိုတော့ အရသာလေးခံကာ စားချင်သူမို့ ဝါသနာပါ၍ သေချာချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ဒေါ်လေးမိုးကလည်း သူမချက်တာဆို အလွန်ကြိုက်၏။

ဒေါ်လေးမိုးလည်း ကျန်တာတွေဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် ဟင်း ချက်သည့်နေရာမှာတော့ တော်သည်ဟုပြောရမည်။ သူမကိုလည်း ဒေါ်လေးမိုးပဲ သင်ပေးထားတာပါ။ ငါ့စဉ်မှာက တခြားအရသာခံစရာ မရှိဘူး။ ထမင်းဟင်းလေးတော့ အရသာခံစားမှအေး။ လင်ယူပြီး အိမ် ပေါ်တင်လိုက်ရင် သူတို့ကိုပါချက်ကျွေးနေရဦးမယ်။ ယောက်ျားတွေ ကောင်းမှန်းမကောင်းမှန်း သိပြီးပြီပဲ။ ငါကတော့တော်ပြီဟု ဟစ်ကြွေး သည်။

ဒေါ်လေးမိုးက တရားဝင်မဟုတ်သော ယောက်ျားနှစ်ယောက် နှင့် ပေါင်းသင်းပြီးကွဲသွားသည်မို့ တစ်ခုလပ်ပြောရမလား၊ နှစ်လင်ကွဲ ပြောရမလား၊ ဒါပေမဲ့ သူမအတွက်တော့ အဖော်ကောင်းပေမို့ ...။

အခန်း (၆)

“ကလင်... ကလင်”
“မချိုရေ ဧည့်သည်ထင်တယ် သွားကြည့်ပါဦး၊ တခြားကိစ္စ တား လူနာအတွက် လာပင့်တာလား”

ဧည့်ခန်းမှာ လူနာစာရင်းတွေကြည့်နေရင်းက နောက်ခန်းထဲ မှာ မောင်နှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသော မချိုကိုအော်ပြော ခိုက်ရသည်။ မချိုက ကဗျာကယာ တံခါးသွားဖွင့်ပေး၏။

“ဆရာမကြီး”
“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ ဟိုရက်က”
“ပွင့်ဖူးပါ ဆရာမကြီး”

“အေး... ထိုင်လေကွယ်၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ၊ မချို လုပ် စရာရှိတာသွားလုပ်ပါ၊ ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ ဘာပို့ဦး ထိုင် ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်ကဲ့”
မချိုကိုလည်းပြော ပွင့်ဖူးကိုလည်း ဧည့်ခံရမှာမို့ စာရင်းစာအုပ် တွေကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပွင့်ဖူးက လက်ထဲမှာပါလာသည့် သစ်သီး အိတ်တွေကို စားပွဲပေါ်တင်၍ အောက်ကော်ဖီခင်းပေါ်မှာသိုင်း၍

လက်အုပ်ချီသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲကွယ်”

“ဆရာမကြီးက ပွင့်ဖူးအသက်ကိုကယ်ပေးထားလို့ ကျေးဇူးတင်ပြီး လာကန်တော့တာပါ။ တန်ဖိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးဇူးကိုသိလို့ စေတနာနဲ့ လာကန်တော့တာ တန်ဖိုးကြီးစရာမလိုပါဘူး။ ကဲ ... ခုံပေါ်မှာထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

သေချာပတ်တွားကာ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးမှ ပွင့်ဖူးခိုင် ခုံပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်မှာ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး

“ပွင့်ဖူးက ချောလည်းချော လှလည်းလှနဲ့ နောက်ဒီလိုကိစ္စမျိုးသာဖြစ်အောင်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တုန်ဖိုးရှိအောင်သာနေပါ”

“ပွင့်ဖူးလည်း နောင်တရနေပါတယ်၊ ချစ်သူရည်းစားချပြီး လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့လည်း မှားယွင်းသွားတာပါ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးယူပြီး ထားခဲ့မယ်လို့လို့လည်း မထင်ဘူးလေ၊ ယုံကြည်လွယ်သွားခဲ့မိလို့ ဒီလိုမျိုး ...”

“ဒီလိုမျိုးတွေကဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စဖြစ်ရင် မိန်းကလေးတွေကပဲ နစ်နာတာလေ၊ ယောက်ျားတွေကတော့ အပေါ်စီးအသားစီးကပေါ့။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ အားပေးလို့မကောင်းပေမယ့် ဒီလိုလနနန မရှိအောင်လုပ်လိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ယူလိုက်လို့လည်း သူတို့ကတာဝန်သိမှာမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆိုရင် မမှားယွင်းခင်က ကာကွယ်ထားရမှာ ယောက်ျားလေးဆိုတာ စိတ်ချရတဲ့အမျိုးမဟုတ်တာ”

“အခုတော့ ပွင့်ဖူးတော်တော်နောင်ကျင့်သွားပါပြီ၊ ဘယ်လို

သောကျားမျိုးဖြစ်ဖြစ် မယုံကြည်သင့်ဘူးဆိုတာ နောင်တလည်းရမိတယ်”

“အေးပါကွယ်၊ အဲဒီလိုနားလည်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာမကြီး ဆေးကုပေးရကျိုးနပ်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပွင့်ဖူးလည်း ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ...”

“ရှား”

ဧည့်ခန်းထဲကို မောင်ဝင်လာတာမြင်၍ ပွင့်ဖူးကိုစကားရပ်ခိုင်းထိက်ရသည်။ ပွင့်ဖူးရဲ့အရှက်သိက္ခာအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကာကွယ်ပေးသင့်သည်မဟုတ်လား။ ဒီအသက်အရွယ်ချောချောလှလှ နန်းကလေးက ဒီလိုရှက်စရာ အထင်သေးစရာကိစ္စမျိုးရှိခဲ့သည်ဆိုတာ ဆာင့်ကို မသိစေချင်ပါ။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့်ပင် တစ်ဆက်လုံးဖုံးကွယ်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မမလှိုင် ... ဪ ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား၊ မချိုက

ဆက်ဒီပို့ဖို့လုပ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် အခုလေးပဲရောက်လို့ စကားပြောနေတာ၊ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့တူမလေးပါ ပွင့်ဖူးခိုင်တဲ့ မမလှိုင်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး သစ်သီးတွေလာကန်တော့တာ”

“ဪ ... မောင်က မမလှိုင်ကို ဘာရိတ်ဖတ်စံအဆင်သင့်

ပြင်ပြီဆိုပြီး လာပြောတာ”

“အင်း ... ဒါဆို ပွင့်ဖူးပါတစ်ခါတည်းစားသွားပါလား”

“ရပါတယ် ပွင့်ဖူးအိမ်ကစားလာခဲ့ပါပြီ”

“ဒီအချိန်အစောကြိုသေးတာ စားလာခဲ့သေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပါ တစ်ခါတည်းဝင်စားသွားပါ”

ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် လက်ဆွဲခေါ်တာမို့ အားနာနာနှင့် ပွင့်ဖူးခိုင် ခုလိုက်လာခဲ့ရသည်။ တန်ဖိုးကြီး ကွန်ဒိုကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ

သလို မီးဖိုခန်း ထမင်းစားခန်းကလည်း အကျယ်ကြီးပါ။

စားပွဲပေါ်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ထားတာလည်း စားပွဲနှင့်အပြည့်ပင်။ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ အချိုပွဲနှင့် နန်းကြီးသုပ်။

“ထိုင် ပွင့်ဖူး၊ ဒါတွေအားလုံး မချိုအကူအညီနဲ့ မောင်အားလုံး ပြင်ဆင်ထားတာလေ”

“ရှင်”

“အခုလိုနားရက်ဆို မောင်ကနေ့လယ်စာရော၊ မနက်စာရော ဆရာမကြီးအကြိုက် အားလုံးချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပြီး ကျွေးတာလေ၊ အရမ်း လက်ရာကောင်းတာ၊ မောင် ပွင့်ဖူးအတွက် နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲပြင်ဖို့ လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလှိုင်၊ ဪ ပွင့်ဖူးက ငရုတ်သီးအစပ်ကြိုက်လား နည်းနည်းစားတတ်တာလား”

“ရပါတယ် အဆင်ပြေသလိုသာသုပ်ပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ စားတတ်သလိုပြောပါ၊ မမလှိုင်နဲ့ ဦးနွဲ့က အကြိုက်ချင်းသိပ်မတူဘူး၊ မမလှိုင်က အစပ်သိပ်မစားဘူး၊ နန်းကြီးသုပ် ကို ကြက်သားနည်းနည်း ပဲမှုန့်စီးထွေးထွေး နံနံပင်များများ စားတတ် တာ၊ ဦးကကျတော့ ကြက်သားများများ ပဲမှုန့်နည်းနည်း ကြက်သွန်စိမ်း ထည့်ပြီးစားတာ”

“လက်ဖက်ရည်ဆို မောင်ကယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ချိုချိုကြိုက် တာ၊ မမလှိုင်ကကော်ဖီခါးခါး၊ မမလှိုင်က သစ်သီးနဲ့ မောင်က ကိတ်မုန့် ပေါင်မုန့်နဲ့၊ အဲဒီလိုသာပြောလိုက်ပါတော့၊ အဲဒါကြောင့် နစ်ယောက် အကြိုက်မတူလို့ စားပွဲပေါ်မှာပြည့်နေတာ ပွင့်ဖူးရော ကဲပါ... ပွင့်ဖူးက ဘယ်လိုကြိုက်တာလဲပြောလိုက်၊ မမလှိုင်ယောက်ျားက လက်ရာကောင်း ပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ် ကြက်သားများများ၊ ကြည်သွန် ထည့်မယ်”

“ဪ အင်းရတယ်”

ပွင့်ဖူးပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ဒီလိုမျိုးထွက်သွားမှန်းမသိလိုက်ပေ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူမတစ်ပါးမှ နန်းကြီးသုပ် မစားဖူးပေ။ မနက် စာဆို ထမင်းကြော်၊ ထမင်းဖြူဆီဆမ်းနှင့်ပဲပြုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့် ဖောင်းခါး၊ အစုံသုပ် ဒီလောက်ပါပဲ။ ကော်ဖီမစ်တွဲတွေ အိမ်မှာဝယ်ထား သည်း တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သောက်ဖြစ်တာ။

“မြည်းကြည့်ပါဦး အဆင်ပြေရဲ့လားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်တတ်တာတော့ အံ့ဩ စရာပင်။ ကြက်သား၊ ဆီချက်၊ နံနံပင်၊ ပဲမှုန့်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ အချိုမှုန့်၊ ငံပြာရည် အားလုံးပန်းကန်သေးသေးလှလှလေးတွေနှင့် စားချင်စဖွယ် လေးတွေ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“အဆင်ပြေတယ် ကောင်းပါတယ်”

တကယ်ကို အရသာကကောင်းလွန်းတာမို့ သူမလှိုက်လှဲစွာ ချောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပဲ လက်ရာ ဆောင်းကောင်းလုပ်တတ်ရသတဲ့လား။

“သံပရာသီးအချဉ်ကြိုက်လားဟင်၊ မမလှိုင်ကတော့ အချဉ် အရမ်းကြိုက်တယ်၊ နှစ်စိတ်သုံးစိတ်လောက်ကို ညှစ်ထည့်ပြီး သုပ်ပေးရ တာ၊ ဦးကတော့ အစိတ်သေးသေးလေးကို အပေါ်ယံကနည်းနည်းလေး ဆပ်ပြီးတော့ပဲ စားတယ်”

“ပွင့်ဖူးလည်း အချဉ်အရမ်းမကြိုက်ဘူး၊ နည်းနည်းပဲညှစ်ပါ မယ်”

ဦးမင်းဆက်ရာက သံပရာသီးအစိတ်သေးသေးလေးကို ရွေး၍ သူ့မအသုပ်ပန်းကန်ထဲကို ပါးပါးလေးဆင်းကာထည့်ပေးသည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာကို စိတ်ဝင်စားမိသလို ဘယ်လိုစားသောက်တာလဲ သိချင်လှ၍ သူ့မထိုသို့လုပ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်။ သူ့မလည်း အစားကောင်း အရသာကောင်းကြိုက်သည် မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်။ အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်။ ဦးက ကော်တော်သုပ်တတ်တာပဲနော်။ ဆိုင်ကဝယ်စားရတဲ့ အသုပ်တွေနဲ့ကို မတူဘူး”

“အဲဒီလိုမြှောက်ပေးလို့ကတော့ နေ့လယ်စာပါစားသွားလို့ ပြောရတော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီနေ့ မမလှိုင် စားချင်တာလေးတွေချက်ကျွေးမှာလေ”

“ဟုတ်လား၊ တော်ပါပြီ အားနာပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့ ပွင့်ဖူးရယ်။ လူရင်းတွေလိုဖြစ်သွားပြီပဲ။ ပွင့်ဖူးအလုပ်ရှိရင် တခြားသွားစရာရှိရင်တော့ ...”

“သွားစရာမရှိပါဘူး။ အလုပ်ကလည်း စတိုးဆိုင်ကနေ အလုပ်ခဏထွက်ထားတယ်။ တခြားအလုပ် အဆင်ပြေမလား နောက်မှရှာကြည့်မလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်ပေါ့။ ဆရာမကြီး ... အဲ အန်တီလို့ပဲ ရင်းရင်းနီးနီးပြောတော့မယ်ကွယ်။ ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးတပ်ခေါ်နေရတာမကောင်းပါဘူး။ နေ့လယ်စာစားပြီးမှပဲ ပြန်တော့လေ ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ သူ့များလုပ်ကျွေးတာကို အဲဒီလို ဧည့်သည်လုပ်ပြီးတော့ မစားပါရစေနဲ့။ ပွင့်ဖူးကိုတစ်ခုခုခိုင်းပါ။ ပွင့်ဖူး

ဆုပ်ပေးပါရစေ”

“ဟား ... မမလှိုင်က ဘာတစ်ခုမှကူညီလုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောထားပေမယ့် မောင်သက်သာအောင်လုပ်ပေးမယ့်သူကို နတ်ဆွာက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြီထင်တယ်နော်”

“အဟင်းဟင်း မောင်ကပြောတော့မယ်။ ကဲ... ပြီးမှ ပွင့်ဖူးကူလုပ်။ အခုအသုပ်စားပြီးပြီဆိုတော့ ပွင့်ဖူးကော်စီသောက်မလား။ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား။ နှစ်မျိုးလုံး အဆင်သင့်ချက်ထားတာရှိတယ်”

“လက် ... လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို ... မောင်ထဲကထည့်ပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလှိုင်”

ကြွေးရေးလေးများဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး၊ ကော်ဖီတစ်အိုး ဆွတ်ထားဟန်တူသည်။ ဦးမင်းဆက်ရာသောက်သော လက်ဖက်ရည်ကို သူ့မသောက်ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်ပါလျက် ဘက်ဖက်ရည်အချို့ကြိုက်သည်တဲ့။ ဦးမင်းဆက်ရာက သူ့မအတွက် ဘက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ထည့်ပေးပြီး လှီးထားသော ကိတ်မုန့်များကိုစားဖို့က လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်လုပ်နေသည်။

သူ့ထက်ဆယ်နှစ်မျှကြီးသော ဇနီးမယားအပေါ် အသေးစိတ် ဆုခိုက်လွန်းတာလည်း အံ့ဩစရာပင်။ ကော်ဖီထည့်ပေးတာ၊ တစ်သူ့ဆေးဖြင့် သုတ်ပေးတာ။ သစ်သီးလေးတွေနွှာပြီး စိတ်ထားတာလည်း ဘာတန်ဖိုးကိုလှလှပပ။

“လက်ဖက်ရည်ရောကောင်းရဲ့လား ပွင့်ဖူး”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ် ကြိုက်တယ်”

လက်ဖက်ရည်တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးသူ၊ ကော်ဖီပဲသောက်နေသူနဲ့တူလို့ မပြောဖြစ်။

“မချီရေ မနက်စောစောက ဈေးသွားထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရေခဲ သေတ္တာထဲက ထုတ်လိုက်တော့နော်၊ ပြီးရင် မုန့်စား ကော်ဖီသောက်ပြီး မှ အားအေးဆေးဆေး ကူလုပ်လို့ရတယ်၊ ဒီမှာကူပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမလှိုင် စာရင်းလုပ်မယ့်နား ဘာလုပ်ပေးထားချဉ်းမလဲ၊ ဘာစားချင်သေးလဲ၊ မမလှိုင် မောင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“တော်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ မောင့်လက်ရာ နန်းကြီးသုပ်ကောင်းလွန်းလို့ စားလိုက်တာ ဗိုက်တင်းသွားပြီ၊ နေ့လယ်စာလည်း စားချဉ်းမှာဆိုတော့ ... ဒီကြားထဲ ဘာမှမစားမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... က ဧည့်ခန်းထဲကို မောင်လိုက်ဖို့မယ်”

“အိုကေ”

ဦးမင်းဆက်ရာက ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကို ပန်းလေးဖက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲလိုက်ဖို့သည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း ဘယ်လောက်များဝေးလို့လဲ။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးတွေမှာ ဒီလောက်ပဲအကဲပိုရသလား။ ဦးမင်းဆက်ရာ ကြင်နာကရုဏ်တတ်လွန်းတာတော့ လက်ဖျားခါလောက်သည်။

“ပွင့်ဖူး လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီလား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဟင်းချက်တာကူလုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီပေါ့”

“အဟင်း ဟုတ်ကဲ့”

“ဝက်သားနဲ့ ငါးရုံအူတော့ မကိုင်းပါနဲ့၊ အသီးအရွက်နဲ့ ကြက်သွန်ဖြူကိုပဲလုပ်ပေး၊ ပြီးရင် မချီလည်းကူလိမ့်မယ်”

“ဟို ... ပွင့်ဖူးလည်း ဟင်းချက်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ ဘယ်လိုချက်တာလဲ ကြည့်လို့ရမလားဟင်”

“ကြည့်လေ ကြည့်ပါ၊ အသားတွေကိုဆားနဲ့ ဆေးလိုက်ရင် အနံ့နံ့တာပျောက်တယ်၊ ပြီးရင် ဆား၊ အချိုမှုန့်၊ သံပရာသီးနဲ့နယ်ပြီး ခဏနပ်ထားရတယ်၊ ခဏနေမှ ဟင်းအိုးထဲမှာ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်သွန်နီ အနှစ်ရအောင်ထည့်၊ ပါကင်နဲ့အနှစ်လုပ်ပြီးသား အထုပ်တွေနဲ့ချက်တာ ဦးမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ပွင့်ဖူးလည်းမကြိုက်ဘူး”

“ပွင့်ဖူးက ဟင်းချက်နေကျရှိတယ်ထင်တယ်”

“အဒေါ်နဲ့နေတာ၊ တူအရီးနှစ်ယောက်တည်းဆိုပေမယ့် အပြင်စာသိပ်ဝယ်မစားဖြစ်ဘူး၊ ပွင့်ဖူးပဲချက်တာ၊ ဒေါ်လေးဆီကသင်ထားတာလေ”

“ဪ ... ကောင်းတယ်၊ ဦးကတော့ မေမေဆီကသင်ခဲ့တာ၊ မေမေက ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာလေ၊ အခုတော့ ဆုံးသွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိသွားပါပြီ၊ မေမေလက်ရာပဲ မမှော်ကျန်နေခဲ့တာပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မအေတူသားပေါ့၊ ဒါကြောင့် အားလုံး ထုပ်တတ်နေတာဖြစ်မယ်၊ ပွင့်ဖူးမိဘတွေကတော့ ပွင့်ဖူးကို အဲဒီလို သင်ပေးလောက်အောင်အထိ နေမသွားကြရရှာပါဘူး”

ငါ့သံလေးစွက်ကာပြောလိုက်တော့ ဦးမင်းဆက်ရာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူပါသည်။ သူမမျက်နှာလေးကို ခဏမျှငြိမ်သက်စွာကြည့်ပြီး သူလုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်လိုချက်မှာလဲဟင်”

“ဪ ... ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်ချက်မှာလေ၊ သူများတွေလို ကြက်သွန်ဖြူတွေ ဆီသတ်ပြီးမှ အသားထည့်လုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါထည်း ဝက်သားရော၊ မျှစ်ချဉ်ရော၊ အနှစ်ရမယ်ဟာတွေရော သေချာနယ်ပြီးမှ ဆီပါထည့်ပြီးလုံးမှာ၊ ဟင်းအိုးထဲကို ဝဲပြာရည်ထည့်၊ မျှင်ငဝိ

လေးလက်တစ်ဆစ်လောက်ပါထည့်ရတယ်။ အဲဒါမှ အသားဟင်းက သံပရာသီးလည်းပါတာတော့ မာမာခဲခဲလေးနဲ့ ပျော့မသွားဘဲ အသားထဲမှာ အရသာတွေအားလုံးဝင်တာလေ”

“ဟုတ်လား မှတ်ထားရဦးမယ်။ ပွင့်ဖူးတို့ကကျတော့ ဟင်းကို ဆီသတ်ပြီးမှချက်တတ်တာ။ အသီးအရွက် အကြော်အလှော်ဆိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ကြက်သွန်ဖြူကိုအရင်ဆီသတ်လိုက်တာပဲ”

“အကြိုက်ချင်းတော့ မတူဘူး။ အဲဒီလိုပဲ အရသာလည်းတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးရဲ့အမေက အညာသူလေ။ ကြက်သွန်ဖြူတွေ အနှစ်တွေကို ဘယ်ထော့မှဆီမသတ်ဘူး။ ဆီသတ်ချက်တာက ဟင်းအိုးတိုင်း ဒီအနဲ့ အရသာပဲထွက်တယ်။ ဦးတို့ကျတော့ ကြက်သွန်ဖြူကို ခပ်သင့်တဲ့အိုးကျမှ ဟင်းအိုးချခါနီးမှာခပ်လိုက်တာ”

“ဪ... အဲဒီလိုလား။ ပွင့်ဖူး စားကြည့်လို့ကောင်းရင် ဦးချက်သလိုပဲ ချက်တော့မယ်”

သူမဘာကြောင့် ဒီလိုတွေပြောနေမိမှန်းမသိပေ။ တကယ်ဆို ဒီအိမ်မိသားစုနှင့် ဒီလောက်ထိမရင်းနှီးသေးပါ။ ဒီတစ်ခါပဲရောက်ဖူးပြီး သူတို့ရဲ့ဖော်ရွေမှုကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ရင်းနှီးသွားခဲ့ခြင်းပင်။

ဘာကြောင့် ဦးမင်းဆက်ရာလုပ်ကိုင်နေသမျှ သူမစိတ်ဝင်စားနေမိတာလဲ။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် အသက်ကြီးကြီးမိန်းမအပေါ် ကြင်နာဂရုစိုက်တတ်လွန်းတာ။ ချက်တာပြုတ်တာ သေသပ်စနစ်ကျလွန်းတာ။ အရာရာဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ပြီးတော့ ဦးမင်းဆက်ရာရဲ့အပြုအမူ၊ နွေးထွေးကြင်နာတတ်သော မျက်ဝန်းများ။ အမှတ်တမဲ့ရောက်လာခဲ့မိသော ဒီအိမ်ဟာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်လေးတွေဖြစ်သွားခဲ့သည်ဆိုတာတော့ ...။

အန်း (၇)

“ဘာအဲ့ ... ညည်းက အဲဒီအိမ်မှာ မနက်စာရေး၊ နေ့လယ်စာရေး စားလာခဲ့တယ်။ သူတို့က အဲဒီလောက်တောင် ဖော်ရွေကြသလား”

“ဖော်ရွေသလားတော့ မမေးနဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အရမ်းကိုသဘောကောင်းကြတာ၊ ထူးဆန်းတာကလေး...”

“အေး”

“ဆရာမကြီးရဲ့ယောက်ျားက ဆရာမကြီးထက် အသက်ဆယ်နှစ်တောင်ငယ်တာ”

“ဪ... အဲဒါဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ မကြုံပြောပြသားပဲ ငယ်ဒီတယ်လို့”

“တကယ်ထူးဆန်းတာက အဲဒါမဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီ ဦးမင်းဆက်ရာကလေး သူ့မိန်းမကိုချစ်လိုက်တာမှ တုန်တုန်တာပဲ”

“ဟဲ့ ... ယောက်ျားက မိန်းမကိုချစ်တာ မိန်းမကယောက်ျားချစ်တာ၊ လင်နဲ့မယား ဘာတွေကထူးဆန်းတာလဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးမိုးရဲ့ အခုကပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာ အသက်ကြီးတဲ့သူကသာ ငယ်တဲ့ယောက်ျား မိန်းမကိုအလိုလိုက်တာ ဂရုစိုက်တာ၊ လိုက်လျောရတာမျိုးတွေရှိတာ တုံးစံလေ၊ အခုက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဦးမင်းဆက်ရာက ဆရာမကြီးစားချင်တာ ကြိုက်တာ လေးတွေကို ရုံးနားရက် ဆရာမကြီးနားရက်တွေမှာ ချက်ကျွေးတယ်၊ လုပ်ကိုင်ကျွေးတယ်၊ ပြောရရင် နေ့လယ်စာထမင်းစားရင်းနဲ့မှ ပြောတာပါ။ ဆရာမကြီး အဝတ်အစားဝတ်ဖို့ အလှပြင်ဖို့ ဖိနပ်စီးဖို့ကအစ ဦးမင်းဆက်ရာက စီစဉ်ပေးတာတဲ့”

“ဟဲ့ ... အဲဒါတော့ထူးဆန်းသား”

ဒေါ်လေးမိုး အခုမှထူးဆန်းတာကို လက်ခံစပြုလာ၏။ သူမအတွက်တော့ အဲဒီအိမ်မှာနေခဲ့သည့်တစ်ချိန်လုံး ထူးဆန်းနေခဲ့တာပါ။

“ပိုပြီးထူးဆန်းတာက ဆရာမကြီးက ဦးမင်းဆက်ရာကို ပြန်ပြီး ပြုစုယုယရတာမျိုးမရှိတူးထင်တယ်။ သူ့အလုပ်နဲ့သူ မအားလပ်လို့လေး ဦးမင်းဆက်ရာကပဲ တစ်ချိန်လုံးနားလည်မှုပေးနေရတဲ့ပုံစံမျိုး”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို အဲဒီလူက အလုပ်အကိုင်မရှိဘူးလား၊ မိန်းမထုတ်နားခိုစားနေလို့ ဒီလောက်ကျိုးနွံနေရတာမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးမင်းဆက်ရာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဆရာမကြီးက ရှယ်ယာတွေအများကြီးဝင်ပေးထားပြီး MD ရာထူးနဲ့ပဲ သူလည်း အလုပ်နည်းနည်းများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေက ဆရာမကြီးကို အချိန်ပေးတယ်၊ ပြုစုတယ်၊ ယုယတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ပြီးတော့ သားကိုလည်း အရမ်းချစ်တဲ့သူတဲ့”

“သူတို့မိသားစုလေးက ကြည်နူးစရာလေးပေါ့၊ ညည်းက အားကျလာခဲ့တာလား၊ ယောက်ျားယူပြီး အဲဒီလိုမိသားစုဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့မယ် အဲဒီလိုလား၊ ညည်းကနောက်တစ်ယောက်ရှာတော့

ဆယ်ပေါ့လေ”

ဒါကိုတော့ ဖွင့်ဖူးခိုင်အသံတိတ်သွားသည်။ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကိုယ်ရှာဖွေချင်တိုင်း ရှာဖွေလိုရသည့်အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

“ညည်းက ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ”

“ဪ... အိမ်ထောင်ရေးက အားကျတယ်ဆိုပြီး ကိုယ်ပြုချင်တိုင်းပြုလိုရတာမှမဟုတ်တာ၊ အခုလောလောဆယ် အဲဒီကိစ္စတွေ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ ဒေါ်လေးမိုးရယ်”

“အေး ... အဲဒါစိတ်ကုန်တယ်ဆိုလည်း ညည်းအလုပ်လေး ဘာလေးလုပ်ဖို့ရှာဦးလေ၊ ဒီအတိုင်း ငါ့လုပ်စာထိုင်စားဖို့ပဲ စဉ်းစားမနေနဲ့ ငါလည်းလုပ်ရကိုင်ရ သိပ်အဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူး”

“အရင်အလုပ်အတူလုပ်ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားပါဿယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ သူတို့လည်း အလုပ်တစ်ခုမကောင်း တစ်ခုပြောင်းနေကြတာ၊ အဆင်ပြေတဲ့သူနဲ့ မပြေတဲ့သူနဲ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေဘာလည်း သိပ်မရှိကြပါဘူး”

“အဆင်မပြေတူးဆိုတိုင်း မလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ထမင်းကျ မစားဘဲနေမှာလား၊ သုံးစရာရှိတာကျ မသုံးဘဲနေမှာလား၊ အခုထိ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေပြီ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အလုပ်လေးနဲ့ အတည်အတံ့နေစမ်းဘဲတော့လား၊ ရည်းစားထားမယ်ဆိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထား၊ ဆောင်းကောင်းမွန်မွန်အိမ်ထောင်ပြု၊ အခုတော့ ဒီဘဝကို မတင်းတိမ်နိုင်ဘာနဲ့ပဲ ချမ်းသာချင်စိတ်နဲ့ ဟိုလူဟုတ်နီးနီး ဒီလူဟုတ်နီးနီးပြောဿည်း မပြောချင်တော့ပါဘူး”

“မပြောချင်လည်း မပြောပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒီမှာခေါင်းဆွဲပြီး လိုက်နေရတဲ့အထဲ”

“ဟဲ့... ခေါင်းတွေခဲအောင် ဟိုအိမ်ကဘာတွေနဲ့စားလာတာလဲ”

“ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချဉ်၊ ငါးရံ့အူ၊ သံပရာသီးသုပ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ဦးမင်းဆက်ရာက ငါးရံ့ခြောက်မီးကင်နဲ့ ငရုတ်သီးငံပြာရည်ကြော် လုပ်စားသေးတယ်”

“ဟဲ့... လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ဟင်းတွေကလည်း များလှချည်လား။ ညည်းကရော အကုန်စားလာတာပဲလား”

ပွင့်ဖူးနိုင် မျက်နှာလေးက ပြုံးယောင်သမ်းနေကာ

“ဦးမင်းဆက်ရာကလေ သူ့မိန်းမကို ဝက်သားအသားတုံးလေးတွေ ခပ်ထည့်ပေးလိုက် ငါးရံ့အူလေးထည့်ပေးလိုက် သံပရာသီးသုပ်လေးနဲ့ စား။ မအိဘူး မမလှိုင်ရဲ့နဲ့ တစ်စက်မှသူ့ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ဘူး။ ငရုတ်လိုက်တာများ ပွင့်ဖူးကိုလည်း ဝက်သားကို အသားကြိုက်တာလား။ အဆီအခေါက်ကြိုက်တာလား။ သူကတော့ ဝက်သားဆို အဆီအခေါက်ပဲစားတယ်တဲ့”

“ညည်းက ဝက်သားမှမစားတာ”

“အခု အဆီအခေါက်သုံးထပ်သားစားခဲ့တယ်”

“ဟင်”

“လက်ရာကတော့ မပြောနဲ့တော့ဒေါ်လေးရေ၊ ပွင့်ဖူးထက် ဆယ်ဆလောက်သာတယ်။ မနက်ပိုင်း နန်းကြီးသုပ်ကလည်း ကောင်းကောင်း၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး တကယ်ကိုလုပ်တတ်တာ၊ ပွင့်ဖူးတောင် သင်ခဲ့သေးတယ်”

“အောင်မယ် ညည်းနဲ့က အဲဒီလောက်တောင်တရင်းတန့် ဖြစ်ခဲ့တာလား”

“ပွင့်ဖူးက ဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့လည်း သင်ပေးတာပေါ့”

“တယ်ပါဒေါ်လေးရယ် ဂုဏ်နေရာရော ငွေကြေးချမ်းသာမှုရော မိသားစုထဲမှာ အရာရာပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ ဦးမင်းဆက်ရာကလေ ထမင်းစားရင်းနဲ့ သူ့သားဆီဖုန်းလှမ်းဆက်တာ၊ သားဆီဖုန်းရက်မို့ ဒယ်ဒီဟင်းချက်ကျွေးနေတာတဲ့၊ အရင်ရက်တွေကတော့ ဆက်တစ်ခါ ညတစ်ခါပဲ ဖုန်းပုံမှန်ဆက်တာတဲ့လေ။ တကယ်ကို ကြည်နူးနူးကောင်းတာပါ။ ဦးမင်းဆက်ရာလိုလူမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်။ တကယ်ကို မိသားစုကိုချစ်ပြီး ကြင်နာနွေးထွေးတတ်တာလွန်ပါရော”

“အေးအေး... သူများမိသားစုကို အဲဒီလောက်အားကျမနေနဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သာသိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လေးနှင့် စကားပြောပြီး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မျက်လုံးမှာ ဒေါ်နင်းယုလှိုင်အပေါ် ဦးမင်းဆက်ရာ ကြင်နာဂရုစိုက်တာတွေ၊ မိသားစုပုံတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။

သူမဘဝမှာ ဒီလိုကြင်နာနွေးထွေးမှုပေးတတ်သော ယောက်ျားမရှိ ထက်ထပ်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်များကောင်းမလဲ။ ဒီလိုယောက်ျားမရှိသလျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကိုလည်း မလိုချင်တော့။ တောင့်တမှုတွေ ပြည့်ဝဖို့ဆိုလျှင် ...။

အခန်း (၈)

“ကဦး”

“ပွင့်ဖူး ... ပွင့်ဖူး မဟုတ်လား”

“ရှင် ... ဦး”

ထီးလေးဆောင်းကာလျှောက်နေသော ပွင့်ဖူးကိုနောက်ကနေ ဟုတ်မှဟုတ်ပျံ့မလားလို့ ဟွန်းတီးကာ လှည့်ကြည့်အောင်လုပ်လိုက်တာ ပါ။ တကယ်ဟုတ်နေတော့ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ နှုတ်ဆက်ရသည်။

“ပွင့်ဖူးက စိမ်းလန်းဆိုပြည်ထဲ တစ်ယောက်တည်းဘာလာလုပ် တာလဲ။ ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားလို့ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အလုပ်ကိစ္စစကားပြော ဖို့လာတာ။ အဆင်မပြေတာနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပြန်ထွက်လာတာ ဦး ကရော”

“ဦးက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲဖိတ်လို့ လာအားပေး တာလေ။ သူငယ်တွေ ဆူညံနေတာနဲ့ စောပြီးပြန်လာတာ”

“ဟို ... ဦးအချိန်ရလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပွင့်ဖူး”

“ပွင့်ဖူး စကားနည်းနည်းပြောပြီး အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ရတယ်လေ။ ဟိုရှေ့က အအေးဆိုင်မှာ ခဏထိုင် နားပါ။ ကားပါကင်ထိုးလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမင်းဆက်ရာ ကားပါကင်ထိုးပြီးသည်နှင့် အေးဆေးတိတ် တိတ်သောဆိုင်လေးထဲကို နှစ်ယောက်သားဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ထိုင် ပွင့်ဖူး။ ဘာစားမလဲ။ ဘာသောက်မလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားခဲ့သောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဂျစ်တစ်ခွက်လောက် ချာလိုက်တော့မယ်။ ဦးကရော”

“အင်း ... ဦးလည်းအဲဒါပဲပေါ့”

အကြိုက်ချင်းတူနေသည်လို့ပဲပြောရမလား။ တမင်တကာတူ နှစ်ယောက်ပဲ ဖန်တီးနေမိသလားတော့မသိပေ။ အရောင်တူသော ဂျစ်နှစ် ခွက်က စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည်။

“ပွင့်ဖူးပြောမယ်ဆိုတာဘာလဲ ပြောလေ”

“ဟုတ် ... ဟိုဦးကမ္မဏီမှာ အလုပ်တစ်နေရာလောက်မလို့ နားလေးလို့ မေးမလို့ပါ”

“ဟင်”

“ပွင့်ဖူး ဒီဘက်မှာ အလုပ်ရှာရတာခက်နေတယ်။ ကိုယ်က မြေပျားတွေလို အောင်လက်မှတ်ကများများစားစားမရှိဘူး။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ပညာမသင်ခဲ့ရဘူးဆိုတော့ အလုပ်တစ်ခုလျှောက်တိုင်းမျက်နှာ သိရတယ်။ အဲဒါအကူအညီတောင်းကြည့်တာပါ”

“ဪ ... ပွင့်ဖူးရယ်”

မပြည်စုံသူတစ်ယောက်မို့ သနားကရုဏာဖြစ်သွားမိခြင်းဖြစ် သွား ကိုယ်လည်း အဆင်မပြေသည့်အချိန်တွေရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။ မေမေက အင်းဆိုင်ထောင်ပြီး အောင်မြင်အဆင်ပြေခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က

ပညာမပြည့်စုံခင်မှာ မမလှိုင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သားကိုထိန်းကျောင်းရင်း အဝေးသင်ဘွဲ့လေးတစ်ခုသာ မဖြစ်မနေယူခဲ့ရ၏။

ဒါကိုယောက္ခမတွေက နှိမ်ချင်သည်။ အထင်သေးချင်သည်။ မမလှိုင်အချစ်တွေနဲ့သာမဟုတ်လျှင် သိမ်ငယ်စွာနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်သန်းရမှာပါ။

“အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလားဟင် ဦး”

“ဪ... အင်း ဦးကလည်း ကုမ္ပဏီကြီးဆိုတော့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ အောင်လက်မှတ်တွေမပါတဲ့သူကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရင် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ပွင့်ဖူးအင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်လေး၊ ကွန်ပျူတာလေး၊ အဆင့်မြင့် စာရင်းကိုင်လေး တက်လိုက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အင်တာမဗျူးရတဲ့ ဦးအလုပ်ခန့်ပေးလို့ရပါတယ်”

“အဲဒါတွေတက်ဖို့ ငွေရေးကြေးရေးအဆင်မပြေလို့ပေါ့ဦးရယ်။ စားဝတ်နေရေးကရှိသေးတယ်။ အဲဒီအတွက်က ငွေတွေအများကြီးကုန်ဦးမယ်။ အချိန်တွေပေးရဦးမယ်။ ဒေါ်လေးဆီမှာ ဒီအတိုင်းအလကား စားလို့မရဘူးဦးရဲ့”

ဒီမိန်းကလေးအတွက် ဦးမင်းဆက်ရာ ရင်ပူသွားသလိုရှိသည်။ ရုပ်ရည်လေးပြေပြစ်ချောမောလှပပါလျက် ကံမကောင်းရှာပါလား။ အိမ်မှုကိစ္စနှင့် အချက်အပြုတ်တော့ အတော်ဝါသနာပါဟန်ရှိသည်။ ကိုယ့်ကို အကူအညီတောင်းနေတာလည်း တကယ်လိုအပ်လွန်းလို့ဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာက ရှယ်ယာရှင်အဖွဲ့အစည်းနှင့်လုပ်တာနဲ့ ပညာပါမလာသောသူကို ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အလုပ်ခန့်လို့မဖြစ်ပါ။

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် ပွင့်ဖူးရယ်။ ပွင့်ဖူးအကူအညီတောင်းတာကို ဦးကလည်းဖြစ်အောင်ကူညီချင်ပါတယ်။ သင်တန်းတွေကတော့ မတက်လို့

ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ဦးပေးမယ်”

“ရှင်... အဲ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဟို... ပွင့်ဖူးအားနာထို့ပါ”

“အားနာရင် ပွင့်ဖူးအလုပ်ရတဲ့အချိန်ကျ ပြန်ဆပ်လို့ရတာပဲ ပွင့်ဖူးရဲ့မဟုတ်ဘူးလား။ ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ဆိုရင် အဲဒီလို ခေင်းလို့တော့မရဘူး။ အားနာလို့ငြင်းလိုက်ရင် ပွင့်ဖူးအတွက်နောက်ထည်း အလုပ်ရဖို့ခက်ခဲနေဦးမှာပဲ”

ပွင့်ဖူး ငြိမ်သက်တွေဝေသွားခဲ့ပြီး အအေးပိုက်တံလေးကို နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် စုပ်သောက်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ဦးမင်းဆက်ရာက ကပျာကယာလေးနှင့်

“ပွင့်ဖူး ခဏလေး။ တစ်သွူးနဲ့သုတ်လိုက်ဦးမှ အဆင်ပြေမယ်။ သင်ကောင်တွေဘာတွေ နားတတ်တယ်”

ပွင့်ဖူးအအေးခွက်လေးက ပိုက်တံလေးကို တစ်သွူးစလေးဖြင့် သေသေချာချာလှမ်းသုတ်ပေး၏။ ဒီလူကြီး ဒီလောက်တောင် အသေးစိတ် ဂရုစိုက်တတ်သူလား။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်နင်းယုလှိုင် တမောင်မောင်နှင့် အသည်းပိုနေတာဖြစ်မည်။ တည်ငြိမ်ခုံညားသော ဦးမင်းဆက်ရာတို့ ပွင့်ဖူးခိုင်ခဏမျှ မှင်တက်ငေးမောမိသွား၏။

“ရပြီ ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်းနဲ့သည့်ပုံစံမျိုးလေးဖြင့် ခေါင်းလေးငုံကာ ပိုက်တံလေးကို နှုတ်သောက်နေသော ပွင့်ဖူးကို ဦးမင်းဆက်ရာ မှင်တက်ကြည့်နေရင်းက တရုဏာစိတ်လေးတွေဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ ပညာလည်းမပြည့်စုံ နေရာထည်း မပြည့်စုံ။ ဘဝကိုသိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် ဖြတ်သန်းနေရတာ ဘယ်လောက်တောင် သနားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ပွင့်ဖူးအဒေါ်က ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဈေးထဲမှာ ဈေးလေးဘာလေး ရောင်းချင်တဲ့အခါ ရောင်းလိုက်၊ ငွေတိုးငွေစလေးပေးလိုက်၊ ဆုံးတဲ့အခါ အရင်းပြုတ်လိုက်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့အခါပြေလိုက်၊ မပြေတဲ့အခါ မပြေလိုက်နဲ့ပေါ့”

“ရုန်းကန်ရတဲ့ဘဝတွေ့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဦး ပြောတာကို လက်ခံတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အနိတီသိရင်တော့ မကောင်းဘူးထင် ကယ်နေဦး၊ ဟိုက တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ၊ မိန်းမဆိုတော့ အသေးအမွှား ဘာမှမဟုတ်တာလေးကိုလည်း သဝနိတိုတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီး တယ်ဆိုလည်း ပွင့်ဖူးက သူ့စိမ်းက သူ့စိမ်းပဲလေ၊ တစ်မျိုးမြင်သွားလို့ ပွင့်ဖူးကို မကျညီရဲဘူးဆိုရင်လည်း ဦးစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ ဒီကိစ္စကို မမလှိုင်ကို ဦးမပြောတော့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ပွင့်ဖူးအလုပ်ရတဲ့အခါကျရင် ဦး စိုက်ပေးထားတဲ့ငွေကို ပွင့်ဖူး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်နော်”

“စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ဦးစေတနာပါ၊ ဪ ... သင်တန်းကိစ္စ စုံစမ်းထားလိုက်လေ၊ အဆင်ပြေတာနဲ့ ဦးအပ်ပေးမယ်”

“ဘယ်မှာ ဘယ်လိုအပ်ရမယ်မှန်း ပွင့်ဖူးမသိဘူး ဦးရဲ့၊ ဘယ် ဘာသာရပ်က အရေးကြီးပြီး ဘယ်ဟာအရင်တက်ရမှာလဲ”

“ကဲပါ ဦးပဲစုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တက်ပြီး တစ်နေ့တည်း ဘာသာသုံးမျိုးလောက်ချိန်းပြီးလုပ်နိုင်ရင်တော့ ပွင့်ဖူး အလုပ်မြန်မြန်ရတာပေါ့၊ ပွင့်ဖူးအချိန်ပေးနိုင်ရဲ့လား၊ အပင်ပန်းခံနိုင်ရဲ့ လား”

“ရပါတယ်၊ ပွင့်ဖူးမှာ ဘာမလုပ်မှမရှိတာ အချိန်ပေးနိုင်ပါ

အယ်၊ ဘဝသမားဆိုတော့ အပင်ပန်းလည်း ခံနိုင်ပါတယ်”

“အင်းပါ ... အဲဒါဆိုရင်ပဲ ဦးစိတ်သက်သာပါပြီ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်တာကို ပွင့်ဖူးခိုင်ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အဲဒီအတွက် ဘာတွေစိတ်ပူနေသလဲလို့ပါ။ ဦးမင်းဆက်ရာရဲ့ အကြင်နာ နှုတ်ခမ်းတွေက သူမနုလုံးသားထဲထိစိုးမိုးနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေ ကင်းဝေးနေသော နုလုံးသားက ဘာ ဆွဲကို တောင့်တမိနေသလဲ၊ သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်စွာနှင့်ပင်။

အခန်း (၉)

“မောင် ... သားဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“ဪ ... မမလှိုင်”

စာဖတ်ခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လာပြီး မမလှိုင်ခေါ်လိုက်မှ သားဆီဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရတော့သည်။ မမလှိုင်မမြင်ခင် ကွန်ပျူတာထိ အလျင်အမြန်ပိတ်လိုက်ချပြီး

“ကုမ္ပဏီကစာရင်းလေးတွေပါလာလို့မမလှိုင်ရဲ့ ဒါပြီးမှသာဆီဆက်မလို့လုပ်နေတာ၊ မမလှိုင်ကို သတိပေးဖို့ကလည်း မမလှိုင်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ မောင်မပြောတော့တာ”

“အင်း ... ဒါဆိုဆက်လိုက်ဦးလေမောင်ရဲ့၊ ဖုန်းဆက်တာ နောက်ကျလို့ သားကစိတ်ကောက်နေဦးမယ်၊ သားက မောင်အရင်ဆက်စ မမလှိုင်ကဆက်ရင်တောင် ဒယ်ဒီက ဘာလုပ်နေလို့လဲလို့ အရင်မေးတာ”

“ဟုတ်ပြီ မောင်ဆက်လိုက်ပါမယ်၊ မမလှိုင်လည်း စောင့်နေဦးနော်၊ သားကမအေခွဲစကားမပြောရလည်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုအမြန်းက ထူသလားမမေးနဲ့”

“ဟင်းဟင်း ဟုတ်ပါပြီ”

သားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနိုင်ဖို့ ကွန်ပျူတာပြန်ဖွင့်

အင်တာနက်ဖွင့်ဖြင့် သားဆီဖုန်းခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို သားလေး”

“ဒယ်ဒီဖုန်းခေါ်တာ တစ်နာရီကျော်နောက်ကျတယ်နော်”

“အင်း သားလေး၊ ကုမ္ပဏီက အလုပ်တွေပါလာလို့သားရဲ့၊

မာမိကလည်း လူနာကိစ္စတွေနဲ့ရှုပ်ပြီး ရောဂါအသစ်အဆန်းတွေအတွက် ဆေးစာအုပ်တွေ ထပ်ဖတ်နေရလို့ပါ၊ သားလေး နေကောင်းရဲ့လား၊ စာတွေရောလိုက်နိုင်ရဲ့လားသား”

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးအိုကေပါ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီရော အိုကေလား”

“အိုကေပေါ့သားရဲ့၊ မာမိနဲ့စကားပြောဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမလှိုင် သားကစကားပြောဦးမယ်တဲ့”

မမလှိုင် သားနှင့်ပြောဖို့ နေရာရွေ့ပေးလိုက်ရသည်။ ပွင့်ဖူးသင်တန်းကိစ္စတွေအတွက် စုံစမ်းထားသမျှကိုတော့ အားလုံးပိတ်ပြီးသွားနဲ့ စိတ်ချမ်းသာရသေးသည်။ ဒီနေ့ည ပွင့်ဖူးကိစ္စလေးတွေလုပ်နေတာကြောင့် မမလှိုင်ကိုတောင် ကော်ဖီဖျော်မပေးဖြစ်သေးပါ။

သားနှင့်ဖုန်းပြောဖို့တောင် သတိမေ့နေတာကို ပွင့်ဖူးကိစ္စက သားထက်အရေးတကြီးလုပ်နေမိသည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်မသိလိုက်။

“သားလေး မာမိနေကောင်းပါတယ်၊ သားဒယ်ဒီရော မာမိအာ အလုပ်တွေနည်းနည်းများနေလို့ပါသားရယ်၊ နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေဦးနော်၊ စိတ်ချသား အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ သားလေးရယ်၊ သားလေး နန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ အိုကေ ... အိုကေ ဝွတ်နိုက်သား”

“ဒယ်ဒီရော”

“အေး ... ဝွတ်နိုက်ပါသားလေး၊ ချစ်တယ်သား အာဘွား”

အနမ်းလေးပါပေးလိုက်မှသာက စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်နောက်ကျရသည့်အကြောင်းရင်းကို မမလှိုင်သေချာမေးမနေသေး၍ တော်သေး၏။

“မောင် အလုပ်ပြီးပြီလား”

“အင်း... ပြီးပြီပဲပြောပါတော့ မမလှိုင်၊ နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးဆက်လုပ်လည်းရပါတယ်”

“ဒါဆို မမလှိုင်ဖို့ကော်စီလေးတစ်ခွက်လောက်ဖျော်ပေးနော်”

“မမလှိုင်မပြီးသေးဘူးလား”

“ဘယ်ပြီးမှာလဲမောင်ရယ်၊ နောက်ရက်တွေမှာ ခရီးထွက်ဖို့ကလည်းရှိနေသေးတော့ သေချာဖို့ပြီးလုပ်နေရတယ်၊ ဆရာဝန်အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားများမှားပြီလား၊ မသိပါဘူး၊ ဆေးပညာတွေက ပင်စင်ယူရမယ့်အချိန်တောင် လေ့လာလို့ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်မသင်ယူခဲ့တဲ့ရောဂါအသစ်အဆန်းတွေ ပေါ်လာလိုက်တာလည်းမနည်းဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ မောင်ကော်စီဖျော်လိုက်မယ်နော်၊ မမလှိုင်မအိပ်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း... မောင်ကအိပ်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမလှိုင်ကိုကော်စီဖျော်ပေးပြီး ဒီနေ့အနမ်းမပေးဖြစ်ခဲ့။ အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်လာကာ ပွင့်ဖူးဆီဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ မမလှိုင်က ဘုရားခန်းနှင့်ကပ်လျက် စာဖတ်ခန်းထဲမှာမို့ ကိုယ်ဖုန်းပြောသံကိုကြားမှာမဟုတ်ပေ။

“ဟယ်လို ပွင့်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“မအိပ်သေးဘူးမဟုတ်လား၊ စကားပြောလို့ အဆင်ပြေပြီမလား”

“ပြေပါတယ်ဦးရဲ့၊ နေ့လယ်က ဦးဖုန်းနံပါတ်တောင်းသွားတာည်းက ဦးစုံစမ်းလို့ရရင် ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတာသိလို့ ပွင့်ဖူးမအိပ်ဘဲ စောင့်နေတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဦးစုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ သင်တန်းဆိုင်ရရှိတယ်၊ စပီကင်နဲ့ စာရင်းကိုင်ကို တစ်ချိန်စီသင်မယ့်နေရာရယ်၊ ဘုန်းပျူတာသင်မယ့်နေရာရယ်၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်သွားတက်ဖို့ မနက်ကိုးနာရီလောက်ကနေ ညနေငါးနာရီ ခြောက်နာရီလောက်အထိ အချိန်ပေးဆင့်ဖွယ်ထင်တယ်၊ သင်တန်းတစ်ခုခုတစ်ခုကြားမှာ အိမ်ပြန်နားနေမယ်ဆိုရင်တော့ ပွင့်ဖူး အချိန်မီမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပွင့်ဖူးနားလည်ပါပြီ၊ တစ်ပတ်မှာ ဘယ်နှရက်လဲဦး”

“ရက်တိုအပြတ်သင်မှာဆိုတော့ တနင်္လာကနေ သောကြာနေ့အထိ ပွင့်ဖူး လူနည်းနည်းနဲ့ ရက်ကန့်သတ်ပြီး သင်ပေးလိမ့်မယ်၊ သီးသန့်သေး အမြန်အတတ်သင်ဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဟုတ်... ကျေးဇူးပဲ ဦး၊ ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်သင်တန်းအပ်ပေးဖို့ ဦးဘယ်ကိုလာခေါ်ရဦး”

“ပွင့်ဖူးတို့လမ်းထိပ်ကိုပဲလာခေါ်လိုက်ပါ၊ ရွှေမြင့်မိုရ်စတိုးဆိုင်က ပွင့်ဖူးစောင့်နေမယ်”

“ဒါဆိုဒါပဲနော် ပွင့်ဖူး၊ ကောင်းသောညပါ ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်ပါဦး”

နှုတ်ဆက်စကားလေးများဖြင့် ဖုန်းပိတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မမလှိုင်ဝင်လာမလားလို့ မလုံမလဲ တံခါးပေါက်ဘက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်

သည်။ ပွင့်ဖူးနှင့် ပတ်သက်မှုကို လူမိမှာဘာကြောင့်များ စိုးရိမ်နေတာလဲ။

လူသိမခံရဲသည့်အကြောင်းတရားများဟာ ...။

အခန်း (၁၀)

“မောင်ကုမ္ပဏီသွားပြီ မမလှိုင်”

အရင်ကလို အနမ်းပေးကာ အိပ်ရာကမနိုးဘဲ အပေါ်ထပ်ကုတ် အတိုထပ်ဝတ်ရင်းက အော်ပြောတာကြောင့် အိပ်ရာကလူးလဲကာ ထထက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်၊ မနက်ရှုမ်နာရီတောင်မထိုးသေးဘူး၊ ဘာပဲဟာ ဘာအရေးကြီးကိစ္စတွေရှိနေလို့လဲ”

“ချိန်းထားတဲ့ညှော်သည်တွေရှိလို့ မမလှိုင်ရဲ့ အခုတလော ဘာပဲဟာ နိုင်ငံခြားသားညှော်သည်တွေ အဝင်အထွက်များတယ်၊ လုပ်ငန်းတွေဆိုပင်တာ ဆွေးနွေးတာ ညှိနှိုင်းတာနဲ့ညှော်ခံရတဲ့အပိုင်းတွေလည်း နည်းတယ်”

“ဪ... အလုပ်များတော့ မောင်ပင်ပန်းနေမှာပဲ၊ ကားကို ချွတ်မောင်းနော် မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဪ... မမလှိုင် မောင်နောက်ကျနေတာနဲ့ မမလှိုင်အတွက် မနက်စာ မစီစဉ်ခဲ့ရဘူး မချိုကိုသာ မမလှိုင်အတွက်တာပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်တော့နော်၊ ဟို... သားဆီကိုလည်း ဝုန်းဆီလိုက်ပါဦး၊ မောင်သွားပြီနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်း ကိစ္စအကြောင်းပြထား၍ ဘာကြောင့်ဆိုတာ မမလှိုင်တော့ သံသယမဝင် လောက်ပါ။ ပွင့်ဖူးဆီရောက်ဖို့က နာရီဝက်ကျော်လောက် ကားမောင်း ရဦးမည်ဖြစ်၏။ သင်တန်းကို သွားအပ်ပေးဖို့က တစ်နေရာမှ ဇီထက် တောင် အိမ်ကစောထွက်သင့်တာ။ ဒါပေမဲ့ မမလှိုင်အရမ်းသတိထား သွားလို့လည်း မကောင်းပေ။

“ဟင် ... ပွင့်ဖူးက ဟိုနားမှာပဲ”

ရွှေမြင့်မိုရ်စတိုးဆိုင်အနီးဝန်းကျင်လေးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်သေး သေးလေးပန်းမှာလွယ်ပြီးရပ်နေပုံက သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ပါ။ ဒီကောင်မလေး ကို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေပေးချင်စိတ်က ရုန်းကြွနေသည်။

“ကဦး ... ပွင့်ဖူး”

“ဦး”

လမ်းဘေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး လက်က နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

“ပွင့်ဖူး မနက်စာဘာစားပြီးပြီလဲ၊ အချိန်ရသေးတယ်၊ ဦးလည်း အိမ်ကဘာမှစားမလာခဲ့ရသေးလို့ စားရအောင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပွင့်ဖူးလည်း ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနားမှာက စားသောက်ဆိုင်သိပ်ကောင်းကောင်းကြီးမရှိဘူး၊ ပွင့်ဖူးထံ စားနေကျ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ အသုပ်ဆိုင်ပဲရှိတယ်၊ ဦးစားတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပွင့်ဖူးတောင်စားသေးတာ၊ ဘာလို့ ဦးကမစားတတ်ရမှာလဲ၊ လာလေဘယ်ဆိုင်လဲသွားရအောင်”

အဆင့်အတန်းမခွဲဘူးဆိုတာ သိစေရန်အတွက် အားပေးသည့် သဘောနှင့် ဇွတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။ ပွင့်ဖူးက ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေး ဆိုင်လေးထဲသို့ခေါ်သွား၏။ ဆိုင်လေးက စုတ်စုတ်ချာချာမဟုတ်ပါ။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တာကြောင့် လွတ်သောစားပွဲခိုင်းမှာ ကိုယ် အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ထိုင်လေ၊ ပွင့်ဖူး ဘာစားမှာလဲ မှာ”

“ဦးမှာပါ”

“မုန့်ဟင်းခါးကို အိုးဘဲဥ၊ ဘူးသီးကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ချိုစိမ့် ဘစ်ခွက်”

“ပွင့်ဖူးလည်း ဦးလိုပဲ”

စားပွဲတိုးလေးက ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သွားပြီး ခဏနေမုန့်ပွဲ နှင့် လက်ဖက်ရည်လာချပေး၏။ တစ်ဖွန်းခပ်စားကြည့်လိုက်ပြီး

“မဆိုးပါဘူး ကောင်းပါတယ်၊ ပွင့်ဖူးက ဒီဆိုင်ကနေတိုင်း စားတာလား”

“အိမ်မှာထမင်းမကျန်တဲ့နေ့မှ ဈေးလာရင်း စားဖြစ်တာပါ၊ ပွင့်ဖူး အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်နေတိုင်းစားနိုင်မှာလဲ”

“ပွင့်ဖူး အဲဒီလိုတွေပြောတော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ပွင့်ဖူးရယ်၊ အဲဒီဆိုင်ရင် ပွင့်ဖူးဘဝလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါတယ်”

ပါးစပ်ကလွတ်ခနဲထွက်သွားသည့်အခါမှာ ပွင့်ဖူးနှုတ်ခမ်းလေးက နှုတ်ခတ်စွာ ပြုံးသွားပြီး ဦးမင်းဆက်ရာကို မော့ကြည့်လာ၏။

“ဦးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာလဲ”

“ဟင်”

“ဪ ... တူမလေးတစ်ယောက်လိုလား၊ သမီးလေးတစ် ယောက်လိုလား သိချင်လို့ပါ”

“ဟို ... အဲဒါက”

“သမီးလည်းမဟုတ်၊ တူမလည်းမဟုတ်တော့”

စကားကို အဆုံးမသတ်သော်လည်း ပွင့်ဖူးခိုင်မျက်ဝန်းထဲမှာ

အမိပွယ်တွေများစွာ ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ဦးမင်းဆက်ရာလည်း ထို အကြည့်မျိုးနှင့်ပင် ကြည့်ဖြစ်သွား၏။

နှုတ်ဖျားက ထုတ်ပြောမှမဟုတ်။ အမိပွယ်ကိုမျက်လုံးက တစ် ဆင့် ဖွင့်ဆိုလို့ရနေသည်ပဲ။

“ဒီနေ့က သင်တန်းအပ်ရုံပဲ အပ်ရမှာနော်၊ သင်တန်းအပ်ပြီး တာနဲ့ အဲဒီနေရာကို ပွင့်ဖူး ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပေါ့”

“လိုင်းကားတိုးစီးရမှာဆိုတော့ အိမ်ကနေ အစောကြီးထွက်ရ မယ်ထင်တယ်၊ လမ်းပိတ်တာနဲ့ ကားကျပ်တာနဲ့ နောက်ကျနေရင် သင် တန်းမတက်ဖြစ်မှာစိုးရတယ်”

“ဘာလို့ လိုင်းကားစီးရမှာလဲပွင့်ဖူးရဲ့၊ တက္ကစီစီးဖို့ ဦးစီစဉ် ပေးမှာပေါ့၊ တစ်ခါတလေ စောတဲ့အခါကျတော့လည်း ဦးလာခေါ်ပြီး ပို့ပေးမှာပေါ့”

“အပြန်ကျတော့ရော”

“ဟင်”

စကားခေါ်နေမှန်းသိရဲ့နှင့် ချက်ချင်းဖြေလိုက်ရမှာ နောက်ဆံ တင်းလို့နေသည်။ အပို့အကြိုတာဝန်ကြီးတစ်ခုလို့ဖြစ်သွားလျှင် မမလိုင် တစ်နေ့နေ့ မရိပ်မိဘဲနေပါ့မလား။

“ဟင်လို့ဦး ... အပြန်ကျရင်ရော ဦးကြိုမှာလားလို့”

ခပ်ညှညအသံကြောင့်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲခုန်လှုပ်သွားရသည်။ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးကို ခပ်ရှူးစူးပင် စိုက်ကြည့်မိသွားလျက်

“အတတ်နိုင်ဆုံး အပို့အကြိုလုပ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ပွင့်ဖူး စိတ်ရောလူရော မပင်ပန်းစေရတူ၊ အဲဒါဆိုကျေနပ်ပြီလား”

“ဟုတ် ... ဦးက အရမ်းကြင်နာဂရုစိုက်တာတိတာပဲနော်၊ အန်တီကိုဂရုစိုက် ကြင်နာလွန်းတာတွေရတော့ အရမ်းအားကျမိတယ်”

“လား၊ စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးခဲ့မေမယ့် ဦးနဲ့တွေ့မှ ဦးလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ခက်ထပ်ခွင့်ရရင်ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်မိတယ်”

“တကယ်”

ရင်မှာခံစားမှုတွေ လှိုက်ဖြာသွားလျက် နှလုံးသွေးတွေပါ ပူနွေး ဘာင့်ခုန်သွား၏။ ရေလာအောင် မြောင်းပေးသည့်စကားတွေဆိုတာ မလေမယ့် အထင်မသေးရက်ပေ။ ကိုယ့်လိုကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေ ပေး ခတ်သော ယောက်ျားမျိုးကို ဘယ်လိုခိုးကလေးမျိုးမဆို စိတ်ကူးယဉ်နိုင် သည် မဟုတ်လား။ အလိုလိုပင် စိတ်တွေက ပျော်ရွှင်လာလျက်...

“ကဲ ... စားလေပွင့်ဖူး၊ ဦးနဲ့ကျွေးရဦးမလား”

“လူတွေကြည့်နေတယ်လေ ဦးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ

ထိုသို့ပြောပုံလေးကို ပို၍အသည်းတွေယားသွား၏။ တကယ် နှိုးဆော်ထဲမှာ စားသောက်နေသူတွေက ကိုယ်နှင့် ပွင့်ဖူးကို စိတ်ဝင် စားနှင့် မေးငေါ့လိုက် မျက်ခုံးပင့်လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အသက်ကြီး ခုနစ်ခုနှင့် အသက်ငယ်ငယ်မိန်းကလေး ဘယ်သူ့ကိုအားကျနေကြလို့

ထိုအတွေးဝင်လာသောအခါ လူကပို၍သွေးဆူရဲတင်းလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲကနေ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးထွက်လာချိန်မှာ ပွင့်ဖူးလက်

လေးကို မသိမသာဆုပ်ကိုင်လာခဲ့မိ၏။ ပွင့်ဖူးကလည်း လွန်လွန်လေး ခင်မရုန်းပေ။ သူမလည်း ပျော်နေသလိုရှိကာ ကိုယ့်လက်မောင်းကို ခင် တွဲခိုကာလိုက်လာ၏။

ရင်ခုန်မှုတွေက ဟိုယခင်ငယ်စဉ်ကအတိုင်း နုပျိုလတ်ဆတ် သည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးအရာအားလုံး မေ့လျော့စွာနှင့်ပင် ...။

အခန်း (၁၁)

“မောင် အခုတလော ကုမ္ပဏီသွားတာစောပြီး ပြန်တာနောက် ကျနေတယ်နော်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေက အဲဒီလောက်စောင့် အရေးကြီး နေတာလား”

“မောင်ပြောထားသားပဲ မမလှိုင်၊ ပစ္စည်းသစ်အတွက် နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ပါ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုတာ၊ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း ဧည့်ခံရသေးတယ်”

“အဲဒီကိစ္စတွေက ပြီးပဲမပြီးတော့ဘူးလား၊ အခု အဲဒီကိစ္စလုပ်နေတာ ဘယ်နှရက် ဘယ်နှလတောင်ရှိနေပြီလဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ဒါပဲ အကြောင်းပြနေတော့မှာလား”

“အခု မောင်ကုမ္ပဏီသွားတာစောလို့ ပြန်တာနောက်ကျသွားမောင်ကို ဆူနေတာလား မမလှိုင်၊ မမလှိုင်ပဲ ယောက္ခမကြီး တစ်နှစ် မမြင်အောင် အထင်မသေးအောင်ကြိုးစားပါဆို၊ အခုမောင်တို့ ကုမ္ပဏီအောင်အောင်မြင်မြင်လည်ပတ်နေတယ်၊ အဆင်ပြေနေတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်အလုပ်မလုပ်ဘဲအိမ်မှာ ထိုင်နေရမှာလား ပြောပါဦး”

“အိမ်မှာထိုင်နေဖို့ မမလှိုင်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးမောင်၊ မမလှိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်ဝတ္တရားပျက်ကွက်တာတွေများနေပြီ၊ သူ

...နားထက်ဖို့တောင် မမလှိုင်ပဲ သတိပေးနေရတယ်၊ မောင်ခြေလှမ်း... မူတွေပျက်နေသလားလို့ မမလှိုင် သတိပေးနေတာ”

“ဪ”

စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်သလို တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ အရင်ကလို... တောင်းမြင်စိတ်များနှင့် ဖေးမမနေချင်။ အတက်ချီကျေစိတ်ပြန်ချလိုက်

“မမလှိုင်က မောင်မနက်စာလုပ်မပေးနိုင်၊ ညဘက်ကော်ဖီ... မပြုရနိုင်၊ မနက်ဆိုလည်း မမလှိုင်ကို မနိုးတော့လို့ အပြစ်မြင်... သား၊ မောင်ကအပြင်အလုပ်လည်းလုပ် အိမ်အလုပ်လည်းလုပ်၊ ဖိန်းမ... လည်း ပြုရ၊ အဲဒီလိုပဲနေရမှာလား”

“မောင် ရန်စကားကို ဘာလို့ပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါတွေက... တွေလေ၊ အကြင်နာတွေလေ၊ မောင်ကျေကျေနပ်နပ်၊ ကြည်ကြည်... ပြုရယူယူခဲ့တာတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ မောင့်ကို ဒါလုပ်ပေးပါလို့... လိုခိုင်းခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိပါဘူး၊ အချစ်တွေနဲ့ပဲ မောင်မြတ်မြတ်နိုးနိုး... ပေးခဲ့တယ်ထင်လို့ မမလှိုင်လည်း ကြည်နူးနေခဲ့တာပါ၊ အခုမှ ဒါ... ”

“ကဲ ... မမလှိုင်ရယ် မောင်ပဲဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်တယ်... လိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကိုနားလည်ပေးပါဦး၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ... ကြင့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေများနေတာ၊ မောင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်... ချင်ပြီ၊ ဒီအလုပ်ကိုရပ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့မလားလို့တောင်... ခင်ခင်တလေ စဉ်းစားမိတယ်”

ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီသွားခါနီးတိုင်း မောင့်ပျက်နာရှင်လန်းတက်ကြ... နီးနီးနေတာပါပဲလို့ ထေ့ငေါ့လိုက်ချင်သည်။ အရင်က သေသပ်စွာ... ဘတ်ပေမယ့် အရောင်မရွေးဘဲ ဖြစ်သလို ဝတ်စားတတ်သောမောင်

က အခုဆိုဘိရိုနားရပ်ကာ အင်္ကျီအရောင်ရွေးနေတာမပြီးနိုင်။ ဘောင်းဘီအောက်ကဝတ်မည့်အင်္ကျီ၊ အပေါ်ဝတ်မည့်ကုတ်အင်္ကျီ၊ နက်ခိတိုင် လိုက်ဖက်ဖို့ရွေးနေတာ၊ အိပ်ရာထဲက မြင်နေရတိုင်းစိတ်ကမကောင်းပေ။ ခိတ်အတွက် အရင်ကအင်္ကျီအဝတ်အစားရွေးထုတ်ပေး။ လိုက်ဖက်မယ့်ဖိနပ်ကို ဖိနှပ်စင်မှာချထားပေး။ တိုက်ထားပေး။ ဒါလေးနဲ့ ဒါလေးနဲ့ဝတ်ရေခိုးချိုးပြီး မောင်ပြင်ဆင်ထားစားစားလေးစားစားဖို့ အိပ်ရာပေါ်က မိမိနဖူးလေးနမ်းပြီး မနိုးတော့မပြောတော့တာတောင် ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

ဝတ္ထုရားတစ်ခုလို နေ့စဉ်အကြင်နာတွေခံခဲ့ရတာကြောင့် တောင်တလို့ မရတော့ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အချစ်ကိုယုံကြည်သည် သားနှင့်မိမိကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် မောင့်ဘယ်တော့မှ ခြေလှမ်းမှားမည်မဟုတ်။ အခုလည်း မောင်ပြောသလို လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနှင့် စိတ်ဖိစီးမှုများနေလို့ပဲဖြစ်မှာပါ။

ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ မောင့်လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ကာ မောင်နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းမွှေးလိုက်သည်။

“ဆော့ရီးမောင်ရယ်၊ မောင်အဲဒီလောက်ထိ စိတ်ညစ်နေမှန်း မသိလို့ပါ။ လုပ်ငန်းဆိုတာလည်း ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်မှ လုပ်လို့မရတာ တစ်ခါတလေ စိတ်ဖိစီးမှုများတာမျိုးရှိတာ မမလှိုင် နားလည်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ မမလှိုင်လည်း ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်ချင်တော့အောင် စိတ်ကုန်မိတဲ့အခါမျိုးရှိတယ်။ မောင့်ကို မမလှိုင်ကိုယ်ချင်းစားတယ်”

“အင်း... မောင့်ကို အဲဒီလိုနားလည်ပေးပါ မမလှိုင်ရယ်။ သားနဲ့ဖုန်းပြောဖြစ်တဲ့အခါကျရင်လည်း မောင့်ကိုနားလည်ပေးအောင် ပြောပြပေးပါ။ တစ်ခါတလေ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်ရင် သားကိုဖုန်းဆက်

“...တောင် မေ့နေတယ်နော် မမလှိုင်”

“အင်းပါ မောင်ရဲ့ ဒါဆိုဒီလိုလုပ်လေ။ မောင်အိမ်ကနေတစ်ခုခု လိုချင်အောင် မမလှိုင်စိစဉ်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မချွန်ကို မောင်စားချင်လို့ ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ မောင်အိမ်ကနေ ဘာမှမစားဘဲ ကုမ္ပဏီရောက်တာလည်း အလုပ်ရှုပ်တာနဲ့ မစားဖြစ်တော့ဘဲဖြစ်နေရင် ကြာတော့ အဲဒီအိမ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် မမလှိုင်ရဲ့။ လမ်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီရောက်တော့ ခြစ်ဖြစ် မောင်တစ်ခုခုတော့ စားနေကျပါ။ မမလှိုင်မပူနဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း စားဖြစ်အောင်စားနော်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဒီ... ဒါ... မမလှိုင်ခရီးသွားရမယ်မောင်။ နှစ်ညအိပ် သုံးရက်လောက် ကြာမယ်။ အပြန်နေပြည်တော်ကိုဝင်ဦးမှာဆိုတော့ မောင်ဘာမှာဦးမလဲ”

“မဟုတော့ပါဘူး။ မမလှိုင်သာ ကျန်းမာရေးကစုစိုက်၊ ကိုယ်က အလုပ်အရွယ်ရလာပြီ။ သူများတွေကို ဆေးကုပေးရင်းနဲ့ ခရီးဝေးတွေ သွားတာ ပင်ပန်းသွားဦးမယ်”

“အဟင်းဟင်း... မမလှိုင်က ဆရာဝန်ပါမောင်ရဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရှိပါတယ်။ ဖြစ်ရင်တောင် ဆေးကုပေးမယ့် ဆရာဝန်အချင်းတွေ အများကြီးပါတာပဲ။ မမလှိုင်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

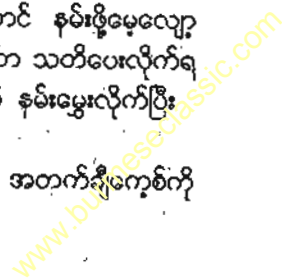
“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုမောင်သွားပြီ မမလှိုင်”

“မောင်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာရှိနေတာတောင် နမ်းဖို့မေ့လျော့သောမောင့်ကို နဖူးလေးကိုလက်ညှိုးလေးထိုးကာ သတိပေးလိုက်ရင် မောင်က အသက်မပါသလို ရှိုက်ခနဲဖြစ်သလို နမ်းမွှေးလိုက်ပြီး

“တော့တာ မမလှိုင်”

လက်ကနာရီကို မသိသောကြည့်လိုက်ပြီး အတက်အီကော့စ်ကို

ကပျာကယာခွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမလှိုင် ရစ်နေတာနှင့် အခိုက်
တောင်နောက်ကျနေပြီဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်မို့ ကားကို လီဟာတင်ကာ အခြား
မောင်းလာခဲ့သည်။ လူရှုပ်ထွေးသောနေရာမှာ ပွင့်ဖူးတစ်ယောက်တည်း
စောင့်နေရမှာမဟုတ်ပါလား။ သူများတွေလို ကိုယ်ပိုင်ကားလည်း မီး
နိုင်။ တက္ကစီငှားစီးဖို့ အဆင်မပြေသည့် အခြေအနေ။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့ဘဝ ပြည့်စုံချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုတွေ့မှာ
ပုံပိုးဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲ။ ပွင့်ဖူးနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆီ
တွေ့က လိုက်လိုက်ဆူဝေနေသည်။

“ပွင့်ဖူး”

“ဦး”

ပွင့်ဖူးအနား ကားလေးထိုးရပ်လိုက်စဉ်မှာ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေး
ညှိုးနွမ်းနေတာမို့ ပျာပျာသလဲလေး ပွင့်ဖူးနဖူးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“မျက်နှာလေးညှိုးနေတာပဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား ပွင့်ဖူး”

“အင်း ... ညက ဦးနဲ့ဖုန်းပြောပြီး ပွင့်ဖူးတစ်ညလုံး အိပ်
မပျော်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းတွေကိုက်နေတာ”

“ဪ ... ဦးနဲ့ဖုန်းပြောတာ ဘာကြောင့်အိပ်လို့မပျော်ရတာ
လဲ ပွင့်ဖူးလေးရယ်”

“ဦးအသံကိုပဲ တစ်ညလုံးကြားချင်နေလို့ပေါ့”

“ဪ ... ကလေးရယ်၊ ဦးကိုရင်ခုန်အောင်ပဲလုပ်နေတာ
တာပဲကွယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ ပွင့်ဖူး ဒီနေ့သင်တန်းမတက်ခဲ့တော့၊ ခေါင်း
ကြည့်သွားအောင် ကန်တော်ကြီးထဲမှာ လေညှင်းခံလိုက်ပါလား၊ ဦးဆီ
ပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ တစ်ရေလောက်အိပ်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဦးရော ကုမ္ပဏီမသွားတော့ဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူးလေ၊ အပြင်မှာကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး ဦးဖုန်းဆက်
ကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ပွင့်ဖူးလည်း ဦးနဲ့အဲဒီလို
နေချင်တယ်”

“အိုကေ ... ဦးရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး အဲဒီလိုနေရမယ်
ဘုတ်ပြီလား”

“အဟင်းဟင်း”
အခုမှ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးက ရှင်လန်းကြည်လင်လာသည်။

ကားလေးက ကန်တော်ကြီးဘက်ကို ဦးတည်လျက် အရိပ်ကောင်းကောင်း
သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကားလေးထိုးရပ်သွားသည်။ လေညှင်းခံဖို့ဆို
ဆော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားအောက်ကိုမဆင်း။

ပွင့်ဖူးခိုင်ခေါင်းလေးက ဦးမင်းဆက်ရာ ရင်ခွင်ထက်မှာမှီခွဲ
နေသည်။ ဦးမင်းဆက်ရာ ရှန်ပူနံ့သင်းနေသော ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ဆံနွယ်များ
ကို သွေးတွေလှုပ်ခတ်ဆူဝေကာ အငမ်းမရ တရှိက်မက်မက်နမ်းမွှေး
သည်။

“ချစ်တယ် ပွင့်ဖူးရယ်”

“ဦး”

“ဟင်”

“တကယ်ပြောတာလား”

“အင်း”

“ဒေါ်နင်းယုလှိုင်နဲ့ ပွင့်ဖူး ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ”

“ဟို ... အဲဒါက ...”

“ပွင့်ဖူးကိုအားမနာပါနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲဖြေပါ”

“အချစ် ... အချစ်ချင်းတော့မတူဘူးပေါ့၊ မမလှိုင်ကိုက

လေးစားခဲ့ရတဲ့အချစ်၊ ပွင့်ဖူးကတော့ မြတ်နိုးရတဲ့အချစ်ပေါ့ကွာ”

“ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်အပေါ်လိုပဲ ပွင့်ဖူးကို ကြင်နာရမယ်၊ ဂရုစိုက်ရမယ်နော်ဦး”

“ဂရုစိုက်မှာပေါ့၊ ကြင်နာမှာပေါ့ ပွင့်ဖူးလေးရယ်၊ ပွင့်ဖူးကဦးအတွက် အရမ်းကိုမြတ်နိုးရတဲ့ အသည်းနှလုံးပါ၊ အရမ်းကိုချစ်တယ်ချစ်တယ်ပွင့်ဖူးရာ”

ရင်ခွင်နှစ်ခုက တစ်ထပ်တည်းပူးကပ်သွားခဲ့တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတာလည်းမသိ၊ တခြားအသိဆိုတာမျိုးလည်း မရှိတော့။

သူတို့နှစ်ယောက်အချစ်ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို မေ့လျော့စွာ နှင့်ပင်...။

အခန်း (၁၂)

“ဪ... ပွင့်ဖူး လာလေ”

ဈေးကပြန်လာသော မချိုနောက်ကပါလာသည့်ပွင့်ဖူးကို မြင်တတ်ရ၍ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ညှော်ဝတ်ပြုကာခေါ်လိုက်သည်။

“မချို ဈေးကပြန်လာတာတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်တော့ အန်တီအိတ်ကရမယ်ဆိုတာသိလို့ လိုက်လာတာပါ၊ ပွင့်ဖူးဘာလုပ်ပေးရမလဲနော်၊ ပွင့်ဖူးကိုခိုင်းပါ”

“အိုနေပါစေကွယ်၊ ခရီးသွားလို့ယူရမယ့်ပစ္စည်းတွေက ညာတည်းက မချိုလုပ်ပေးပြီးပါပြီ၊ မောင်က မနက်စာပြင်ဆင်နေတယ်၊ ခြားတာနဲ့ ဆရာဝန်အဖွဲ့တွေကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်စုပြီးခေါ်တဲ့အခါမှာလဲ လိုက်သွားရမှာလေ၊ ထိုင်ပါဦး ပွင့်ဖူး၊ မတွေ့တာတောင် ခြားနေပြီ၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ပွင့်ဖူး သင်တန်းတွေတက်နေပါတယ်၊ ပြီးခါနီးပြီ၊ ပြီးတာနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးကျော်ပြီဆိုတော့ ပွင့်ဖူးအလုပ်လည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ တချို့ဆို အိမ်ထောင်ပြု သားကလေးတွေမွေးပြီးနေကြပြီ၊ ပွင့်ဖူးရော အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေး”

ဘူးလား”

“အင်း... ကိုယ်ကစိတ်ကူးတော့ရော ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မယ့် သူကရှိဦးမှလေ။ အန်တီပြောသလို အသက်ကလည်းမငယ်တော့ဘူးဆို တော့ ပွင့်ဖူးကို လက်ထပ်မယ့်သူရှိလာရင် အမိအရဆွဲထားရတော့မှာပဲ”

“အဟင်းဟင်း အဲဒါကောင်းတယ်ပွင့်ဖူး။ ကဲ... ပွင့်ဖူး ရောက် တုန်း မနက်စာစားသွားလေ။ မောင်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘဲ ဘူးကွယ်၊ တစ်ခါမှမချက်ဖူးတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို ချက်ကျွေးမလို့တဲ့လေ ပိတ်ရက်နားရက်လေးမှာတော့ အမျိုးမျိုးတော့လုပ်ကျွေးနေတာပါပဲ။ ပွင့်ဖူး စားသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမနှင့် ဦးမင်းဆက်ရာ အတိုင်အဖောက်လုပ်ထားခဲ့သည်ဆို တာတော့ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် လုံးဝသတိထားမိပုံမပေါ်ပေ။ သူမက ဦးချစ် တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်သည်ဆို၍ မနက်စောစော မချီဈေးဝယ်ထွက်လျှင် တိုက်ဆိုင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ကိုလာခဲ့ဟုခေါ်ထားတာမို့ သူမ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်လည်း ခရီးထွက်မည်ဆို၍ သူမထံ အချိန်အကြာကြီးတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုဖန်တီးရမည်။

“မချီ နံနံပင်နဲ့ သံပရာသီးပါတယ်မဟုတ်လား။ နံနံပင်ကို သန့်သွားအောင်ရေဆေးပြီး သံပရာသီးကို အစိတ်လေးတွေလှီးလိုက်ပါ။ မမလှိုင်က သွားရတော့မှာ စားဖို့မမိဘဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“ပွင့်ဖူး လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မချီတခြားလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

ပွင့်ဖူးအလိုက်သိ၍ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် သဘောကျနေသည်။ မောင်ကလည်း မိမိစားမသွားရမှာစိုး၍ ပျာယာကိုခတ်နေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မောင်ရယ်၊ မမလှိုင် အချိန်ရပါသေးတယ် ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ လာခေါ်တာနဲ့ တန်းခနဲလိုက်သွားခဲ”

“မောင် အပင်ပန်းခံချက်ထားတာလေ။ မမလှိုင် မစားသွားရ နားလို့ပါ။ ခရီးကိုလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်သွား။ နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ မမလှိုင် ပြန်လာမယ့်နေ့ကျ မောင့်ကိုဘယ်အချိန်လောက်ရောက်မယ်ဆိုတာ ကြို ခန်းဆက်နေနား၊ မမလှိုင် ကြိုက်တဲ့ဟင်းလေး မောင်ချက်ထားမယ်”

“အမယ်လေး ရပါတယ်မောင်ရယ်၊ မောင့်မှာကုမ္ပဏီအလုပ် ထစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်”

“မမလှိုင်အတွက်ပဲ ပင်ပန်းစရာလား မမလှိုင်နဲ့ ဒီလိုပဲ မောင် လုပ်ပေးနေကျကို”

“ဟုတ်ပါပြီရှင် အဲဒါကြောင့် မောင့်ကိုချစ်ရတာ”

ဦးမင်းဆက်ရာနှင့် ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ပြောနေသည့်စကားတွေကို ပွင့်ဖူးခိုင် မကြိုက်တော့ပေ။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် မမြင်အောင် ဦးမင်းဆက်ရာ ကို ပွင့်ဖူးခိုင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့၊ ဦးမင်းဆက်ရာက ပွင့်ဖူးခိုင် ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ အထာလုပ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရိုးသားနေသည်ထင်၍ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် က အာရုံမထားခဲ့ပေ။

“ရပြီ မမလှိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်တစ်ခါမှ မချက်ဖူးလို့ အဆင်ပြေပါ့မလားပဲ”

“မောင်က ဘာလုပ်လုပ် ဘာချက်ချက်လက်ရာအဆင်ပြေပြီး သား၊ ကောင်းပြီးသားပါ။ မောင်ရော ပွင့်ဖူးရော တစ်ခါတည်းစားလိုက် လေ”

“အင်း... ပွင့်ဖူးထိုင်လေး၊ ဦး ပြင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငရုတ်သီးကတော့ လိုသလောက်သာထည့်စား။ အခန်းစား ထတ်ရင် ငံပြာရည်ထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ သံပရာသီးစိတ်လည်းရှိဘယ်”

၇၆ ✧ လုံမ

“မမလှိုင်ထံ သံပရာသီးညှစ်ထည့်ပေးပါဦးမောင်၊ အချဉ်မပါ သလိုပဲ”

“ဪ... မောင်မေ့ပြီး မထည့်မိတာထင်တယ်၊ မမလှိုင်က ချဉ်ချဉ်လေးကြိုက်တာနော်၊ ပွင့်ဖူးရော အချဉ်စားဦးမလား”

“မစားတော့ဘူး ဒီအတိုင်းပဲကောင်းတယ်”

“အိုကေ ဦးကတော့ တစ်စိတ်သေးသေးထည့်လိုက်ဦးမယ် အနံ့မွှေးအောင်လို့”

သူတို့အားလုံးစားလို့ ပြီးလုပြီးခင်လေးမှာပင်

“မမကြီး ... အိမ်ရှေ့မှာလာခေါ်တဲ့ကားရောက်ပြီထင်တယ် ကားဟွန်းတီးသံကြားတယ်”

မချီစကားကြောင့် ဒေါ်နင်းယုလှိုင် စားလက်စကိုလက်စသတ်

လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ မချီရယ် ထွက်လာနေပြီ၊ ခဏစောင့်ပါဦး လို့ သွားပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါကြောင့် မောင်ပြောတာ၊ ဒီမှာကော်ဖီလေးတစ်ခွက်နဲ့ လောက်သောက်သွားပါဦး၊ ဒီလောက်တော့ သူတို့စောင့်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်းအင်း သိုင်းကျူမောင်၊ ပွင့်ဖူးရေ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှသာပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အိမ်ရှေ့ထိ ပွင့်ဖူး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“နေပါစေကွယ်၊ အောက်ထပ်ဆင်းပို့ပြီး ပွင့်ဖူးအပေါ်ပြန်တက် နေရမှာ မချီကပစ္စည်းတွေယူသွားပြီဆိုတော့ အဆင်ပြေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ ကောင်းသောခရီးဖြစ်ပါစေ”

“အေး ... အေး ကျေးဇူးပါ ပွင့်ဖူး”

ပွင့်ဖူး ပခုံးလေးပုတ်ကာ စလင်းဘက်ဒီအိတ်လေးလွယ်၍ သွတ်သွားသည်။ ဦးမင်းဆက်ရာက ပွင့်ဖူးကို မျက်စိမှိတ်ပြထားခဲ့ပြီး ဒေါ်နင်းယုလှိုင်ကို ကားနားထိုင်ရောက်အောင်လိုက်ပို့သည်။

ခဏနေမှ မချီနှင့်အတူတူ ကွန်ဒိုအခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“မချီရော တစ်ခါတည်းပြင်ပြီးစားလိုက်တော့လေ၊ ပွင့်ဖူးရော အစားအသောက်ပျက်သွားပြီလား၊ အေးသွားပြီဆိုတော့ နောက်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးရမလား ပွင့်ဖူး”

“အင်း ... ဒီတစ်ပွဲက အဲဒီလိုဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နောက်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးပါလားဦး၊ အေးစက်စက်နဲ့ဆိုတော့ စားလို့မကောင်းတော့ဘူး”

“အိုကေ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်”

ဦးမင်းဆက်ရာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လို့နေသည်။ မျက်နှာမှာ အငြိမ်းပန်းတွေပွင့်လန်းပြီး တက်ကြွနေ၏။

“ပွင့်ဖူး ငနုလယ်စာစားပြီးမှ ပြန်ပါလားကွ၊ ဒီနေ့ ပွင့်ဖူး သင် ငနုစိတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဦးလည်းနားရက်မို့ မမလှိုင်မရှိဘဲ အိမ်မှာ ခုင်နေမှာ”

“ပွင့်ဖူးလည်း အိမ်ပြန်ရမှာ ပျင်းနေတာနဲ့အတော်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငနုစားချင်တာ ချက်ကျွေးမှနေမှာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ပွင့်ဖူးစားချင်တာသာပြောပါ၊ ဦးချက်ကျွေးပါ”

“နေဦး ဒါစားပြီးမှ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲရှာကြည့် မယ်”

နောက်ထပ်ပြင်ပေးသော မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ကုန်အောင်စား

ပြီး ပွင့်ဖူးရေခဲသေတ္တာကို မွှေတော့သည်။ မချီက စားသောက်ပြီး တက်ကြွစေသေးနေ၏။ ဦးမင်းဆက်ရာက ပွင့်ဖူးလုပ်သမျှ ရင်ခန့်ကြည့်ပြီး

စွာနှင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။

“အသာ။ ငါတွေကတော့ရှိပါတယ်။ ပွင့်ဖူးက မှီနဲ့ကန်စွန်းရွက်ကြော်စားချင်တာ”

“ဪ... မချိုကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ရပါတယ်”

“ဒီအနီးအနားဈေးမှာတော့ မှီမရောင်းဘူးရှင်”

“မချိုကလည်း ကုန်တိုက်တွေသွားဝယ်ပေါ့။ ကုန်တိုက်တွေမှာတော့ စားချင်တဲ့ဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အကုန်ရှိတယ်။ ကိုယ်ဝယ်နေကျကုန်တိုက်တွေမှာမရှိရင် တခြားစင်တာတွေ စီးတီးမတ်တွေမှာ ရှိတတ်တယ်။ လိုက်ရှာဝယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တက္ကစီကားခ လုံလောက်အောင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါဆိုသွားဝယ်လိုက်ပါ့မယ်”

မချိုပျော်သွားအောင် ငွေတစ်ထပ်လိုက်ပေးလွှတ်လိုက်သည်။ မချို ထွက်သွားတော့ ရေခဲသေတ္တာနားမှာရပ်နေသော ပွင့်ဖူးကို ခါးလေးကနေသိမ်းဖက်၍ မျက်နှာလေးအနံ့ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“သွားပါ... ခုန့တုန်းကတော့ သူ့မိန်းမကြီးကိုကပ်ခွဲပြီး အလွမ်းတွေသယ်နေပြီးတော့”

“ဪ... သံသယမဝင်အောင် စကားအလှလေးတွေသုံးစတာပေါ့ ပွင့်ဖူးရယ်။ ဒါမှဦးတို့အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်မှာမဟုတ်လား”

“တစ်ချိန်လုံး ဖုံးကွယ်ထားလို့တော့ရမှာမဟုတ်ဘူးဦး။ တကယ်လို့သိသွားရင် ဦးသတ္တိရှိပါ့မလား။ ဦး နင်းယုလှိုင်ကို ရင်ဆိုင်ရပါ့မလား။ ပွင့်ဖူးဘက်က ရပ်တည်ရပါ့မလား ဟင်ဦး”

“ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့ပွင့်ဖူးရယ် ပွင့်ဖူးကို ဦးမှမခွဲနိုင်တော့တာ”

“တကယ်နော်ဦး။ ပွင့်ဖူးလည်း ဦးနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး ဖြစ်နိုင်ရင် အပြန်

အတူနေချင်ပြီ”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ပွင့်ဖူးရယ်။ ဦးလည်းဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေသေးသေး”

“ဟိုလေ ... ဦးနဲ့ ဒေါ်နင်းယုလှိုင်နဲ့က ဘယ်အခန်းမှာအိပ်ကြတာလဲဟင်”

“အိပ်ခန်းလား။ ပွင့်ဖူးသိချင်ရင် ဦးလိုက်ပြမယ်လေ လာ”

မမလှိုင်နှင့် အိပ်သောအိပ်ခန်းကို ပွင့်ဖူးပခုံးလေးဖက်၍ ခေါ်တခွဲသည်။ တခမ်းတနားနှင့် သစ်လွင်တောက်ပနေသော အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်တော့ ပွင့်ဖူး တအံ့တဩကြီးဖြစ်သွားလျက်

“ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ဦးတို့အိပ်ကြတာပေါ့။ ဒီဓမ္မယာအထူကြီးဆိုမှာလေ။ အဲကွန်းကအေးနေတော့ အရမ်းဖိခံရမှာပဲနော်။ ပွင့်ဖူးလည်း ဒီထိုအခန်းကြီးထဲမှာ ဓမ္မယာထူထူကြီးနဲ့ အဲကွန်းနဲ့အိပ်ဖူးချင်လိုက်တာ”

“ပွင့်ဖူးလေးရယ်”

ဓမ္မယာကြီးပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်သောပွင့်ဖူးကိုကြည့်၍ ရင်ခုန်သံတွေက အဆမတန်မြောင်းဆန်လာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးက လည်ပတ်စီးဆင်းနေသောသွေးများက ပွက်ပွက်ဆူဝေလာလျက် သယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းလို့မရတော့။ ပွင့်ဖူးရင်ဘတ်လေးပေါ်မှောက်ချထိုင်ရင်း အသက်ရှူသံများက ပြင်းထန်နေကာ

“ချစ်တယ် ပွင့်ဖူးရယ်။ ပွင့်ဖူးလိုအပ်သမျှ ဦးအားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်။ ပွင့်ဖူးနဲ့အတူတူနေရဖို့လည်း ဦးကြိုးစားမယ်သိလား”

“နောက်မှမိန်းမကြီးကိုမခွဲနိုင်လို့ သားကိုမခွဲနိုင်လို့နဲ့ ပွင့်ဖူးကိုထားခဲ့ရဘူးနော်”

“ဘယ်လိုလုပ် ပွင့်ဖူးကိုထားရက်မှာလဲ ပွင့်ဖူးရယ်။ ပွင့်ဖူးက ဒီလောက်တောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာ။ ဦးအတွက်တော့ တစ်သက်

တာပါ”

“ဟင်း... ဦးရယ်၊ ပွင့်ဖူးအသက်ရှူကျပ်နေပြီ ဖယ်ပါနော်”

“မရှုန်းပါနဲ့ ပွင့်ဖူးလေးရယ်၊ ချစ်လို့ပါကွာ၊ ဦးတို့အတူတူခွန်ကြမယ်နော် ပွင့်ဖူး”

“ဦးရယ်”

“ရင်ခုန်သံချင်းထပ်တူညီလျက် အချစ်ရဲ့ရမွှက်နွဲ့မှာ နှစ်ဦးသား မျောပါသွားကြသည်။ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို ခေတ္တခဏမေ့လျော့ သွားလျက် အသက်ရှူသံတွေပဲ ပြင်းထန်ဆူညံနေခဲ့၏။

အခုချိန်မှာ ဘယ်အရာကိုမှ သတိမရတော့သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားရမှန်းမသိတော့။ ဘယ်အရာတွေကမှ သူတို့အတွက် အရေးမကြီးတော့ဘဲ အချစ်တွေကပဲ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက်။

○○○

အခန်း (၁၃)

“ဘာ... ညည်းကိုတိုက်ခန်းဝယ်ပေးတယ်၊ ညည်းတို့က ဘယ်အနေထိတောင်ရောက်နေကြလို့လဲ”

“ပွင့်ဖူးတို့ လက်ထပ်ကြမှာပါ ဒေါ်လေးမိုး”

“ဘာ... ညည်း ညည်းတို့က၊ ဟဲ့... အမယ်လေး ပွင့်ဖူးအတူတူ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ၊ မယားရှိလင်လေး၊ ညည်းဒုသနသောကြောက်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူ့မယားက ညည်းရဲ့အသက်သခင်အဖေရင်လေး၊ ညည်းအသက်ကိုကယ်ပေးထားတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးကိုချစ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါ်လေး”

“အမယ်လေးအေ၊ ညည်းနယ်အေ ပွင့်ဖူးရယ်၊ ညည်းမပတ်ဘဲ ဟိုကပတ်သက်မှာတဲ့လား၊ ညည်းအကြောင်း ငါမသိဘူးများ၊ ကောက်မေ့နေလား ပွင့်ဖူး”

“ဒေါ်လေး... ဒီတစ်ခါတော့ ဦးကို ပွင့်ဖူးတကယ်ချစ်သွားခဲ့ပါ၊ ဦးလည်း ပွင့်ဖူးကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်”

“ကျွတ်... ပွင့်ဖူးရယ် ညည်းအေ”

ဒေါ်မိုးဝေဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ပေ။ ပွင့်ဖူးကို ဘယ်လိုအားချရမလဲ။ တကယ်ကိုမဖြစ်သင့်သည့်ကိစ္စပါ။

တခြားသူနှင့်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုမျိုးစိတ်ထဲရှိမှာမဟုတ်။ အခုဟာက တကယ်ကိုကြောက်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပွင့်ဖူးက ကိုယ့်တူမ။ မလုပ်ပါနဲ့လို့ရော ဘယ်လိုတာမလဲ။

“ညည်း တကယ်ကိုဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပွင့်ဖူးတို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို သူဝယ်ပေးတဲ့တိုက်ခန်းကို သွားနေတော့မှာပေါ့”

“အင်း ... ဒေါ်လေးလည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်အေး၊ ငါ့အိမ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမှာလား။ ပြီးတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကြား ငါမနေတတ်ပါဘူး”

“အခုလောလောဆယ်လည်း ပွင့်ဖူးတို့အတူတူမနေသေးပါဘူး။ သူ့မိန်းမကြီးကလည်းရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတလေမှ သူ့လာမှာပါ။ ပြီးတော့ ဦးကုမ္မဏီမှာ ပွင့်ဖူးအလုပ်လုပ်တော့မှာ”

“ညည်းတော့ လုပ်ငန်းလည်းချိုင်း၊ လူလည်းအပိုင်ကိုင်၊ ကော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဟိုမယားကြီးက ကို ဘယ်လိုရှင်းမှာတဲ့လဲ”

“မသိသေးခင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ သိသွားရင်တော့ ယောက်လုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ စဉ်းစားထားကြတယ်”

“ဒေါ်နင်းယုလှိုင်တို့ မျိုးရိုးက ဂုဏ်သိက္ခာကို အရမ်းတန်ဖိုးထားကြတာနော်၊ သူ့မိန်းမကလည်း ညည်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီလိုထက် မှာကို ခွင့်ပြုမှာတဲ့လား၊ ခွင့်လွှတ်မှာတဲ့လား”

“ခွင့်မလွှတ်တော့ရော သူ့ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ ပွင့်ဖူးတို့က ယွင်းပြီးနေပြီ”

“ဘာ ... ညည်းယုံကြည်ပြီး ပုံအပ်လိုက်ပြန်ပြီလား ပွင့်ဖူး တစ်ယောက်နဲ့အမှတ်သည်းခြေမရှိလို့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့”

“ဦးကို ပွင့်ဖူးယုံကြည်တယ်၊ ပွင့်ဖူးဘက်က ဦးရပ်တည်မှာပါ။ ဦးကို ဦးလက်ထပ်မှာပါ။ ဒေါ်လေး ... ပွင့်ဖူးအရွယ်က အတည်တကျ အိမ်သင့်နေပါပြီ။ ကံမကောင်းလို့ အငယ်အနှောင်းဖြစ်ရမယ်ဆိုလည်း ဦးဆိုကိုယ့်အိမ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး သာသာယာယာလေးနေနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး ... ကောင်းမယ်ဆိုလည်း လုပ်တော့ပေါ့ပွင့်ဖူးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက ဘာပြောလို့ရတော့မှာလဲ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင်သာ အဒေါ်ရေ ညည်းယုံ ဟာမလုပ်နဲ့”

ယတိပြတ်ပဲ ပြောချလိုက်တော့သည်။ နောက်တစ်ခါ အရင်ကလိုမျိုးဖြစ်လျှင် အသေသာခံလိုက်တော့လို့ ကျိန်ပစ်လိုက်ချင်တာပါ။ ပွင့်ဖူးကိုယ်မှာလည်း ဒီတူမလေးတစ်ယောက်သာရှိသည်။

အဖြစ်တင်နေလို့ရော ဒီကိစ္စကြီးက ရပ်တန့်သွားမှာတဲ့လား။ သက်ပြင်းတွေချရင်း အမောဆိုပြီးတော့သာ သေလိုက်ချင်တာပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

“မောင်ရော မရောက်သေးဘူးလား မချို”

“ဟင် ... မမကြီး”

ထမင်းစားခန်းထဲထိရောက်လာသော ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကိုကြည့်၍ မချိုအံ့သြသွားသည်။ ညကိုးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လာတာပါလား။ အိမ်ထဲကိုဝင်လို့ရအောင်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး လျှို့ဝှက်နံပါတ်တွေနဲ့ပဲ သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လာလို့ရအောင် စီစဉ်ထားတာပါ။

“ပစ္စည်းတွေရော မမကြီး။ မချိုအောက်ကိုသွားသယ်ရမှာလား”

“ကောင်လေးတွေ ဧည့်ခန်းထဲထိလိုက်ပို့ပြီးပါပြီ။ ညည်းကလေး အခုမှ ဘာလို့ထမင်းစားတာလဲ။ မောင်ကရော အခုချိန်ထိပြန်မလာသေးတာလား။ သူ့အခန်းထဲရောက်နေပြီး အိပ်နေပြီလား။ ထမင်းစားခန်းမီးဖွင့်ထားလို့ ငါဝင်လာတာ။ ငါတို့အိပ်ခန်းမီးကတော့ ပိတ်ထားတယ်”

“ဟို ... ကိုမင်းဆီဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား မမကြီး”

“ဖုန်းဆက်ပြီးသိရရင် ညည်းဆီမေးနေတော့မလား။ ငါ့ဖုန်းက အသွားကတည်းက ဘယ်မှာကျခဲ့ဖုန်းမသိဘူး။ ရှုခင်းတွေလှုပ့်ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းနဲ့ပဲပျောက်သလားပဲ။ ဟိုမှာက ရွာဘက်ရောက်တော့ ဖုန်းဝယ်ရမှာလည်း အဆင်မပြေဘူး။ မန္တလေးမှာဝယ်မယ်လုပ်တော့

ညည်း ရန်ကုန်ရောက်မှဝယ်လည်းရတယ်။ အိမ်မှာဖုန်းအပိုတွေလည်း များကြီးပဲဆိုပြီး မဝယ်ခဲ့တော့တာ”

“ဪ ... တခြားဆရာဝန်တွေဆီက ဖုန်းငှားပြီးဆက်လိုက်

ညည်း ရရဲ့သားနဲ့”

“အားနာလို့ပေါ့အေး၊ ငါ့ကိုလျှာရှည်ပြီးပြောနေတယ်။ ကဲ... ညည်း

မောင်ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မလာသေးပါဘူး။ အရင်နေ့တွေကလည်း အိမ်ပြန်

အိပ်ဘူး”

“ဘာ ... မောင်က အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မချိုလည်းမသိပါဘူး။ ဒီနေ့လည်း ပြန်လာမလား

ညည်း ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေတာပါ။ မလာသေးတာနဲ့ပဲ ဗိုက်ဝောလို့

မချိုမစောင့်နိုင်တော့ဘဲ စားလိုက်တာ”

“မောင်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျေးဇူးလို့ကိုမရ။ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဒီနေ့အချိန်ထိ မောင်

မပြင်မှာတစ်ခါမှ မအိပ်ဖူးပါ။ ဘာလဲ မောင်နောက်မီးလင်းနေပြီလား။

အိပ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်နေပြီလား။

ဘုရား ... ဘုရား။ မောင်အဲဒီလိုလုပ်လျှင်တော့ အသိုက်အဝန်း

သားမှ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ အရှက်ရသိက္ခာကျပေတော့မည်။

သား ... သားလေးသိရင်ရော။ သားသိရင် သူသိပ်ချစ်သော

အဖေက ဒီလိုသာလုပ်သွားခဲ့လျှင် သားလေးစိတ်ထိခိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ

သောင် သတ်သေသွားနိုင်သည်။

“မချို ... ဧည့်ခန်းမီးနဲ့ ဝရန်တာမီးမမှိတ်နဲ့နော်။ မောင် ဒင်နာ

သော ဘာတွေရှိလို့နောက်ကျနေတာနေမှာ။ ပစ္စည်းတွေလည်း မနက်မှ

မသိလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာဖြစ်သည်ဆိုတာ သေချာမသိဘဲ မချိုကိုလည်း ဘာအကြောင်းမှမသိစေချင်ပါ။ ပင်ပန်းလာခဲ့တာကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ ပစ်နေလှဲပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မောင်မရှိသည့်အတွက် စိတ်တွေကသောင့်ကနင်းဖြစ်လို့နေသည်။ မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲက ဖုန်းအိုင်ကိုယူ၍ မောင့်ဆီတံဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ လိုင်းမကောင်းမဟုတ်ဘဲ စက်ပိတ်ထားသည်လို့ဖြေလိုက်တာကြောင့် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးကာ အတော်လေး ကင်္ဘာအောက်နိုင်သွား၏။

မောင်အရေးကြီး စားသောက်ပွဲထဲရောက်နေလေသလား။ မိမိဖုန်းကတော့ ပျောက်သွားတော့ မောင်ဆက်သွယ်လို့မရတာထားတော့ သားဆီကိုတော့ မဖြစ်မနေ မောင်ဖုန်းဆက်မှာပါ။

အကျိုးအကြောင်းလေးဖြစ်ဖြစ်သိရအောင် သားဆီဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သားကလည်း ဖုန်းကိုတော်တော်နှင့်မကိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးအချိန်လေးရောက်မှပဲ

“ဟယ်လို”

“သားလေး ... ဖုန်းကိုဘာလို့တန်းခနဲ မကိုင်တာလဲသားရယ် ထမင်းစားနေလား။ တီဗီကြည့်နေတာလား။ ရေချိုးခန်းဝင်နေတာလား။ သား အိပ်ပျော်နေလို့လားသား”

“ဒီမှာ ဒီအချိန်အိပ်ချိန်လားမာမီ၊ သုံးလေးရက်မကရှိတာတောင် အခုမှဖုန်းဆက်ပြီး သားစိတ်ကောက်နေလားလို့ အရင်မခေါ်ဘဲနဲ့”

“ဟင် ... သား ... သားဒယ်ဒီက သားဆီဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

“ဒီသုံးလေးရက်အတွင်းမှာ တစ်ခါပဲဆက်တာ၊ ဒါတောင် ဘာ

အရေးကြီးနေလဲမသိဘူး။ စကားခဏပဲပြောနိုင်တယ်။ မာမိကရော ဘာလို့ အခုမှဆက်တာလဲ”

“မာ ... မာမိက ခရီးသွားနေတာသား။ အသွားလမ်းမှာ ဘာလည်းက ဖုန်းပျောက်တာ၊ ဝယ်ဖို့လွယ်ကူတဲ့နေရာလည်း မဟုတ်လို့ အခုဆီရောက်မှ သားဆီဖုန်းခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဒါဆို အခုဒယ်ဒီရော၊ ဒယ်ဒီကို သားစိတ်ဆိုးတဲ့အကြောင်း နှိပ်ပြောဦးမယ်”

“ဟို ... သား ... သားဒယ်ဒီက ဒင်နာပွဲရှိလို့ အိမ်ပြန်နောက် ဘူးနေတာသားရဲ့”

“မာမိနဲ့တောင် မတွေ့ရသေးဘူးပေါ့၊ ဒယ်ဒီပြန်လာရင်ပြော ချက်ပါမာမီ၊ သားက သားဆီဖုန်းမဆက်လို့ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်လို့၊ အလုပ်တွေဘယ်လောက်များများ သားကိုမေ့ထားတာတော့ စိတ်လည်း ဆောင်းဘူး။ သား ဒီရက်ထဲစာတောင် မကျက်နိုင်ဘူးမာမီ”

“အေး ... အေး၊ မာမိပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သား ... သားဒယ်ဒီ က ကုန်ပစ္စည်းသစ်ကိစ္စတွေနဲ့ အရမ်းကိုအလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ။ အရမ်း စိတ် ဆောင်းမဖြစ်နဲ့နော်သား။ သားဒယ်ဒီဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်၊ စာပွဲကြိုးစား နော်သားလေး။ မာမီအရမ်းချစ်တယ်သား၊ ဂွက်နိုက်နော်”

ငိုသံပါနေသောသားကို စကားတွေနှင့်ဖြေသိမ့်ရင်း အနမ်းပေး ဘာ ချောရသည်။ မောင်ကဘာဖြစ်တာလဲ၊ သားဆီကိုတောင် ဖုန်းမဆက် နိုင်ရအောင် မောင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်အိမ်ထောင်ရေးဖောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် မိသားစုအပေါ်သစ္စာမဲ့သွားပြီဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ဟင့်အင်း ... မောင် အဲဒီလို လုံးဝလုပ်လို့မဖြစ်။

လုံးဝကိုမဖြစ်တာ။ မေဖေမျက်နှာ အသိုက်အဝန်းမိသားစု နှုတ်နှာ ဘယ်လိုကြည့်ရတော့မလဲ။ မောင်ကိုရအောင် တားဆီးရမည်။

ဒီည မောင်ပြန်မလာဘူးဆိုလျှင် မောင်ဘယ်သူနှင့်အတူရှိနေမှာလဲ။

အခန်း (၁၅)

“ဟင် ... ပွင့်ဖူး”

မောင် ညကပြန်မလာ၍ မောင်ရှိလိုရှိငြား ကုမ္ပဏီကိုလိုက်လာခဲ့တာ။

ဖိုင်လေးကိုင်၍ ရုံးခန်းတစ်ခုအတွင်းဝင်သွားသော ပွင့်ဖူးကို မောင်လိုက်ရတာမို့ အရမ်းကို တအံ့တဩကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ပွင့်ဖူးက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလား။ မိမိကိုဘာလို့ မောင်နည်းနည်းလေး ဆောင် အသိမပေးရတာလဲ။ မောင် ဘာတွေစဉ်းစားထားတာလဲ။

“သမီးလေး ... ရုံးခန်းထဲမှာ သူဌေးဦးမင်းဆက်ရာရှိလားနော်”

“ရှင် ... ခြောက် သူဌေးကတော်၊ သူဌေးရှိပါတယ် အန်တီနော် ရုံးခန်းထဲမှာရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ သမီး”

မောင်ရုံးခန်းထဲကို တံခါးမခေါက်ဘဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။ မောင်က ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှာ ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ငိုက်မြည်းနေတာလဲ။

“မောင်”

“ဟင် ... မ ... မမလှိုင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို၊ ခြောက်... ”

ခရီးကပြန်ရောက်ပြီလား။ မောင့်ဆီကို ဖုန်းဘာလို့မဆက်”

“ဘာလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ စကားတွေက အဆင်ပြေပြေ ထွက်မလာတာလဲမောင်၊ မောင် ညကဘာလို့အိမ်ပြန်မအိပ်တာလဲ၊ အဆင် နေ့တွေကရော ဘာလို့အိမ်ပြန်မလာတာလဲ”

“မမလှိုင် ... အဲဒါကဟာ”

“မမလှိုင် မကြားချင်တဲ့ဆင်ခြေမျိုးပဲပေးပါမောင်၊ ဒီဘက်ကို ထွက်လာပါ။ မောင်အဲဒီနေရာကနေ ထိုင်ပြောနေရအောင် မမလှိုင်က မောင့်ရဲ့ဝန်ထမ်းမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ် မမလှိုင်ထိုင်ပါ။ ကော်ဖီသောက်ဦးမလား။ စာရေးမလေး ကို ဖျော်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“စာရေးမလေးက ပွင့်ဖူးလား”

“ဗျာ”

“ပွင့်ဖူးကို ခုနကတွေ့လိုက်တယ်၊ မောင်ဘယ်အချိန်တုန်းက အလုပ်ခန့်လိုက်တာလဲ”

“ဟဲ့ ... မောင်ခန့်လိုက်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အင်တာဗျူးဖြေတာအောင်သွားတာပါ။ ဒီမှာအင်တာဗျူးမေးတဲ့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ မန်နေဂျာတွေ သပ်သပ်ရှိတာပဲလေ”

“ထားပါတော့၊ ဘာလို့ မမလှိုင်ကို မောင်တစ်ခွန်းမှမပြော တာလဲ၊ ပွင့်ဖူးက အိမ်မှာဝင်ထွက်ပြီး မမလှိုင်နဲ့သီကျမ်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဖြစ် ပြောပြသင့်တယ်လို့ထင်တယ်”

“ပွင့်ဖူးအလုပ်ဝင်တာ နှစ်ရက်ပဲရှိပါသေးတယ် မမလှိုင်၊ ပြော ရအောင် မမလှိုင်မှအိမ်မှာမရှိဘဲ၊ ဖုန်းဆက်ရအောင်လည်း”

“မောင် မမလှိုင်ဆီကိုဖုန်းရောခေါ်လို့လား”

“ဆက်တယ်၊ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုလို့”

ဒါကတော့ မောင်ညာပြောတာမဖြစ်နိုင်။ ဖုန်းကောက်တွေ ညှပ်သူက ဖုန်းပြန်ပေးရမှာစိုး၍ စက်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ တခြား မရာဝန်ဖုန်းနှင့် မိမိခေါ်ကြည့်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားသည်လို့ ဖြေ ခဲ့သေး။

“ထားပါတော့ မမလှိုင်ဖုန်းက ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မောင်ဆက်မရတာဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ သားဆီကိုရော မောင်ဘာလို့ဖုန်း မဆက် တာလဲ၊ မမလှိုင်သွားနေတဲ့ရက်ထဲမှာ မောင်တစ်ခါပဲဆက်တယ်ဆို၊ သား က အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ စာတောင်မလိုက် နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်တယ်တဲ့”

“ဟင် သားက ... မမလှိုင်ရယ် မောင်ကအလုပ်ရှုပ်နေလို့ သားကို မမလှိုင်ဖုန်းဆက်ပေးပါလို့ မှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့”

“အလုပ်ရှုပ်တဲ့သူက အိမ်ပြန်မအိပ်နိုင်ဘဲ တခြားမှာအိပ်ဖို့တော့ အချိန်ရှိတယ်ပေါ့၊ မောင်ဘယ်အချိန်တုန်းက တခြားမှာအိပ်ဖူးလို့လဲ၊ မမလှိုင် ခရီးသွားလို့ အိမ်မှာရှိရှိ မရှိရှိ မောင်အပြင်မသွားတတ်ဘဲ သားနဲ့ နီးနီးဆီ ဖုန်းတစ်လှည့်စီဆက်ပြီး အလွမ်းဖြေနေခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား။ အခုမောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ့လုပ်နေတာလဲ”

“မမလှိုင် ဒီစကားတွေက ဒီကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပြောရမယ့်စကားတွေမဟုတ်ဘူး မမလှိုင်”

“ကုမ္ပဏီထိလိုက်လာအောင်လုပ်တာမောင်လေ၊ မောင်ဘယ်သူ နဲ့ဆီပြီး အိမ်ပြန်မလာနိုင်ဘဲ ကုမ္ပဏီကိုလာရတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့အတူတူ ဒီကိုလာတာလဲ”

မခံစားနိုင်စွာ ပေါက်ကွဲနေမိဆဲမှာပဲ

“ဒေါက်ဒေါက် ... ဦး... ဝေဩဉ် အနံ့... အနံ့တိရောက်နေ သာလား”

ဖိုင်လေးနှင့် တံခါးဖွင့်ဝင်လာသော ပွင့်ဖူးက ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ထံ
မြင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွား၏။ ဦးမင်းဆက်ရာလည်း မလုံမလဲပြန်
သွားပုံပင်။ ဒါကိုအကဲခတ်မိလိုက်သော ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်က

“ပွင့်ဖူးက ဒီကုမ္ပဏီမှာလုပ်နေတာကို။ ဒီလောက်ခင်မင်ခင်နဲ့
နေတဲ့အန်တိုကို ဒီကုမ္ပဏီမှာအလုပ်လျှောက်မယ်ဆိုတာတောင် အသိ
မပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိုပွင့်ဖူးက အန်... အန်တိုကို”

“ပွင့်ဖူး ... အခုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီ ... စာ ... စာရင်းလေးကို လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းတာပဲ
ဦး”

“ပေးဒီကို ... သွားတော့ပွင့်ဖူး တခြားအလုပ်တွေရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ပွင့်ဖူးခိုင်းက ဦးမင်းဆက်ရာလက်မှတ်ထိုးပေးသောဖိုင်လေးထံ
ယူ၍ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ရဲတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။
ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်လိုက်သလို အံ့ကြိတ်မိလိုက်၏။

“ပွင့်ဖူးနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘာလို့ မောင်စွတ်ပြန်ထွက်ခိုင်း
လိုက်တာလဲ။ ဘာတွေပေါ်သွားမှာစိုးလို့လဲ မောင်”

“မမလှိုင် ... မောင်နဲ့အိမ်ကျမှစကားပြောရအောင်၊ ကုမ္ပဏီမှာ
အော်ကျယ်ကျယ်လုပ်နေတာ မောင့်သိက္ခာကိုကြည့်ရမှာပေါ့။ ဝန်ထမ်း
တွေရှိတယ်။ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေရှိတယ်။ မောင့်အထက်မှာ ဥက္ကဋ္ဌ
သူဌေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ တစ်ယောက်ယောက်
ကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မမလှိုင်မှာလည်း အထူးကုဆရာဝန်နဲ့
တဲ ဂုဏ်သိက္ခာရှိပါသေးတယ်။ ပြန်လိုက်ပါမမလှိုင်၊ မောင်ပြန်လာ”

“စရာရှိတာ ပြောကြတာပေါ့”

အံ့ကြိတ်ကာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ မိမိအဖြစ်ကနှင့်ထုတ်ခံရ

အနေအထားတောင်ဖြစ်သွားပြီလား။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီမှာတော့

ယုတ်တဝင်မဖြစ်ချင်ပါ။ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေထဲက ဖေဖေဆီပေါက်

သွားနိုင်သည့်သူတွေရှိသည်။

ထိုသို့ဖြစ်လိုက်တော့ အသိုက်အဝန်းကြားမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာ

နဲ့နေရမလဲ။ ပွင့်ဖူးခိုင်း ... ပွင့်ဖူးခိုင်း။

ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။

မောင်နှင့် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးထိ ပတ်သက်နေပြီလဲ။

ထိုထိုမှာ အလုပ်ဝင်တာ နှစ်ယောက်လုံးသိုသိုသိသိပိ ပုံးဖိထားခဲ့တာ

တော့ သေချာသည်။

အိမ်ရောက်မှ မောင့်ကိုမေးလျှင်ရော အမှန်အတိုင်းပြောပါမလား။

ပွင့်ဖူးခိုင်းကိုတွေ့ပြီးမေးလျှင်ရော။ ဟင့်အင်း ပုံးဖိထားရမည့် အကြောင်း

အရာဆိုလျှင် နှစ်ယောက်လုံး အမှန်တရားကိုပြောကြမှာမဟုတ်ပေ။

အလုပ်တွေက မရိုးသားကြပါ။ အသုံးအနှုန်းတွေက သံသယဝင်စရာပါ။

ထိုထိုဖြစ်နေကြခြင်းက အပြစ်လုပ်ထားတာဝန်ခံသလို ဖြစ်နေသည်ဆို

စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေ၏။

ဒါဆို အတိအကျသိရဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမေးပြီးမှ အပြစ်တင်သင့်

တယ်။ ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမှာမခံစားနိုင်။

တကယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မောင် မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့။

အခန်း (၁၆)

“မကြူ”

“ဪ... ဆရာမကြီး”

အိမ်လေးထဲဝင်လာသော ဆရာမကြီးကို အံ့သြနေမိရင်းက ပျာပျာသလဲ ဖျာခင်းပေးမိ၏။

“ထိုင်ပါ ဆရာမကြီး ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ဆေးလာကုရင်းနဲ့ ကျွန်မအိမ်ဝင်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြူဆီကိုပဲ သက်သက်လာခဲ့တာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား ဆရာမကြီး”

“ဆိုပါတော့”

မကြူကတော့ ဘာမှသိပုံမပေါ်ပေ။ ရေခန်းမတ်ဘူးလေးသွား ယူကာ ရေခန်းတစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။

“သုံးဆောင်ပါဦး ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မကိုဘာများပြောစရာနဲ့ နေလို့လဲ”

“ပြောစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ မေးချင်တာလေးရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပွင့်ဖူးအကြောင်း ဘာတွေများသိထားတာရှိလဲ၊ အခုလထိ

လော ဘယ်သူနဲ့တာတွေများ”

“ရှင်... ဪ ဆရာမကြီးက ကိုယ်ကပေးခဲ့တဲ့လူနာ တစ် ခယ့်မှာစိုးလို့ စိုးရိမ်နေတာလား၊ ပွင့်ဖူးနဲ့ကတော့ မတွေ့ဖြစ်တာကြာ ပြီ ဆရာမကြီးရဲ့၊ ရပ်ကွက်ချင်းကလည်း သိပ်နီးတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ အော်မိုင်းနဲ့ကတော့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စလေးတွေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားဖြစ်ပါတယ်။

“ပွင့်ဖူးအကြောင်းဘာမှပြောမပြဘူးလား”

“အထွေအထူးရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မပွင့်ဖူးတို့ကတော့ ဦးတိဖောက်လာပြန်ပြီလို့ သည်းတယ်၊ အပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက ချည်းစားတစ်ယောက်ထားလိုက်ကွဲလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်တွဲလိုက်နဲ့ ချိတ်လေးကချောတော့ စန်းကတော့ ပွင့်သား၊ ပွင့်ဖူးကလေ”

“ဟိုတလောက လက်ထပ်မယ့်ရည်းစားနဲ့မှားယွင်းတယ်ဆိုတာ တယ်ရောဟုတ်ရဲ့လား၊ တခြားဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့”

“အဲဒါတော့ ဆရာမကြီးရယ် မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မလိပ်ညာမိ ငယ်ဆိုရင် ဆရာမကြီးကိုစော်ကားမိသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ပွင့်ဖူး အကြောင်းကို ဘာကြောင့်သိချင်တာလဲ”

“ဟို ... အဲဒါက”

ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ဖြစ်နေသလား သိချင်လို့ပါဆိုလျှင် မဟုတ် တာ ဟုတ်တာထက် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို အရှက်ရမှာက သာ သာချာသည်။

“ဟိုလေ... ပွင့်ဖူးတို့ အိမ်လိပ်စာသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သလိုက်ပါလားကွယ်၊ ပွင့်ဖူးနဲ့ တွေ့လို့ရတာပေါ့”

“ဒီအချိန်သွားရင် ပွင့်ဖူးနဲ့တော့တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပွင့်ဖူးက အထိတစ်ခုမှာ အလုပ်ရနေပြီဆိုလားပဲ၊ မမိုးကတော့ လုပ်ငန်းရှင်

သူဌေးကို ပွင့်ဖူးတို့ကချိတ်ဆက်နေပြန်ပြီ။ ဘယ်အချိန် ဘာဖြစ်ဦးမလဲလို့ ပြောသေးတယ်။

“ဪ... လိပ်စာလေးပေးလိုက်ပါနော်”

မကြူဆီက ကြားရတာတွေက မရောမရာ။ ပွင့်ဖူးအင်္ဂါကတော့ အကြောင်းစုံထိထားပုံရ၏။ လိပ်စာအတိုင်း ကားလေးကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆို ဈေးကပြန်ရောက်လောက်ပြီဆိုတော့ အိမ်မှာရှိမှာပေါ့။

“တိ... တိ”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ရင်း ကားဟွန်းသံပေးလိုက်တော့ ပွင့်ဖူးအင်္ဂါအိမ်ထဲကနေ ထွက်ကြည့်သည်။ ခြံဝင်းတံခါးက ဖွင့်ပြီးသားလက်ကလေးပြပြီးတော့ပဲ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ မိမိကိုမြင်တော့ ပွင့်ဖူးအင်္ဂါမျက်စိမျက်နှာပျက် ပျာယာခတ်သွားသည်။

“အိမ်ထဲဝင်လို့ရတယ်မဟုတ်လား မမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ပါ ဝင်ပါ ဆရာမကြီး။ ဆက်တီခုံမှာထိုင်ပါ။ မမိုးက နေရာပေးရင်း တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်သလို မျက်နှာမျိုးပြနေသည်။ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ တစ်အိမ်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ပွင့်ဖူးက ကုမ္ပဏီအလုပ်သွားတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်လာတတ်လဲ”

“ရှင်... ပွင့်... ပွင့်ဖူးက အိမ်ပြန်မလာပါဘူး”

“ဟင်... အိမ်ပြန်မလာလို့ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“တိုက်ခန်းမှာ သူ့ကိုဝယ်ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာနေတာ”

“သူ့ကိုတိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတယ်။ ဘယ်သူကလဲ”

“ဆရာမကြီးလည်း ကြားသင့်သလောက်ကြားပြီးလို့ ဒီလိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အကြောင်း

ရသေးလို့ဆိုလည်း နောက်တော့သိရမှာပါ။ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်သို့ရတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ပြဿနာဆိုတာ တအံ့နွေးနွေးနေရတာထက်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေရှင်းကြတာကောင်းပါတယ်”

“မမိုး သိထားသလောက်”

“သိသလောက်ပြောပြမှာပါ ဆရာမကြီး။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မတို့တားပါသေးတယ်။ ကိုယ့်အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားဖြစ်တာ ဝရဲကြီးမယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဦးကိုတကယ်ချစ်နေပြီတဲ့ ဦးကလည်း သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာတဲ့”

“ဦးဆိုတာ”

“မသိလို့မေးနေတာလား”

“သံသယဝင်လို့တော့ရောက်လာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်...”

“ဆရာမကြီးယောက်ျားက ပွင့်ဖူးကိုတိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားအချိန်ပြည့်မဟုတ်ပေမယ့် အဆင်ပြေသလိုတော့ သူတို့အတူတူတယ်ထင်တယ်”

“ရှင်”

ရှင်ထဲ ဒီနားခနဲအပူမီးလုံးကြီးအဆောင်ခံလိုက်ရသည်။ ဒီအခြေထဲတောင်ရောက်နေကြပြီတဲ့လား။ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။ မိမိကို အရှူးလုပ် ဖုံးကွယ်ပြီး အဲဒီလောက်မြန်မြတ်ဆန်ဆန်။

“ဆရာမကြီးရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူတို့ကို ခွင့်ပြုတာ ခွင့်မပြုတာ သူတို့ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မကြီးယောက်ျားကိုကွာရှင်းမှာလား။ မယားကြီးနေရာကပဲ နေမှာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကိုယ့်တူမလင်ခိုးပြီး အငယ်အနှောင်းဖြစ်မှာ သွေးအေးစွာ နေလိုက်တာ။ ဘယ်လိုအတန်းအစားတွေပါလိမ့်။ သူတို့တော့ ဘယ်လို နေသည်မသိ။ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ်ကအပြစ်လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒီလို အလုပ်ခံရတာကိုရှက်လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေရသည်။ ပွင့်နူး အဒေါ်ကတော့ သွေးအေးစွာနှင့်

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အကြမ်းဖက်လို့လည်းမဖြစ်၊ ချောပြီးအင် လိုက်လို့လည်းမဖြစ်နဲ့ ဆရာမကြီးခံစားနာကျင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မတူမကို ကျွန်မလည်း တားလို့မရဘူး။ ကျွန်မလည်း နေချင်သလိုနေခဲ့တာဆိုတော့ သူ့ကိုဆို သွန်သင်မှုနည်းခဲ့တာပါပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဖြစ်ပြီးမှတော့ ဆရာမ ကြီး ခံစားရသက်သာအောင် ဆရာမကြီးယောက်ျားကို ကွာရှင်းလိုက် တာကောင်းလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုတားလို့မရတော့မယ့် အတူတူလေ”

“မဖြစ်ဘူး လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ရှင်တို့အတန်းအစားတွေအနေနဲ့ သူများလင်လုရမှာ၊ လင်ငယ်နေရမှာ၊ ဟိုယောက်ျား ဒီယောက်ျား မှားယွင်းစွန်းထင်းလို့ ကလေးဖျက်ချရမှာ မထူးဆန်းတဲ့ အလေ့အထလား မသိပေမယ့်၊ ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ လင်ကွဲယားကွဲ အိမ်ထောင်လည်း ပြိုပျက်မခံကြပါဘူး။ မောင့်ကိုကျွန်မ ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးလိုက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကိုရအောင်တားမှာပါ။ ဒါက မောင်လော်မာနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ယောက်ျားတွေကို ဖြားယောင်းတတ်တဲ့ ပွင့်ဖူးရဲ့စာမိန့် ပျက်ပြားမှုကြောင့်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်း တီးလို့ပြည်တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီး။ ပွင့်ဖူးကိုတော်တယ် ကောင်းတယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကြီးယောက်ျားကရော ဘယ်လောက်တော်နေကောင်း

အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိမယ်ဆိုရင် ပွင့်ဖူးမြို့ထွယ်ခဲ့ရင် ယောက်ျားစရာလား။ အခုကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်မေးကြည့်ပါဦး။ တော်ဆုတ်မှာလား ရှေ့တိုးမှာလားလို့”

ဒါကတော့ဟုတ်သည်။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးရဲ့ အတွေ့အထိမှာ ထာမိန်းမောသာယာခဲ့ရင်တောင် မိန်းမနဲ့ သားရဲ့သိက္ခာကိုတော့ ချစ်ခင်ရက်လောက်ပါတာ။ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့များ ဒီကိစ္စကြီးကိုတောင် ပွန်လိုက်ရတာလဲ။ မိမိနှင့် အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာလို့ ပျော်ရွှင် မကောင်းလို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ဒီလောက်တောင် နွေးထွေးပြီး နူးစရာကောင်းနေခဲ့တာ။

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ဒီကိစ္စမောင်နဲ့ရှင်းရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ပွင့်ဖူးအသက်ကို ကျွန်မကယ်ပေးမိခဲ့တာ ကျွန်မ သွားတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ မိန်းကလေးငယ်လေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ချစ်တရားအတွက် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခေါင်းမဖော်ရဲမှာစိုးလို့ သားဖျက်ချတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမပြခဲ့ပါဘူး။ ဒီကျေးဇူးကိုမှ သောက် ကျွန်မလင်ကိုလုရဲတဲ့သတ္တိကတော့ တော်တော်လေးကို နူးစရာကောင်းပါတယ်”

ပြောချင်သလောက်ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီပုံစံလုပ် သော မောင့်ကို စိတ်နာရမလား။ စိတ်ဆိုးရမလား။

မုန်းဖျက် နာကြည်းစိတ်တွေနှင့် ဒီအတိုင်းပဲစွန့်လွှတ်လိုက်ရ တာအင်း ဒီလိုလုပ်လို့တော့ လုံးဝမဖြစ်။

မိဘတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဋိပက္ခတွေ သားလေးသိလျှင် ချစ်ခင်လှမ်းဖြစ်သွားမလဲ။ အရွယ်ရောက်လို့နားလည်ပေးတတ်ပြီဆိုရင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

မိန်းမကို သားကိုချစ်တတ်လွန်းသော မောင်ကဘယ်လိုဖြစ်

သွားရတာလဲ။ မောင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးမေးမည့်မေးခွန်းတွေကို
မောင်အမှန်အတိုင်းဖြေပါမလား။

မတွေဝေ မတုံ့ဆိုင်းဘဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်ရော။

အခန်း (၁၇)

“အခု မမလှိုင်ပြောသမျှတွေ မောင်ငြင်းမှာလား”

“မငြင်းပါဘူး”

“ဒါဆို အမှန်တရားတွေပါလို့ မောင်ဝန်ခံလိုက်တာပေါ့”

“မမလှိုင် စုံစမ်းပြီးသွားပြီမဟုတ်လား။ ကြားခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပါ

ကျွန်တော်တို့...”

“မောင်”

မောင်ဆိုသည့်နာမ်စားကိုတောင် မသုံးတော့တာမို့ နာကျင်စွာ
မော်လိုက်မိသည်။

“မမလှိုင်တို့ ဘယ်အချိန်က ပြဿနာတွေတက်ခဲ့ကြလို့ မောင်
ဆိုတဲ့နာမ်စားကပျောက်သွားတာလဲမောင်၊ မောင်နဲ့ မမလှိုင်ကြားမှာ
ဘယ်လို အမှန်းတရားတွေ နာကြည်းစရာတွေများရှိလို့လဲ”

“ဟို... မမလှိုင် မောင်က”

“မမလှိုင် ဘာတွေမှားလို့ ဘယ်လိုချွတ်ယွင်းချက်တွေရှိလို့
ဆင်အသစ်ရှာရတာလဲ၊ မမလှိုင် အသက်ကြီးလို့များ”

“မမှားပါဘူး၊ မမလှိုင်မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှလည်းမရှိပါဘူး။
ဆင်အသစ်ရှာတာလည်း အပြစ်တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်... မောင်က

သာ ပွင့်ဖူးကိုချစ်မိသွားတဲ့အပြစ်လုပ်မိတာပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်မောင်၊ ပွင့်ဖူးကို ချစ်မိသွားလို့ ဟာလား၊ ပွင့်ဖူး ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာရော သိလို့လားမောင်၊ အဲဒီပွင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ မောင်သေချာသိလို့ဟာလဲ မောင်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို မမလှိုင်ကိုယ်တိုင်”

ပြောထွက်ချင်လိုက်ပေမယ့် စကားကိုအဆုံးမသတ်နိုင်၊ ဆရာဆိုသည် စည်းဆိုတာရှိသေးသလို၊ မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်မိသဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ မောင်က ဆိုဟာခုံကိုနောက်မှီလှန်ချလိုက်တာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံမျိုးနှင့်ပင်။

“သူ့ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာက မောင့်အတွက်အရေးမကြီးဘူး၊ သူ့မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ မောင်ကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်၊ လူယောက်အတွက် အဲဒါကပဲအရေးကြီးဆုံးမဟုတ်ဘူးလား”

“အချစ် ... အချစ်ဆိုတော့ မမလှိုင်အချစ်နဲ့ပဲ မတင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား မောင်၊ မမလှိုင် အသက်ကြီးသွားလို့သာ မမလှိုင်အချစ်တွေက မောင့်အတွက်သာယာမှုတွေ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမပေးနိုင်တော့လို့လား”

“ကံကြမ္မာဆိုတာလည်း ရှိသေးလို့ပါ မမလှိုင်၊ ဒီလိုအခိုက်ပွင့်ဖူးနဲ့ ဒီလိုဆိုသည်ရမယ့်ကံပါလာလို့ပါ၊ အဲဒါကလည်း မမလှိုင်ပတ်သက်ပြီး”

“ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးနဲ့ ဆုံရတယ်ဆိုတာ မောင်မသိဘူးလား၊ အဲဒီပွင့်ဖူးကို လက်သည်နဲ့ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတာ သေတော့မဖြစ်လို့ မမလှိုင်ကိုယ်တိုင် အသက်ကယ်ပေးထားတာ သိလားမောင်”

“ဗျာ”

အံ့သြသွားသယောင်ရှိလျက် ဦးမင်းဆက်ရာ ကိုယ်ကြီးမင်း

ဖြစ်သွားသည်။ ပွင့်ဖူးကိုသွက်လက်ချက်ချာပြီး လွယ်သောမိန်းကလေးနဲ့သိပေမယ့် ဒီလိုကြီးဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်မိပါ။ မမလှိုင်က ပွင့်ဖူးများနှင့်ပင် ...

“ရည်းစားက လက်ထပ်မယ်ပြောပြီးမှ မယူဘဲထားခဲ့တာလို့ပြောပေမယ့် အဲဒီထက်ဆိုးဝါးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရတယ်လို့ထင်တာပဲ၊ ကိုယ်လွယ်ပိုးရမယ့်ကလေးကို သတ်ပစ်ရက်တယ်ဆိုကတည်းက မိတ်ဆက်လည်းမရှိလို့ဘဲ၊ ဒီလိုမိန်းကလေးက မောင့်အတွက်ဘယ်နေရာမှာများ တန်ဖိုးရှိနေလဲ”

“အဲဒါက အမှန်ဆိုလည်း”

“ဘာဖြစ်လဲမောင်”

“မောင်တို့ကနောက်ဆုတ်လို့မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်မောင်”

“မောင်တို့အခု အတူနေဖြစ်တဲ့အချိန်တွေက အများကြီးပဲ၊ သူအပြစ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုလည်း မောင်သူ့ကိုတာဝန်ယူရမှာပါ၊ အဆုံးထိတာဝန်ယူဖို့လည်း မောင်ကတီပေးထားတယ်”

“မောင်ရယ်”

အသည်းထဲခိုက်အောင်ပင် ရင်တွေနာသွားမိသည်။ အပြစ်ရှိခဲ့တာတောင် ခွင့်လွှတ်ပြီးချစ်သွားတော့မည်ဆိုသည့်သဘောပေါ့။

“မောင်က အခုမှတွေ့တဲ့ပွင့်ဖူးအတွက်ပဲ တွေးတောမှာပေါ့၊ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပေါင်းသင်းလာတဲ့ မမလှိုင်အတွက် မတွေးတော့ဘူးလားမောင်၊ သားကိုရော မောင့်စိတ်ထဲမှာမရှိတော့ဘူးလား၊ မောင်အငယ်အနှောင်းရှာသွားတဲ့သတင်းကို ကြားသွားရင် ဖေဖေရာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မောင်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမကြောင့် မောင်သည်း ဂုဏ်သိက္ခာတွေ စောင့်ထိန်းရမယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ စည်းတွေ

ကို နားမလည်တော့တာလားမောင်”

ဦးမင်းဆက်ရာ သက်ပြင်းတွေနှင့် ခဏတာတွေဝေသွားခဲ့သော်လည်း ချက်ချင်းလိုပင် ခေါင်းကိုခါ၍ထရပ်သည်။

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မမလှိုင်၊ မောင်လည်း တစ်သက်လုံး ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပျက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း မောင်နောင်တမရချင်တော့ဘူး မမလှိုင်”

“ဒါဆို မောင်ကပွင့်ဖူးနဲ့”

“မောင်တို့ တရားရုံးမှာလက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ထားတယ်”

“ဘာ ... မောင် ... မောင် အဲဒီလောက်ထိတောင် လုပ်ထား

ပြီးပြီ”

ခေါင်းကချာချာလည်ကာ မိုက်ခနဲတောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မောင်ဒီလောက်ထိ ရက်စက်လိမ့်မည်မထင်မိ။ မောင်က အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တတ်သူမဟုတ်ပါ။ ပွင့်ဖူးခိုင် ဘာတွေနှင့်မောင့်ကိုဆွဲဆောင်စည်နံ့ထားနိုင်တာလဲ။

ပျော်ရွှင်နွေးထွေးသော မိသားစုဘဝလေးကနေ မောင်ဒီလောက်ထိ မိမိအပေါ်သွေးအေးသွားခဲ့တာ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းသည်။ အပြီးအပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဟန်ဖြင့် မောင်က မိမိကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့။

ရက်စက်လှချည်လား မောင်ရယ် ရက်စက်လှချည်လား။ ဘယ်အရာတွေက မောင့်ကိုဒီလောက်တောင် လွှမ်းသွားနိုင်ခဲ့တာလဲ။

မောင်နှင့် ဆက်ပြောနေလည်း ဘာမှထူးလာမည်မဟုတ်တော့။ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့် သွားတွေ့လျှင်ရော ဘာတွေထူးလာနိုင်သေးလဲ။ အိပ်ခန်းထဲရောက်သည့်တိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေသည်။

မောင်အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်မလာခဲ့။ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည့်

အသံမကြားရသော်လည်း စာဖတ်ခန်းထဲကနေ ဖုန်းပြောသံတွေကြားနေသည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့် ပြောနေတာပဲရှိမှာပါ။

ရင်မှာ စူးစူးရှရှ နာနာကျင်ကျင်နှင့် စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ကြီးမားသော ဝင်္ဂကြေးများနှင့် ထိုတစ်ညတော့ ...။

အခန်း (၁၈)

ပွင့်ဖူးနိုင်နှင့်တွေ့ရဖို့အတွက် သူမအဖေခေါ်ဆီကနေ ဖုန်းနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး လိပ်စာတောင်းရသည်။ မောင်ဝယ်ပေးထားသည့်အခန်းမှာ သွားတွေ့ရမှာ အတော်လေးပင် စိတ်ကသိကအောင် နိုင်ရ၏။

မိမိလာမည်ဆိုတာလည်း အခေါ်ဖြစ်သူက ပွင့်ဖူးနိုင်ဆီ ကြိုပြောထားလောက်မှာပါ။

“ဪ... အန်တီ”

လူခေါ်ဘဲလဲသံတစ်ချက်တည်းနှင့် ပွင့်ဖူးနိုင် ချက်ချင်းတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုဖာခုံလည်းရှိ၏။ ရွှီးကောင်ဘီရိုစာတိုက်၊ တခမ်းတနားတဆောင်တယောင်နှင့်ပါ။

မောင်က အငယ်အနှောင်းကိုတောင် အဆောင်အယောင်နှင့် တန်ဖိုးထားပေတာပဲ။ ကျွန်မသာ မယားကြီးဖြစ်ကြောင်း ပါဝါပြုချင်တာနှင့် ပွင့်ဖူးနိုင်ဧည့်ဝတ်မပြုခင်က ထိပ်ဆုံးကဆိုဖာခုံမှာ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မှန်စားပွဲပေါ်မှာ မောင်နှင့်ပွင့်ဖူးနိုင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်

တွဲရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်ထောင်ထားတာမို့ စိတ်ထဲမှာ တဖျဉ်းဖျဉ်းခံပြင်းသွားလေသည်။ ဒါသူတို့လက်မှတ်ထိုးသည် နေ့က ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်မည်ပေါ့။

“ဖြန်း”

“အန်တီ”

စိတ်ထဲမှာမခံစားနိုင်လွန်းတာမို့ ရှေ့မှာထိုင်လိုက်သော ပွင့်ဖူးနိုင်ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မည် မထင်တာကြောင့် ပွင့်ဖူးနိုင် အံ့အားသင့်နေသည်။

“မင်းအရမ်းမိုက်ရိုင်းတယ်၊ အောက်တန်းကျလွန်းတယ် ပွင့်ဖူးနိုင်၊ မင်းကလေးမျက်ချတာကို ငါ့အသက်ကယ်ပေးထားတာပါ။ အဲဒီအသက်ကို ကယ်ပေးမိတာက ငါ့လင်ကိုရိုးဖို့ ကယ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ပွင့်ဖူးတို့ချင်း ရေစက်ရိုလို့ဆုံရတာပါ အန်တီ”

“ဘာ... ရေစက်ရိုလို့ ညည်းက သူများလင်နဲ့မှရေစက်ရိုချင်တာလား၊ မင်းမိန်းမကောင်းမှမဟုတ်တာ၊ သူများလင်လုယူရမှာလည်း ဘယ်ရက်တတ်ပါ့မလဲ”

“ပွင့်ဖူးကို အဲဒီလောက်ထိ မှီချိုးပျစ်ချိုးမပြောပါနဲ့ အန်တီ၊ ဦးနဲ့ ပွင့်ဖူးက တိုင်ဆိုင်စွာတွေ့ပြီး တကယ်ချစ်သွားတာပါ”

“ကလေးမျက်ချတာ မသေရုံတမယ်ဖြစ်တာကို ဆေးကျပြီး အသက်ကယ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတွေတင်တာနဲ့ လာကန်တော့ရင်း ငါ့ကိုပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို လင်တော်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား၊ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် သူများလင်ကို အဲဒီလို မသာယာဘတ်တူး ပွင့်ဖူးနိုင်၊ မင်းကမိဘအုပ်ထိန်းမှုမဲ့လို့ အဆင့်အတန်းမရှိ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတာထက် မင်းရဲ့စိတ်ကိုက အောက်တန်းကျတာ

ရွံ့စရာကောင်းတာ”

“အန်တီပြောချင်သလိုပြောလို့ရပါတယ်၊ ပြောချင်သလောက် ပြောသွားပါ”

“ဘာ”

“မယားကြီးတိုင်း ဒီလိုစကားလုံးတွေ သုံးတတ်တယ်ဆိုတာ ပွင့်ဖူး သိပြီးသားပါ။ လင်တစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံးအပိုင်မစည်းနဲ့ မသိမ်းသွင်းနိုင်တဲ့မိန်းမတိုင်း ဒီလိုမျိုးတော့ ပေါက်ကွဲကြတာပဲလေ။ ကိုယ့် လင်ကိုယ်ပဲ နိုင်အောင်ထိန်းရမှာဆိုတာ အန်တီဘာလို့မေ့နေတာလဲ အန်တီယောက်ျားကို အန်တီပြောလို့မရလို့ အန်တီဒီအထိရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ ကလေးဖျက်ချတဲ့ကိစ္စကြီးပြောလိုက်တာတောင် ဦးကမတုန် လှုပ်တော့ အန်တီခံပြင်းနေမှာပေါ့”

“ဟင်”

ဒီစကားတွေသိပြီဆိုမှတော့ ညက မောင်ဖုန်းဆက်တာ ဒီ အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်တာကို ညှိနှိုင်းကြတာပဲဖြစ်မည်။ သူတို့ချင်း လည်း ဒါကိုအပြစ်မမြင်ဘဲ ပြေလည်သွားလို့ ပွင့်ဖူးခိုင် မာန်တက်နိုင်နေ တာပေါ့။

မိမိဘက်က ဘာတွေလုပ်ပိုင်ခွင့်ကျန်ဦးမှာလဲ။ မောင့်ကို မဖြော ရက်သည့်စကားကို နောက်ဆုံးအနေနှင့်ပြောပြီး တားရုံပဲရှိတော့သည်။ ဘယ်လောက်ထိ သတ္တိရှိမလဲ စောင့်ကြည့်ရုံပဲပေါ့။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ပွင့်ဖူးခိုင်”

“ရှင် ... အန်တီက ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ”

“ငါ့ယောက်ျားကို မပတ်သက်ပါနဲ့တော့။ မင်းနောက်ဆုတ်ပါ။ မင်းနောက်ဆုတ်လိုက်ရင် မောင်ရွှေဆက်တိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အန်တီထင်လို့ပါ။ ဘယ်လိုဖိအားတွေပေးပေး လူနှစ်ယောက်

အချစ်ကို အန်တီခွဲလို့မရပါဘူး”

“မင်းတို့ပြောနေတဲ့အချစ်က အစစ်အမှန်မှမဟုတ်တာ၊ သာယာ ကြတာ၊ မိန်းမောယစ်မှုနေကြတာ၊ အတွေ့အထိအသစ်တွေနဲ့ မင်း လူစိတ်ကင်းမဲ့နေကြတာ၊ အချစ်လို့ခေါင်းစဉ်မတပ်နဲ့၊ အဲဒါအချစ် မဟုတ်ဘူး။ ပြင်းပြတဲ့ အာသာဆန္ဒတွေဖြေဖျောက်ဖို့ နားထောင်ကောင်း စကားလုံးကို မသုံးနှုန်းစမ်းပါနဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေး၊ လူ့ယဉ်ကျေး မှုကိုမေး၊ လူ့အသိုက်အဝန်းဂရုမစိုက်၊ မိသားစုကိုထည့်မတွက်နိုင်အောင် ဆင်နွှဲတာပြု၊ ရမ္မက်ဆန္ဒတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဲဒီနွဲ့က ဘယ်လောက် ကြီးကြာခံမှာမို့လဲ ပွင့်ဖူးခိုင်”

“အဲဒါ အန်တီနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“လူဆိုတာ အာသာဆန္ဒတွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတာပဲ အန်တီ၊ ဝတ်ချင်တယ်၊ စားချင်တယ်၊ ပျော်ချင်တယ်၊ သာယာချင်တယ်၊ နေချင်တယ်၊ ဒါဘာတူးဆန်းလို့လဲ”

“လူ့စည်း၊ လူ့ကမ်း၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ သူများမယား၊ သူများလင် တို့စည်းဆိုတာတွေရှိသေးတယ် ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့။ သူများလင်ကို လုလူ မလုတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းအရက်ရမှာ သိက္ခာကျမှာကိုရော နားထောင်တော့ဘူးလား”

“အချစ်မှာမျက်စိမပါဘူးဆိုတဲ့စကား မျက်ကန်းအချစ်ဆိုတဲ့ စကားရော အန်တီမကြားဖူးဘူးလား၊ ပွင့်ဖူးခိုင် ဦးရဲ့အချစ်က အဲဒီလို အချစ်မျိုးပဲ အန်တီ”

“ကျွတ်”

ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုမှပြောလို့မရတော့မှန်း ဒေါ်စုဦးယု နှိုင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ မိမိပြောသမျှ သူမမှာချေလစရာတွေ

အပြည့်၊ အတွေ့အထိအသစ်မှာ ယစ်မှုးတာကို အချစ်လို့အထင်မှားနေမှ
တော့ လူ့အသိစိတ်ဆိုတာ မရှိတော့လို့ပေါ့။

တရားပြ နားချလို့ရော နားဝင်မှာတဲ့လား။ ထိုအတွေ့နှင့်အတူ
မာနတွေ ခံပြင်းမှုတွေကို ခဝါချလိုက်သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ အန်တီ”

သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တာမို့ လန့်ဖျပ်ကာ ထရင်
လိုက်မိ၏။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်က မျက်ရည်ဝဲစွာနှင့်ပင်

“ပွင့်ဖူး အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင်ဒီလိုမိုက်မဲသွားရင်

အန်တီအသိုက်အဝန်းမှာ အန်တီဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့နေရမှာလဲ၊ ဆွေမျိုး
သားချင်းအသိုက်အဝန်းမှာ သူမိကြီးဆိုတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလို၊ အန်တီက
အထူးကုဆရာဝန်မကြီးဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုက်အဝန်းမှာလည်း
ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့နေရတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ
နား ထောင်လို့ကောင်းပါသေးတယ်၊ အန်တီရှိရုံနဲ့ မောင်အငယ်အနှောင်း
ထားလိုက်တာဟာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့်လို့ပါကွယ်၊ အန်တီကိုငဲ့ညှာပါ
အန်တီကိုသနားပါ၊ ပြီးတော့ အန်တီသားလေးကို ကိုယ်ချင်းစာပေးဆီ
ပွင့်ဖူးရယ်နော်”

“ဒီစကားတွေက ပွင့်ဖူးကိုပြောရမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်
အန်တီယောက်ျားကို အန်တီသိမ်းသွင်းစည်းရုံးကြည့်ပါလား၊ တောင်းပန်
ကြည့်ပါလား အန်တီ၊ ပွင့်ဖူးက သူစိမ်းဆိုတော့ အန်တီနဲ့ အန်တီသား
ကို ငဲ့ညှာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီယောက်ျားကတော့ နှစ်နှစ်ဆယ်
ကျော်ပေါင်းသင်းလာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ငဲ့ညှာချင်ငဲ့ညှာလိမ့်မယ်
ဇနီးမယားငြိတွယ်မှု၊ သားသမီးနှောင်တွယ်မှုဆိုတာရှိတယ်လေ၊ ဒီ
စေတနာနဲ့ ပွင့်ဖူးပြောတာပါ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဦးနဲ့ ညှိနှိုင်းကြည့်တာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ပွင့်ဖူးခိုင်ပြောတာလည်း မမှားပေ။ သွေးသားတော်စပ်မှုမှမရှိ
ပွင့်ဖူးခိုင်က မိမိတို့ကို ဘယ်ညှာတာစိတ်ရှိပါ့မလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာပြီး
အတ်ဆုတ်ပေးပါ့မလဲ။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အချစ်တွေ မေတ္တာတွေနှင့် ပေါင်းသင်း
သည့်မောင်ကတောင် ငဲ့ညှာစာနာပေးရမှန်းမသိတော့တာ။ ဒီအပြစ်
အားလုံးရဲ့တရားခံဟာ ဘယ်သူလဲ။ မိမိဘာတွေမှားခဲ့လို့လဲ။

ဒီအချိန်မှာ မောင်ရက်စက်လွန်းသည်ဟု တတွတ်တွတ်
ညှိညှိမိရုံမှလွဲ၍ ...။

အခန်း (၁၇)

“...မမလှိုင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သော မမလှိုင်ကြောင့် ငရဲကြီးမှာစိုးရွံ့ ကပျာကယာရှောင်လွှဲ ထရပ်လိုက်ရသည်။ မမလှိုင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ကိုယ်ကအသစ်ဆယ်နှစ်တောင်ငယ်တာ။

လင်နဲ့ မယားဆိုပေမယ့် ဒီလိုမလုပ်သင့်ပေ။

“ထပါ မမလှိုင်၊ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မောင့်ကို မမလှိုင် ဒူးထောက်တောင်းပန်တာ၊ ဒီလောက်နဲ့ မဟုတ်ရင် မမလှိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ။ ပွင့်ဖူးနဲ့ အဲဒီလိုကြီးလုပ်လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူးမောင်၊ အသိုက်အဝန်းကြားမှာ မမလှိုင်နဲ့သာတော့ မျက်နှာငယ်ငယ်နေရမှာ မောင်တွေကြည့်ပေးပါဦး။ မမလှိုင်နဲ့ သားတော်ကို သနားပါဦးမောင်ရယ်”

“မမလှိုင်ရယ် မောင့်ကိုအရမ်းကြီးစိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင်ဖိအားတွေ မှပေးပါနဲ့၊ မောင့်ကိုစိတ်ထွက်ပေါက်နဲ့ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါဦး”

“မွန်းကျပ်လို့ ထွက်ပေါက်ရှာတယ်၊ မမလှိုင်က မောင့်ကို တွေ့များ ဖိအားပေးခဲ့လို့လဲ၊ မွန်းကျပ်အောင်လုပ်နေလို့လဲ၊ မောင်အဖို့”

“...လွန်တာကို ဖုံးဖိဖို့အတွက် ဆင်ခြေတွေရှာနေတာလားမောင်”

“မောင်အလုပ်ကို အချိန်နဲ့သွား အချိန်နဲ့ပြန်ရတယ်၊ မနက်စာပြင်ပေးရတယ်၊ အိပ်ရာနိုးပြီး ရေချိုးပြီးရင် အဝတ်အစားဝတ်ဖို့အတွက် အဝတ်အစားထုတ်ပေးရတယ်၊ မမလှိုင် စားချင်တာတွေပြင်ဆင်ပေးရတယ်၊ အိပ်ရာဝင်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝတ္တရားမပျက်ဖျော်ပေးရတယ်၊ မယားဝတ္တရားဆိုပြီး မမလှိုင်ဘက်က ဘာတွေလုပ်ပေးတာရှိခဲ့လဲ”

“ဪ မောင် ... အဲဒါတွေက မမလှိုင်ကို မောင်ချစ်လို့ ခုပ်ပေးခဲ့တာတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ မမလှိုင်က မောင့်ကိုဘာလုပ်ပေးပါလို့ မခိုင်းခဲ့ဖူးဘူးနော်၊ မောင်အကြင်နာ မောင်ဂရုစိုက်မှုတွေကို သာယာပြည်နူးမိတယ်၊ မမလှိုင်ဘက်ကပြန်ပြီး မပြုစုခဲ့တာကို မိန်းမဝတ္တရားတွေကလို့ မောင်ငြူရှုနေတာလား၊ မောင်တောင့်တမုန်းသိရင် မမလှိုင် ခုပ်ပေးခဲ့မှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းနဲ့ မမလှိုင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ဒါတွေကိုတော့ မောင်မမြင်တော့ဘူးလား၊ အိမ်ထောင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက် မောင့်ကိုမမလှိုင် စီးပွားရှာခိုင်းခဲ့သလား၊ အခုဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ လိုလာတော့ရော မမလှိုင်ပဲ ငွေအရင်းအနှီးထုတ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလားမောင်၊ မောင်ဒီလိုလုပ်သွားတာ မမလှိုင်ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်နဲ့ အပြစ်လားမောင်”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဦးမင်းဆက်ရာ ခဏတာမျှ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်က အခုထိ ဒူးတုတ်ထိုင်နေရာက မထမပါ။ ဦးမင်းဆက်ရာ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကိုခွဲမိုးကြည့်ပြီး

“ထပါ မမလှိုင်၊ မောင်ကိုငရဲမပေးပါနဲ့၊ မမလှိုင်ဖြစ်ချင်တာ မောင်လိုက်လျောပေးနိုင်မှာမဟုတ်လို့ မောင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မွတ်ပေးပါလို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“မမလှိုင်တို့ သားအမိအပေါ် မောင်ငဲ့ညွှာမပေးတော့ဘူးပေါ့”

“မမလှိုင် နားလည်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ပွင့်ဖူးနဲ့”

“နှစ်ယောက်ပေါင်းမယ်လို့ မောင်ပြောချင်တာလား။ ဟိုရင်ခွင်ကူးလိုက် ဒီရင်ခွင်ကူးလိုက်၊ မလာရင်မျှော်လိုက်၊ မမလှိုင်က အဲဒီလို လုပ်ရမယ့်မိန်းမအတန်းအစားမျိုးလို့ မောင်ယူဆလိုက်တာလား။ အဟင် မောင်အရမ်းကိုရက်စက်တာပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ မောင်ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး ဆိုတော့လည်း မမလှိုင်လည်းပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောပါတော့မယ် မောင်”

ပြောရင်းနှင့်ထရပ်လိုက်ပြီး မောင်ကိုနာကျင်စိမ်းပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မမလှိုင်နဲ့ သားကိုစွန့်လွှတ်ရင် လုပ်ငန်းတွေကိုပါ မောင်စွန့်လွှတ်ရမှာနော်”

“ဟား... မောင်သိပြီးသားပါ မမလှိုင်၊ ကျွန်းနွဲ့မှုတွေနဲ့ မောင်လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့လို့ မမလှိုင်သဒ္ဓါကြည့်ဖြူနေတယ်ဆိုတာ၊ မောင်ဘဝက ပျက်ကွက်လိုက်တာနဲ့ ဒီလိုမျိုးစွန့်ပစ်လိုက်တာပဲ။ မောင်အဆုံးစွန်ပင် တွေးထားပြီးသားပါ။ ရတယ်မမလှိုင်၊ ဘာတစ်ခုမှမောင်ယူမသွားဘဲ ဆင်းသွားပါ့မယ်”

“မောင်”

“မောင် သိလိုက်တာတစ်ခုရှိတယ်၊ မမလှိုင်က မောင်ကိုနှိပ်ကောင်းလို့ အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူးမောင်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေမှန်းသိရဲနဲ့ ရင်ထဲကငြင်းဆန်ကာ အော်လိုက်မိသည်။ မောင်ကတော့ မိမိပြောတာကိုကြားမည်မထင်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်၍ မိမိရှေ့မှတင် ပွင့်ဖူးဆီဖုန်းဆီ

သည်။

“ဟယ်လို ပွင့်ဖူး... အင်း... ဦးပါ၊ ပွင့်ဖူး ဘာလုပ်နေလဲ၊

ဘားနည်းနည်းပြောချင်လို့”

“ပြောလေ ဦး”

“ဦးဒီည ပွင့်ဖူးဆီလာခဲ့မယ်၊ ဦးမှာ ကားရောတခြားဟာတွေ

ဘာမှပါလာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဟာတွေအားလုံးက မမလှိုင်ဟာ

လေ၊ ဖြစ်ရဲ့လားပွင့်ဖူး”

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါတယ်ဦးရဲ့၊ ဦးကပွင့်ဖူးဆီ အပြီးတစ်ခါတည်း

တော့မှာလား”

“လာမှာမလို့ အခုလိုဖုန်းဆက်တာပေါ့ ပွင့်ဖူးရဲ့၊ ဦးမှာဘာမှ

လာတဲ့အတွက် ပွင့်ဖူးကိုအားတော့နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဖူးကို ဦးတင့်

တင့်တင့်တယ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ ပွင့်ဖူးအနားမှာ ဦးရှိနေရင် အရာရာပြည့်စုံ

ပါပြီ။ ဦးလာမယ်ဆိုတာနဲ့တင် ပွင့်ဖူးပျော်နေပါပြီ ဦးရယ်”

“လူကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဦးလည်းဝမ်းသာ

ပါပြီ ပွင့်ဖူးရယ်၊ ဒါဆို ဒါပဲနော်ပွင့်ဖူး။ ဦးညကျမှလာခဲ့မယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင့်

ပွင့်ဖူး... အင်း ချစ်တယ် အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ”

စပီကာဖွင့်ထားသည့် နှစ်ယောက်စကားသံများက ရင်ကိုမီး

ထိုးခြင်းနှင့် ထိုးမြှိုက်သလိုခံစားရသည်။ နာကျင်လာသောရင်က အသက်

ရှူသွင်းပင်မဝတော့ပါ။ မိမိပြောလိုက်လို့ မောင်အရွဲ့တိုက်တာပဲပေါ့။

ဒါဆို ပွင့်ဖူးဆီအပြီးအပိုင်သွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ

ပဲလို့။ မိမိကို ဒီအတိုင်း တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တော့မှာလား။

“မောင်... မောင် မမလှိုင်ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ခုန

ကလိုလုပ်ငန်းတွေပါ စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ထွက်သွားမှာမို့လို့

မြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့သဘောပါ။ အရာအားလုံးက ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ
မောင်နဲ့သားလေးအတွက်ချည်းပါပဲ ... နော်မောင်”

“တော်ပါတော့ မမလှိုင်၊ မောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသွားပါ။
သားကိုတော့ မောင်ဖုန်းလည်းဆက်မှာ၊ သားပြန်ရောက်လာရင်လည်း
မောင်လာတွေ့မှာပါ။ မမလှိုင်မှ နားလည်မပေးရင် မောင်တို့အတူတူ
လို့မှမဖြစ်တာ၊ မမလှိုင်နဲ့ ဒီလောက်ပဲရေစက်ပါတယ်လို့ အောက်မေ့လိုက်
ပါ”

“မောင်ရယ်”

မောင်ကအခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာဆိုကျပ်နဲ့
သီးလျက် မျက်ရည်ပင်မကျနိုင်တော့။ ငိုချစရာမျက်ရည်မကျန်တော့
တာလား။

မရေးဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သော ဝိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကိုဖွင့်လိုက်
၏။ ပွင့်ဖူးနှင့်မောင် ပတ်သက်ပြီးမှရေးဖြစ်သော စာလုံးများက မင်္ဂလာ
ရောင်စာလုံးများဖြင့်၊ သွေးချင်းချင်းရဲနေသလိုပင်။

ရင်ထဲမှာမခံစားနိုင်လွန်းလို့ စာလုံးတွေအဖြစ်ပြောင်းလဲပစ်
ရတာပါ။ ရင်တွေနာတယ်၊ နှလုံးသားတွေနာတယ်၊ အသည်းတွေ
တယ်မောင်၊ ပွင့်ဖူးဆို ... နင်က ငါတို့မိသားစုဘဝကိုဖျက်ဆီးတဲ့ မိန်း
ယုတ်။ နင့်အသက်ကိုကယ်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကိုမှမထောက်
ငိုလင်ကိုလှတယ်။ ငါ့အသည်းကိုမီးနဲ့မြိုက်တယ်။ နင်တို့ဘယ်လောက်
ထို ပျော်ရွှင်နိုင်မလဲ။ ငါတမလွန်ကနေစောင့်ကြည့်နေမယ် ပွင့်ဖူးနဲ့
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်မောင် ...။

အခန်း (၂၀)

“မမလှိုင် ... မမလှိုင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊
... ကိုထကြည့်ပါဦး။ ဘာလဲ ... ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ မမလှိုင်”
မမလှိုင်ဆုံးပြီဟု ကုမ္ပဏီကို မချီဖုန်းဆက်လာတော့ ဘယ်လို
... နိုင်။ ညကစကားများပြီး ပွင့်ဖူးဆီထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့
... မမလှိုင် သားကိုဖုန်းဆက်ချင်သေးတာကြောင့်

“သားလေးနေကောင်းရဲ့လား၊ စာတွေရောလိုက်နိုင်လားသား”
“နေကောင်းပါတယ်၊ စာတွေကလည်း အိုကေပါပဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့
... ဘာသာ သားဆီကိုဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့လျော့နေသလိုပဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ
... ဘာမှမဆက်တာလည်း မရှိဘူး၊ ဒီရက်ထဲမှာဆိုရင် သားဆီကို မာမီ
... တာင်မဆက်ဘူး၊ မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သားရဲ့၊ မာမီလည်း အလုပ်များ၊
... လည်း အလုပ်များနေကြလို့ပါ။ နောက်ရက်တွေကျရင် သားဆီ
ဒယ်ဒီရက်မပျက်အောင် ဖုန်းဆက်ပေးပါမယ် ... နော်သားလေး”

“မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီ ဖုန်းတစ်လုံးတည်း အတူတူဆက်တဲ့အသံကြား
... နယ် ဒယ်ဒီ၊ သားစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ တစ်ခု
... နာတယ်လို့ သားထင်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ သားစိတ်ထင်နေလို့ပါ”

“ဒါဆို ဒယ်ဒီဖုန်းနဲ့ပဲ ဟာမိနဲ့ပြောချင်တယ်၊ ဟာမိ ဘယ်မှာ”

“ဪ... သားဟာမိက အခန်းထဲမှာသားရဲ့၊ အရေးပေါ်လူက တစ်ယောက်အတွက် ဆေးမှတ်တမ်းပြန်ရှာနေတယ်၊ ဒယ်ဒီက လာဆောင်ကနေပြောနေတာ”

“ဟာ ... သားဖုန်းတစ်လုံးမှာ ဟာမိဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ဟာမိနဲ့စကားပြောလိုက်ဦးမယ် ဒါပဲနော်ဒယ်ဒီ”

သားနှင့်စကားပြောနေဆဲမှာပဲ မမလှိုင်ဆီက သားဆီကိုခေါ်ဝင်လာတာကြောင့် သားနှင့်တောင် စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ဘဲ သားနှင့် မမလှိုင် ဘာတွေပြောကြလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် စိတ်တွေထွေးနေတာကြောင့် သားဆီကိုဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး မမေးဖြစ်။

ထိုညက ပွင့်ဖူးဆီလည်း မသွားဖြစ်၊ မမလှိုင်ရှိသော အိမ်ထဲလည်း မဝင်ဖြစ်ဘဲ စာဖတ်ခန်းထဲမှာအိပ်ဖြစ်လိုက်သည်။

မနက်ကျတော့လည်း မချိုကိုသာ

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်၊ မမလှိုင် အိပ်ရာကနဲ့ မနက်စာစီစဉ်ပေးလိုက်ပါ”

ဟုမှာ၍ ကုမ္ပဏီကို စောစီးစွာပင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ပဋိပက္ခကို မချိုလည်းမသိ၊ သားကိုလည်းမသိစေချင်။ မမလှိုင်လည်း သားကိုစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ မပြောလောက်ပါဘူး။

ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေမယ့် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

“မ... မမလှိုင်”

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်သော မမလှိုင်ရုပ်ခန္ဓာကို ကြည့်၍ ဘယ်လိုမှရင်ထဲမှာမချို။ မမလှိုင်ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ပေးထွက်သွားရတာလဲ။ မချိုက ကိုယ့်ကိုအရင်ဆုံးအသိပေးခေါ်

တော်သေး၏။

သေကြောင်းကြံစည်သည့်ကိစ္စဆိုသော်လည်း အခန်းထဲမှာ ဘာအစအနမှသက်သေအဖြစ် မကြွင်းကျန်ရစ်ပေ။ ဒါကြောင့် ရဲတွေ ဆရာဝန်တွေနှင့် မမလှိုင်အဖေကို မချိုကိုအကြောင်းကြားခိုင်းရသည်။

မမလှိုင်အဖေက ချွန်ချင်းလိုပင်ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့သမီးကို အက်ကာ ယူကျုံးမရင့်၏။ ခဏနေမှ ကိုယ့်ကိုကြည့်ကာ တက်ခေါက်ပြီး

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းငါ့သမီးကို ဘာတွေစိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့သမီး ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းတရားခံ၊ မင်းသတ်လိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ပါဘူး စကားတောင်များပါဘူး၊ မမလှိုင်ကအသက်အရွယ်အရ အမျိုးသမီးအရက်သွေးဆုံးမီးယပ်ကိုင်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုများ ကယောက်ကယက်ဖြစ်တာနေမှာပါ။ ခရီးကပြန်လာပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်အပေါ်လည်း ဘစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါ”

သေမှုသေခင်းပုံစံဖြစ်တာမို့ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ရဲတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်အပြစ်လွှတ်အောင်တော့ ပြောလိုက်ရသည်။ ဆေးရုံခေါ်သွားပြီး ဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးချက်အရလည်း

“အိပ်ဆေးအပြင်းစားလို့ခေါ်မှာပေါ့၊ အဲဒါကို သုံးထားတယ်၊ ဆေးရုံမှာဆိုရင် ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဒဏ်ရာပြင်းထန်တဲ့သူတွေ သွေးသွက်သံယိုနဲ့ ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်တဲ့လူနာတွေအတွက် သုံးတာပါ။ ဘိန်းဘစ်မျိုးလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီလိုလူနာမျိုးတွေအတွက်ပဲသုံးဖို့ ဆရာဝန်ဘဝပဲ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိတယ်၊ လူနာကို အဲဒါကျွေးလိုက်ရင် သူ့မှာဒဏ်ရာ ခိုလှုံရှိမှန်း နာကျင်လို့ နာကျင်မှန်းမသိတော့ဘဲ အိပ်ပျော်စေတယ်။ ဒါနဲ့ နင်းယုလှိုင်က စိတ်ဖိစီးမှုတွေများလာပြီး အိပ်ချင်တဲ့အတွက် ဒီဆေး

ကိုသုံးလိုက်တာဖြစ်မယ်။ ဆေးကလွန်သွားတော့ အိပ်ပျော်သွားရင်း တစ်ခါတည်းအသက်ပါပါသွားတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်လောက်ပါတယ်။ ဒီဆေးက အလွန်အကျွံသုံးလို့မရဘဲ စည်းကမ်းနဲ့သုံးရတာပါ။”

ဆေးစစ်ချက်ကြောင့် သံသယကလွတ်ကင်းသွားသလို အိမ်မှာရဲတွေအသေးစိတ်စစ်ဆေးတော့လည်း

“အခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပဋိပက္ခဖြစ်တဲ့ပုံစံမျိုးတွေ မတွေ့ရဘူး။ ခြေရာလက်ရာပျက်တာ၊ ဆေးတိုက်တဲ့သူ ရေတိုက်တဲ့သူ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရဘူး။ ဆရာဝန်တွေ ဆေးစစ်ချက်ယူတဲ့ ဆေးလက်ကျန်တစ်စွန်းတစ်စမှလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါက သူ့ဒီလောက်ပဲသောက်မယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံကယူလာခဲ့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီဆေးကအပြင်မှာ ဘယ်မှာမှဝယ်မရတဲ့ဆေးမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် တခြားတစ်ယောက်က သေကြောင်းကြုံစည်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ပျော်စေဖို့ ဖန်တီးတာ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်သူသေကြောင်းကြုံစည်တာလို့ ယူဆလို့ရတယ်။ အမှုဖွင့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ပစ္စည်းသက်သေရှာမရပေမယ့် လူသတ်သေတော့ခေါ်ယူစစ်ဆေးရမှာပါ။”

“အဲဒီလိုတွေတော့ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ဒီအိမ်မှာ သူစိမ်းလည်း မရှိပါဘူး။ မြေးလေးရဲ့အနာဂတ်အတွက် အမည်းစက်လည်းမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဘယ်လိုဆိုတာထက် ရောဂါနဲ့သေတယ်လို့ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော မြေးလေးကိုရော သိစေချင်တယ်။ မြေးလေးကိုတော့ သူ့အမေသပြိုဟ်အမိ ပြန်ခေါ်ရမှာပါ။”

မမလှိုင်အဖေ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် အမှုတင်စွဲဆိုမည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်စရာမရှိတော့သော်လည်း သားကိုခေါ်မှာကိုတော့ မလိုလားပေ။

“သားကို ဘာလို့ခေါ်မှာလဲဖေဖေ၊ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စကြီး

သွားမှာပေါ့။ သားကျောင်းပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းပြော အသိပေတာ ကောင်းဘူးလား။”

“သူ့အမေသေတာ သူ့သားသိရမှာပေါ့ကွ။ ဟိုကပညာရေးဆုံး တိုင်လည်း ဒီမှာပဲ ပညာဆက်သင်ခိုင်းရမှာပေါ့။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စ တွေက မင်းတစ်ယောက်တည်းလွှဲထားလို့ဖြစ်မလား။ ငါ့သမီးရှိတုန်းက ဘာမှမပြောတာ။ မင်းလိုကောင်က ငါ့သမီးသေတာ မကြာခင် တက်မိန်းမယူမယ့်ကောင်၊ ငါ့မြေးနာမည်နဲ့ အားလုံးပြန်လွှဲရမယ် လည်းလား။”

ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီးမှမဟုတ်ခဲ့တာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ပွင့်ဖူး ကိစ္စသာသိသွားလျှင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် နှင်ချခံရမှာ ခုသာလည်း။ မမလှိုင် သေရတာလည်း ကိုယ့်ကြောင့်ပဲလို့ စွပ်စွဲပြီး သင်မကျကျအောင် ချပေလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမလှိုင်ရယ် ဒီလိုအခွံ့ပေးပြီးထွက်မသွားသင့် မောင့်ကို နာကြည်းပြီး မုန်းတီးပြီး လက်စားချေတာ လက်တုံ့ တာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့အတွက် အသက်ရှင်နေသင့်တာပေါ့။ မမလှိုင် တော မောင်ကြောင့်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်မမလှိုင်။

“ဟင် ... ပွင့်ဖူး”

ရင်ခွဲရုံကထွက်လာပြီး ကားနားအရောက်မှာပဲ ပွင့်ဖူးကိုတွေ့ ရတာကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား လည်း

“ပွင့်ဖူး ... ဒီအချိန်မှာ ဦးကိုလာမတွေ့သင့်ဘူးဆိုတာ မင်းနား သွားလား။ မမလှိုင်သေရတာ ဦးနဲ့ပွင့်ဖူးကြောင့်ဆိုတာသာ သိသွား လိုအပ်လှအဖေက ဦးတို့ကို ဒီအတိုင်းထားမယ်ထင်လား။ ပြဿနာ ချုပ်ထွေးနေချိန်မှာ အပြင်မှာရော ကုမ္ပဏီမှာရော ဦးတို့အနေအထိုင်

အပြောအဆို အားလုံးဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ်”

“ပွင့်ဖူးနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုအားပေးချင်လို့ အဝန်ထမ်းတွေအားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒေါ်နင်းလှိုင်က ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်သွားရတာလဲ”

“မခံစားနိုင်တော့လို့ အရှုံးပေးသွားတာဖြစ်မှာပေါ့ ပွင့်ဖူးနား ဦးတော့ မမလှိုင်သေသွားတယ်ဆိုတာ အခုထိမယုံနိုင်သေးဘူး၊ မမလှိုင် ဒီလိုလုပ်မသွားသင့်ဘူးကွာ”

“ပွင့်ဖူးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို သွားမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဦးစိတ်ဖြေသာအောင်နေပါနော်”

“အင်းပါ အင်းပါ ပွင့်ဖူးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုသွားပါတော့ နောက်လည်း ဦးကိုလာမတွေ့ပါနဲ့ဦး၊ ကုမ္ပဏီကိုလည်း မမလှိုင်ဆီ လည်ပြီး ဦးလာနိုင်တော့မှာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဖုန်းအဆက်အသွယ်က ဦးတို့ဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ်၊ ဦးပြောတာနားလည်လား ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပွင့်ဖူးနားလည်ပါတယ်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဖူး ငါ့ နေမှာနေနီ”

“အင်း ဦးလည်းလွမ်းနေမှာပါ၊ သွားတော့နေနီ”

ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဒီလိုအပြောတွေမှာပဲ သာယာသွားခဲ့တာ ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်မှန်း မှားမှန်းသိပေမယ့် ဒီနွဲ့ထဲကရုန်းထွက်နိုင် အင်အားတွေမှမရှိတော့၊ မမလှိုင်ဆုံးရှုတာကိုယ်တွေ့နှစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်ရပါတယ် မထင် မောင့်ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုထိခိုက်ခံစားနေရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာ ခွင့်လွှတ်ပါ မမလှိုင်။

ပွင့်ဖူးအချစ်ကွန်ရက်ထဲက မောင်ရုန်းထွက်နိုင်မယ်မထင်

အခန်း (၂၀)

“သား ... သားလေး”

“ဒယ်ဒီ ... ဒယ်ဒီ”

“သားရယ်”

သားကိုမြင်တော့ ဝမ်းနည်းစွာနှင့် သားကိုယ်လေးကိုဖက်ကာ နှိုးနှိုးလိုက်မိသည်။ မိစုံဖစုံနှင့် သားပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ပြီး ပြန်လာ တာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

ဒီအရာအားလုံးရဲ့တရားခံက ကိုယ်ပဲမို့ ရင်မှာနာနာကျင်ကျင် နှင့် နောင်တရသွားမိ၏။ ဒီမိသားစုလေးနှင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါး။

“သားလေး ... သားက လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ထွားလာလိုက်တာ သားရယ်၊ သား ... သားမာမိသာမြင်ရင်”

“မာ ... မာမိ ဘာကြောင့် ဒီလိုသေသွားရတာလဲ ဒယ်ဒီ၊ အဓိက ဘာလို့အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက်လိုက်ရတာလဲ၊ ဘယ် ဘယ်ပြဿနာတွေ ...”

“သား ... နားပါဦးသားရယ်၊ ထိုင်ပါဦး၊ ဒယ်ဒီကသားကို ဘာကြိုချင်တာပါ၊ သားအဘိုးက သူ့သွားကြိုမယ်၊ မင်းကပျော်ပျော်တွေ့

www.burmeseclassic.com

လာရင် ဧည့်ခံလိုက်ဆိုလို့ ဒယ်ဒီနေခဲ့ရတာ၊ အခု သားအဘိုးရော”

“လမ်းမှာသားနဲ့စကားတွေ အများကြီးပြောတယ်၊ အခုသားကို အိမ်ထဲထိလိုက်ပို့ပြီးမှ ပြန်သွားတာပါ။ နားချင်လို့တဲ့ ဒီမှာဆိုရင် ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေရတာနဲ့ နားရမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အင်း... ကုမ္ပဏီက ဧည့်သည်တွေ ခုနကပဲ သတင်းလာအေး သွားကြတယ်၊ သားလည်းခရီးပန်းလာမှာ နားလိုက်ပါဦးလားသား၊ ရေမိုးချိုးပြီး တစ်ခုခုစားဦးမလား”

“စားချင်စိတ်မရှိပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ခုနကလမ်းမှာလာရင်း အဘိုးက မာမီရုပ်ကလာပ်ထားတဲ့ရေဝေးသူ့သားကိုလိုက်ပို့ပေးတယ်၊ မာမီက ပြုံးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နာနာကျင်ကျင်ပြုံးနေသလိုပဲ ဒယ်ဒီ၊ မာမီအရင်က အဲဒီလိုပြုံးတတ်တာမှမဟုတ်တာ”

“သား... သေတဲ့သူက သူခံစားရသလို ပြုံးတတ်တယ်လို့ သားပြောချင်တာလား၊ သားဒယ်ဒီကို ဘာတွေများစွပ်စွဲချင်နေတာလဲ၊ သားမာမီနဲ့ ဒယ်ဒီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသားရယ်၊ ဘယ်လောက်ထိချစ်ကြဲတယ်ဆိုတာ သားလည်းသိသားနဲ့ ဒါပေမဲ့...”

သားကို ပွင့်ဖူးနှင့်အကြောင်းအရာတွေ ပြောမပြချင်၊ သိသွားလျှင် သူ့မာမီ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဒါကြောင့်ပါလို့ ခံစားနာကျင်သွားရပေလိမ့်မည်။ သားပခုံးလေးကိုဖက်၍ ဆိုဖာခုံမှာထိုင်စေလိုက်သည်။

“သားမာမီက အသက်လေးဆယ်ရှစ် ငါးဆယ်တွင်းရောက်ပြီ သူများတွေကို ဆေးကုသပေးတဲ့ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် သူ့ဝေဒနာသူတော့ မနေတယ်၊ အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက် အလုပ်တွေအရမ်းလုပ်တော့ လည်း စိတ်ပိစီးမှုများတာပေါ့သား၊ အမျိုးသမီးတွေမှာ မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင်ရော၊ ဆိုတာ ဒီအသက်အရွယ်ကစဖြစ်တတ်ကြတာပဲ၊ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်မယ်၊ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်မယ်၊ မူးဝေမောပန်းမယ်၊ ခြေလက်မသယ်

ခုင် အနိုးအဆစ်တွေမခိုင်တော့နဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့တောင် စိတ်တိုင်းမကျတော့ဘူး”

“ယောက်ျားတွေလည်း ဒီအသက်အရွယ်ဆို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်ဘဲ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ၊ အိမ်ဆောင်ရေးဖောက်ပြန်ချင်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့မိန်းမအပေါ် စိတ်ကုန်လာတာ တခြားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်အမျိုးသမီးတွေအပေါ် စိတ်ယိုင်လာတာ သာယာလာတာ”

“သား”

“သားလည်း ဆေးပညာစာအုပ်တွေ တီးမိခေါက်မိဖတ်ဖူးပါပဲ၊ ဟိုမှာတစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ဆရာဝန်အစ်ကိုကြီးရဲ့ဆေးစာအုပ် ဆွဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကိုတော့ အဲဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ သားမထင်ပါဘူး၊ လူပျိုအပျိုပေါက်စဖြစ်တဲ့အချိန်မှာလည်း အမှားအမှန်ဆင်ခြင်မှုမရှိဘဲ ပိုက်ရှူးရဲဆန်တတ်ကြတယ်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော် ရောပိုင်းဆရာလည်း အမှားအမှန်တွေတောဆင်ခြင်မှုတွေလွဲပြီး မိုက်ရှူးရဲဆန်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ သွေးသားအပြောင်းအလဲရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်ပြတ်တာမျိုးလေ”

“သား စာတွေတော်တော်တတ်လာတာပဲ၊ အသက်အရွယ်လေး ဆယ်တောင်မလိုက်ဘူး၊ သားက ဒယ်ဒီကိုပုံပြောခိုင်း၊ ဖုန်းမဆက်ရင် စိတ်ကောက်တတ်တုန်းမို့ ကလေးလေးပဲထင်နေခဲ့တာ၊ သားကလူကြီးဖြစ် ခဲ့ရုံကျက်လာပြီပဲကွ၊ သားမာမီသာရှိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာပြီး ချစ်ခင်လိုက်မလဲ”

ဒယ်ဒီက အခုထိမာမီကိုတမ်းတဆဲရှိပုံရတာမို့ ရင်ထဲကသံသယ လွှတ်ချလိုက်ရတော့မလိုပင်။ လမ်းမှာအဘိုးက

“ခြေးလေးအမေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လွယ်လွယ်နဲ့

စိတ်လျော့တတ် စိတ်ညစ်လွယ်တတ်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအိပ်ဆေး အလွန်အကျွံသောက်ရလောက်အောင် ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့နိုင်တဲ့ အသိ တရားမရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ။ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာ သားအမေ ဥပါဒါန်ကြောင့်ပါလို့ အဘိုးတိုက်ရိုက်တော့ မရွံ့ရွံ့ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က စိတ်ဆင်းရဲမှုမပေးခဲ့ရင် အမြဲတမ်းပရဟိတအလှူဒါနတွေ လုပ်၊ တက်တက်ကြွကြွငွေရှာနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က လူ့လောက ကြီးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဒီလိုမျိုးအရှုံးပေးသွားပါ့မလား။

“ဒါဆို ဒယ်ဒီကြောင့် မာမီဒီလိုမျိုး”

“အဘိုးစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေရှိပေမယ့် မြေးလေးမျက်နှာ ကြောင့် မြေးလေးမျက်နှာငယ်ရမှာစိုးလို့ သူ့ကိုအဘိုးဘာမှမရွံ့စွဲတော့ဘဲ ခွင့်လွှတ်ထားလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်နဲ့လုပ်ငန်းတွေကို မြေးလေးလွှဲပြောင်းယူရမယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှ မြေးနာမည်နဲ့အကုန်ပြောင်း ရမယ်။ အငယ်အနှောင်း နောက်မယားအတွက်တော့ အဘိုးသဘောထား ကြီးကြီးမပေးလိုက်နိုင်ဘူးမြေး။ အမေ့ဘဝကနေ အဖေပါမဲ့သွားတဲ့အခြေ မျိုးမဖြစ်အောင် မြေးကထိန်းကျောင်းမှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဘိုးစိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်မိန်းမကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ သမီးကြီး ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်လို့ထင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကျယ်တဝင့်မဖြစ်ချင်လို့ ဒီကောင်ကိုပေါက်တံ့ ပြီး မမေးတော့တာ။ ယုံကြည်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။”

အဘိုးပြောသွားသည့်စကားတွေက စဉ်းစားစရာတွေအဖြစ် နှင်ပါ။ သူလည်း သံသယဝင်တော့ကတော့အမှန်ပင်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ တွေ့မှာ ဒယ်ဒီနှင့် မာမီ ဖုန်းအတူတူမှမဆက်တော့တာ။

ပြီးတော့ မာမီမသေခင်ညက ဒယ်ဒီဖုန်းဆက်နေသည့်အခါမှာ မာမီဖုန်းဝင်လာလို့ မာမီနှင့်ဖုန်းပြောခဲ့သည်။

“ဟယ်လို မာမီ”

ဘာသံမှမကြားရ၍ ဟယ်လိုလုပ်ကာခေါ်နေသော်လည်း မာမီ တက်က ဘာစကားမှမပြောဘဲ ရှိက်ငိုသံတွေပဲထွက်လာခဲ့သည်။

“မာမီ ... ဟယ်လို မာမီဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်

“ဘယ်လိုမေးမေး မာမီဘာမှပြန်မပြောနဲ့ပါ။ ငိုလို့အားရသည့်အချိန် ဘာကရောက်မှ ရှိက်သံတွေတိတ်ကျသွားခဲ့ပြီ။

“သားလေး နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်မာမီ၊ မာမီ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသား။ သားဆီဖုန်းမဆက်ရတာကြာ

“မဟုတ်ပါဘူး။ မာမီတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့ ဘာဖြစ်လို့

“သားဒယ်ဒီနဲ့ မာမီဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသား။ မာမီကျန်းမာရေး

“သားကလည်းလွမ်းလို့ပါသား။ သားလေးဆယ်

“သားကလည်းလွမ်းလို့ပါသား။ သားလေးဆယ်

“ဒယ်ဒီကိုအပြစ်မပြောပါ။ ဒယ်ဒီအပေါ် ငြိုငြင်သည့်စကားသံတွေ

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က မာမီဝမ်းနည်းနာကျင်ဆိုးနဲ့နေခဲ့သည့်

“ဒေသနာတော် သေချာသိနေခဲ့သည်။ မေးလို့မရလို့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ

ဆုံးပြီ အမြန်ပြန်လာခဲ့ဟု ဖုန်းဆက်လာတော့ မယုံနိုင်ဘဲ အံ့ဩနေမိသည်။

အဘိုးက မင်းပညာရေးကိစ္စဒီမှာဆက်လုပ်မယ်၊ မြေးက အမြန်ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့။ မင်းအမေဆုံးတာ စီစဉ်စရာတွေရှိတယ်ထင်ပြောလိုက်မှ မယုံချင်ဘဲ ယုံကြည်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းလိုက်ကျောင်းကိုနုတ်ထွက်စာတင်၊ သိမ်းစရာရှိသည့်ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ ယူစရာရှိတာ ယူလာခဲ့ရသည်။ ဒယ်ဒီအပေါ် အထင်လွှဲမှုတွေနှင့် ပြန်လာခဲ့သော ခရီးလမ်းမှာ အဘိုးစကားတွေကြောင့် မာမိအတွက်ပိုပြီးဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့စားရ၏။

မာမိနှင့်ဒယ်ဒီကြားမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ ရှိတော့လဲ။ ဘာကြောင့် မာမိ ဒီလိုမျိုးသေသွားခဲ့ရတာလဲ။

“သား”

သူ့ရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ဒယ်ဒီပခုံးလေးဖက်ကာ ဆေးသူ့ဒယ်ဒီလက်တွေကိုဖယ်ချကာ သူထရပ်လိုက်သည်။ မာမိရဲ့မချိုအပြုံးကိုမြင်ယောင်မိလို့ပါ။

“သားနားတော့မယ် ဒယ်ဒီ၊ ဘယ်အခန်းမှာနားရမှာလဲ”

သူ့နှိပ်ခြားကိုကျောင်းသွားမတက်ခင်က ဒယ်ဒီနှင့် မာမိအမှာပဲအိပ်ခဲ့တာမို့ မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဒယ်ဒီက သူနှင့်အတူထရပ်

“ဒယ်ဒီတို့အခန်းမှာပဲ အိပ်လေသား။ ဒယ်ဒီနဲ့သားအတူ ချင်မယ်ထင်လို့ သားအတွက်အခန်းပြင်ခိုင်းမထားသေးဘူး။ နောက်သားသပ်သပ်အိပ်ချင်မှပဲ မချိုကိုပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒယ်ဒီ”

ဒေါ်ချိုက သူ့ပစ္စည်းအိတ်တွေယူသွားပြီးမှို၊ သူဒီအတိုင်း အခန်းထဲသွားလိုက်သည်။

“ဒေါ်ချို”

“ဪ... သားလေး မင်းမျိုးဆက်”

အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေထားပြီး ပြန်ထွက်လာသောဒေါ်ချိုက ဒေါ်မြိုင်တော့ မာမိကိုသတိရကာ မျက်ရည်ဝဲသည်။ ဒယ်ဒီနှင့် မာမိကြောင်း ဒေါ်ချိုရော ဘာတွေသိထားနိုင်လဲ။ ပဋိပက္ခတွေရှိခဲ့သည်ဆိုတစ်အိမ်တည်းနေသည်သူက မသိနိုင်စရာမရှိပါ။

“ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ ဘယ်လိုပြဿနာတက်တာမျိုးတွေရှိလဲ ဒေါ်ချို”

“ဟင်... ပြဿနာ... အင်း ကြီးကြီးမားမားပြဿနာတက်တာတွေတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတလော နောက်ပိုင်းတွေမှာ မောင်မင်းဆက်တက်ကအခန်းတာတော့ သတိထားမိတယ်။ အရင်က မမကြီးက မနက်စာမပျက်မကွက်ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ မောင်မင်းဆက်ရာက မာမိ ကုမ္ပဏီကိုအစောကြီးထွက်တယ်။ ညဘက်ဆိုလည်း အရင်လိုပဲ ဘဝတွေ ကြင်ကြင်နာနာလုပ်ပေးဖို့ အစောကြီးပြန်ရောက်မလာဘူး။ အိမ်ပြန်မအိပ်တဲ့ရက်တွေတောင် ...”

“ဘာ... ဒယ်ဒီက အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး”

“ဒီအကြောင်းကို မမကြီးအဖေကိုမပြောလိုက်ပါဘူး။ ရဲတွေက ပြန်တွေ့ကိုလည်း မပြောလိုက်ဘူး။ မောင်မင်းဆက်ရာကို တစ်မျိုးဆင်လွဲသွားနိုင်တယ်လေ။ နဂိုကတည်းက မမကြီးအဖေက မောင်မင်းဆက်ရာကို အမြင်မကြည်တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မမကြီးကိုအရမ်းကို ချစ်တယ်။ မနက်စာစားဖို့ အခန်းထဲကထွက်မလာလို့ သွားနှိုးမှ ဒီ... ခြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာ”

ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်ချိုမျက်ရည်ကျသည်။ ဒီလောက်ဆို မာမိသေရအောင် ဒယ်ဒီစိတ်ကြောင့်ဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိနေသည်။ သူ့လည်း

မျက်ရည်ဝဲစွာနှင့်ပင် အခန်းထဲဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

အခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာ ဒယ်ဒီနှင့် မာမိရဲ့မင်္ဂလာဆောင်တော်ကြီးက ဝင့်ထည်စွာနှင့် ကြိုဆိုနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မာမိမရှိတော့ဘူး။ သည်အသိက ရင်မှာဝမ်းနည်းကြေကွဲနာကျင်မိသည်။

မာမိရဲ့အရိပ်အငွေ့တွေ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒယ်ဒီအတွက်ခံစားသော သက်သေတွေများကျန်ခဲ့မိလား။ အတွေးနှင့်အတူ အံ့ဆွဲသွေ့ဘိရိထွေကိုဖွင့် ဟိုလှန်ဒီလှန်ရှာလိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ဘိရိအံ့ဆွဲအောက်ဆုံးမှာ မာမိဟိုအရင်ကတည်းက တစ်ခဲတစ်ရံရေးတတ်သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဆိုသော်လည်း မာမိက အရေးကြီးဖုန်းနံပါတ်များ၊ လိပ်စာများနှင့် ဆေးမှတ်တမ်းတချို့ ရေးတတ်သောစာအုပ်လေးသာဖြစ်သည်။ နာကျင်စေသော ရက်စွဲများ ...

စာရွက်တွေကိုလှန်လိုက်ရင်းဖြင့် မင်နီဖြင့်ရေးထားသော စာတွေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်ရေးထားသောစာလုံးများကလည်း မင်နီနှင့်ပဲဖြစ်၏။

ရက်စက်တယ်၊ မောင်သိပ်ရက်စက်တယ်။ ကလေးဖျက်ခင် မမလှိုင်ဆေးကုပေးရတဲ့မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်မလို့တဲ့လား။

ပွင့်ဖူးခိုင်း... နင်လည်း ရက်စက်တယ်။ ကျေးဇူးကန်းတယ်။

မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရပြီး ဖျက်ချခဲ့တာကို ပတ်ဝန်းကျင်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ပေး၊ ဆေးကုပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကျေးဇူးတွေကိုမှမထောက် ငါ့ယောက်ျားကို ဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းအပိုင်သိမ်းသွားတယ်။

ဆရာဝန်ဆိုတဲ့စည်းကိုဖောက်ပြီး ပွင့်ဖူးခိုင်က ဘယ်

ကလေးပါလို့ ဖွင့်ပြောခဲ့ပေမယ့် မောင်လက်မခံဘူး။ နောက်မဆုတ်

ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ်မှားယွင်းခဲ့ပြီးပြီးတိုင် တာဝန်ယူပြီး လက်မှတ်လက်ထပ်ပြီးပြီတဲ့။ ဘယ်လောက်များ ရက်စက်လိုက်ကြပါသလဲ။

မောင်လေးပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းမှာ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ခူးထောက်ပြီး တောင်းပန်တယ်။ မောင်နှင့်ကိစ္စနောက်ဆုတ်ပေးပါ။ ငါနဲ့သားလေးကို ငဲ့ညှာနာပေးပါလို့။ ပွင့်ဖူးခိုင်က ပြန်ပြောတယ်။

ပွင့်ဖူးက အန်တီတို့နဲ့ သူစိမ်းမို့ အန်တီတို့ကို မငဲ့ညှာမစာနာဘူး။ အန်တီယောက်ျားက နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးပေါင်းသင်းလာတော့ သောဇွန်တွေနဲ့ ထောက်ထားနိုင်တယ်။ သူ့ကိုပဲတောင်းပန်ကြည့်သင့်တယ်တဲ့။

ပွင့်ဖူးခိုင်ပြောတာအမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်ကိုလည်းခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အသိုက်အဝန်းမှာ မမလှိုင်လိုမျက်နှာနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးနေရမှာလဲ။ သားလေးမျက်နှာကို ထောက်မမလှိုင်ကို ငဲ့ညှာပါဦးဆိုတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်းဖို့ပြောလာတယ်။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို မောင်ချစ်တယ်တဲ့။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ဒီစကား။ နှလုံးသွေးတွေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားမတတ် နာကျင်သွားတယ်။

မိသိက္ခာတွေ အဆင့်အတန်းတွေ ထည့်မတွေ့နိုင်တော့အောင် မောင်လှုပ်သွားခဲ့ပြီ။ မိသားစု အသိုက်အဝန်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ မိန်းကလေးကျင်အသိုက်အဝန်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ သားလေးကို ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။

မမလှိုင် အဲဒီလောက်အထိ မျက်နှာပြောင်ပြောင် အရှက်မနည်းဘူး။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ လူ့လောကကြီးကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရပါဘူး။

သားလေးကိုလည်း သူ့ဒယ်ဒီက ဒီလိုလုပ်သွားပါတယ်လို့

ဘယ်လိုပြောထွက်ရက်ပါ့မလဲ။

မောင်အချစ်တွေမှ မမလှိုင်တို့ သားအမိဆီမှာမရှိတော့တာ မမလှိုင် လောကကြီးကိုရော မောင်ကိုရော ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုရော အရှုံးပေး လိုက်ပါပြီမောင်။

မမလှိုင် အရှုံးပေးခဲ့ပါပြီ...။

မောင်... ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီးသာနေရစ်ခဲ့ပါတော့...။
“မာမိရယ်”

မင်နီဖြင့် ရေးထားသောစာလုံးတွေကို ဟိုလှန်ဒီလှန်ဖတ်ကြည့် ရင်းက မာမိနုလုံးသွေးတွေ သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဒယ်ဒီဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိတောင် ရက်စက်ရတာလဲ။

မာမိခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တာတောင် ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုချစ်တယ် လို့ ပြောထွက်ရက်တာ ဘယ်လောက်တောင် ရက်စက်လွန်းသည်လုပ်မိ လဲ။ အံ့ကိုကြိုက်တာ လက်သီးကိုဆုပ်ထားမိသည်။

ပွင့်ဖူးခိုင်... ပွင့်ဖူးခိုင် ဘယ်လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်း မှီ ဒယ်ဒီက တမ်းတမ်းစွဲပြီး ဒယ်ဒီက မာမိကို ဥပေက္ခာပြုရက်တာထက် ကလေးဖျက်ချဖူးတဲ့မိန်းမပါလို့ပြောပြတာတောင် တားလို့မရဘူးတဲ့ မိန်းမအရမ်းကို မြူဆွယ်ပြားယောင်းတာတော်လို့ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒယ်ဒီ... သားမာမိကိုဆုံးရှုံးပြီးသွားပြီ။ ဒယ်ဒီကိုတော့ ထပ်ပြီးအဆုံးရှုံးမခံပါဘူး နဲ့တော့။

အခန်း (၂၂)

မာမိကိုသဂြိုဟ်သည့်နေ့မှာရော၊ ဒီနေ့ရက်လည်သည့်နေ့မှာ ရော ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးရောက်လာပေမယ့် ပွင့်ဖူးခိုင်ဆို သည့် မိန်းမရဲ့အရိပ်အရောင်ကို မမြင်တွေ့ရပေ။

ဒယ်ဒီဖုန်းကိုမသိအောင်ယူထားပြီး မွှေးထား၍ ဒီမိန်းမရုပ်ကို နှုတ်ဖူးထားသည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒယ်ဒီကိုဒီနေ့ထိ စကား မပြော။ မေးချစ်စိတ်မရှိသေးသလို မေးလိုက်လျှင် ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီ ထယ်ထယ်ချစ်လို့ပါသားရယ်လို့ ဖြေလိုက်မှာကို အရမ်းကြောက်လန့်နေမိ သည်။

မာမိလိုပဲ တခြားမိန်းမကိုချစ်သွားတာ မခံစားနိုင်လို့ပါ။ မာမိ တွက် နာကြည့်မှုတွေနှင့် ဒယ်ဒီကိုပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ဒယ်ဒီကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

“သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

“ဒီပိုင်းကိုလာပါဦး သား၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်

အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒယ်ဒီခေါ်တာမို့ သွားလိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီကလူကြီးတွေ
သူဦးညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဒယ်ဒီက သူ့ပန်းကိုဖက်ထားပြီး

“ဒါကျွန်တော့်သားပါ။ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ
သူ့အမေဆုံးလို့ပြန်လာရတာ၊ နောက်ဆိုကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလည်း တွဲ
လိမ့်မယ်”

“ပညာရေးရော ဆုံးခန်းတိုင်ပြီလား”

“ဒါကတော့ လုပ်ငန်းကိုလေ့လာရင်း ပညာလည်း တစ်ဖက်
သင်သွားရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကိုမင်းဆက်ရာက သားတစ်ယောက်
မွေးထားတော့ အားကိုးရတာပေါ့၊ မလှိုင်မရှိတော့လည်း အနားမှာ
ထားတာကောင်းပါတယ်”

“မလှိုင်အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်း
ဘူး၊ ဒါဝေမဲ့ ကံပေါ့လေ၊ ခွဲချိန်တန်တော့လည်း ခွဲရမှာပေါ့”

ပြောနေသည့်စကားတွေနားထောင်ပြီး ခွဲချိန်မတန်ဘဲ ခွဲ
ဟု သူဝင်ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ စိတ်မကောင်းဟန်သရုပ်ဆောင်
သော ဒယ်ဒီကို သူမသနားချင်ပါ။

“ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

ဒီအနားမှာမနေချင်တော့ဘဲ ပွဲပြီးချိန်ထိ အခန်းထဲမှာအေး
နေလိုက်သည်။ မာမို့ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်
လုံခြုံသောနေရာမှာ သူ့သိမ်းထားလိုက်၏။

ဒီနေ့ကစပြီး ဒယ်ဒီနှင့်တစ်ခန်းတည်းမှာမနေတော့။ သူ့အတွက်
ဒေါ်ချိုကိုအခန်းပြင်ခိုင်းထားသည်။

“ဒေါက်ဒေါက်... သား”

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ဒယ်ဒီအခန်းထဲဝင်လာ၏။

“ညော်သည်တွေတောင် အကုန်မပြန်သေးဘဲ သားကအခန်း
ထဲဝင်နေတာလား”

“ပျော်ပျော်ပါးပါး ညော်ခံနေရမယ့်ညော်ခံပွဲမှမဟုတ်တာ ဒယ်ဒီ၊
သားခေါင်းထဲမှူးလာလို့ အခန်းထဲဝင်လာတာပါ”

“အေး... သားက ညဘက်သိပ်မှမအိပ်တာ၊ မာမို့ကိုသတိရ
နေတာလားသား၊ ဒယ်ဒီလည်း အရမ်းကိုသတိရနေပါတယ်သားရယ်”

“နောင်တရောမရဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“ဟင်”

“မာမို့ သေချိန်တန်လို့သေသွားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီ
ဒယ်ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်”

“သား... သားပြောတာက”

အပြစ်ဆိုတာ သူများကပြောမှအပြစ်မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ကိုယ်
ထင်မိတဲ့အပြစ်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်ရှိတယ်လို့ခံစားပြီး ဆင်ခြင်
သင့်တာ၊ မာမို့သွေးရိုးသားရိုးသေရတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သားသိတယ်၊
အေးချမ်းတဲ့မိသားစုကိုဖျက်ဆီးတဲ့မိန်းမယုတ်ကြောင့်”

“ဒယ်ဒီပြောမယ် အဲဒါက”

“မပြောနဲ့ဒယ်ဒီ သားနားမထောင်ချင်ဘူး၊ ဟိုမိန်းမကိုချစ်တယ်
ဆိုတဲ့စကားမျိုးထွက်လာမှာစိုးလို့ ဒယ်ဒီဘာမှမပြောပါနဲ့၊ အဲဒီစကား
ပြောကြောင့် မာမို့ဘယ်လောက်တောင် ခံစားသွားရမလဲ၊ ဘယ်လောက်
ဆာင် နာကျင်သွားရမလဲ၊ နှစ်နှစ်ဆယ်နှီးပါး ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ မာမို့
တက်က ဘာလို့တွေ့မပေးခဲ့တာလဲ ဒယ်ဒီ၊ ဟိုမိန်းမက ဒယ်ဒီအတွက်
ဘယ်လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိနေလို့လဲ၊ အဲဒီမိန်းမက တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမ
မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်”

ဦးမင်းဆက်ရာ မလိုလားသလို ကျွတ်ခနဲအသံမြည်သွား
ပွင့်ဖူးကို တန်ဖိုးမဲ့သောမိန်းကလေးလို့ မထင်စေချင်။

ဒီအကြောင်းတွေ သားဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ သူ့မာမီမေး
ခင်က ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တာများလား။ မမလှိုင်မပြောခဲ့လျှင်ဖြင့် သိစေ
အကြောင်းမရှိပါ။

“ဒီ... ဒီအကြောင်းတွေကို သားမာမီပြောပြခဲ့တာလားသား”

“မာမီ... မာမီကသေသွားတဲ့အချိန်ထိ သားကိုတစ်ခွန်းမှ မပြော
သွားခဲ့ပါဘူး။ မသေခင်ညမှာ ဒယ်ဒီဖုန်းဆက်နေတုန်း မာမီဖုန်းဝင်လာ
တော့ မာမီအရမ်းကိုငိုနေခဲ့တယ်။ ဒယ်ဒီ သယ်လိုစကားတွေပြောတဲ့
မာမီ ဝမ်းနည်းသွားတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေလောက်အောင်
အရှုံးပေးသွားခဲ့တာလဲ။ ဒယ်ဒီ နောင်တရမယ်ဆိုရင်တောင် နောင်တ
ရုံလောက်လေးနဲ့မဖြစ်ဘူး။ ဒယ်ဒီ၊ အဲဒီအတွက် မာမီကိုပြန်ပြီးတော့
ပေးဆပ်ရမှာ”

“ဒယ်ဒီမားခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်သား။ ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ဆိုတာ
အမြဲတမ်းတစ်သမတ်တည်းမရှိနိုင်တာ သားလည်းအရွယ်ရောက်ပြီ
တော့ နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

“မကောင်းတဲ့အတတ်တွေ သားကိုသင်ပေးမလို့လား ဒယ်ဒီ
ဒီလိုလုပ်ရတယ်ကွလို့ ရှေ့ကနေလုပ်ဆောင်ပြမလို့လား။ ပြောင်းလဲ
စိတ်ဟာ ဖြားယောင်းတဲ့သူရှိလို့ အရောင်အဆင်းတွေ ညစ်နွမ်းသွား
တယ်လို့ပဲ သားယုံကြည်ပါရစေ။ ဒယ်ဒီကိုပြစ်မှားစော်ကားမိတဲ့သား မပြစ်
ချင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ ဘာဆိုတာ ဒယ်ဒီနားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီအ
တွေအတွက် မာမီကို ဒယ်ဒီတစ်နေ့ တောင်းကိုတောင်းပန်ရမယ် ဒယ်ဒီ”

ပြောပြီး အခန်းထဲကပစ္စည်းတွေယူကာ သားထွက်သွားသည့်
ဘာကြောင့် သားစိတ်တွေတင်းပြတ်နေတာလဲ။ သားရဲ့အေးခဲသော

ဆတ်ဆံ့ရေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာအမှန်။
သား ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ ဒါလည်း စိတ်
ဝင်စားမိ၏။ သားဒီထက်ပိုမသိအောင်တော့ ဆင်ခြင်မှဖြစ်မည်။
ပွင့်ဖူးနားလည်နိုင်ပါ့မလား... ၁၃၇။

အခန်း (၂၃)

“ဦးတို့လုံးဝမဆင်ခြင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးပွင့်ဖူး။ ကုမ္ပဏီမှာ အခုလို အပြင်မှာတော့ နေတာမျိုးရောပေါ့”

“ဒါဆို ဦးကတိုက်ခန်းကိုလည်း မလာတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ ပွင့်ဖူးရယ်၊ မမလှိုင် သေထားတာနဲ့ သားရောက်တာနဲ့ အခုခဏတော့ ဦးတို့သူစိမ်းတွေလို ခပ်ဝေးဝေးနေဦးမဖြစ်မယ် နောက်မှ သားကိုနားလည်အောင်ပြောပြီး ပွင့်ဖူးကိုတင့်တောင့်တင့်တယ် လူသိရှင်ကြားလေးဖြစ်အောင် ဦးလုပ်ပေးပါ့မယ်နော်ပွင့်ဖူး”

“ဦးတကယ်ပြောတာနော်”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာဆိုရင် ဘယ်သူမှအပြစ်ပြောကြတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ကို နားလည်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားအခုသိနေတဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ ဦးနားမလည်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်တမပြောဘဲ တိတိကျကျသိလို့ အကြောင်းမရှိဘူးလေ”

“ဘာတွေကို ဘယ်လောက်များသိထားလို့လဲ”

ဒါတော့ ဦးမင်းဆက်ရာပြောခိုခက်နေသည်။ သားက သိသည်ဆိုသော်လည်း ပွင့်ဖူးနာမည်ကိုတော့သုံးမသွား။ ဖုန်းအသစ်

အသွယ်တွေကြန့်ကြာတာ မမလှိုင်နှင့်အတူတူဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့တာ သေခင်ညက မမလှိုင်ပိုနေခဲ့တာ၊ နောက်အိပ်ဆေးသောက်ပြီး သူ့အမေ သေသွားခဲ့တာတွေကြောင့် သားခန့်မှန်းမှုတွေနှင့် ပေါက်ကွဲခဲ့တာပဲဖြစ် ဖန်မည်။ သက်ပြင်းတွေမှုတ်ထုတ်မိလျက် ...

“ဟင်း... ဘာတွေ ဘယ်လောက်သိထားလဲဆိုတော့ ဘာမှ ဆီဘူးပြောရမှာလား။ အားလုံးသိနေတယ်လို့ပြောရမှာလား မသိတော့ဘူး ပွင့်ဖူးရယ်၊ သေချာတာကတော့ သားအရွယ်ရောက်လာပြီ၊ အသိ သွားတွေတိုးလာပြီ၊ လူ့လောကအကြောင်း တော်တော်များများသိနေပြီ အဲဒီလိုပြောရတော့မှာပဲ။ ဆိုးတာက ဦးအပေါ်အရမ်းစိမ်းသွားတယ်၊ သူ့အမေကြောင့်ပဲလား။ အရွယ်ရောက်လာလို့ပဲလား မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဒီလိုလည်းရှိမှာပေါ့။ သိပ်လည်းစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ သားယောက်ျားလေးတွေက အရွယ်ရောက်လာရင် မိဘတွေထက် ဆာင် တော်ချင်ယောင် တတ်ချင်ယောင်ဆောင်ချင်ကြတယ်။ ပွင့်ဖူးကတော့လေ သမီးလေးပဲမွေးမှာ သားယောက်ျားလေး ဘယ်တော့မှ မမွေးဘူး”

“ပွင့်ဖူး... ဟို ရင်သွေးယူလို့မဖြစ်သေးဘူးနော်၊ မင်းသေသေ ချာချာရော တားရဲ့လား”

“ဘာလို့ အလန့်တကြားအော်လိုက်တာလဲဦး၊ ပွင့်ဖူးက အခု ဆင်သွေးလွယ်ထားရပြီလို့ပြောနေလို့လား။ ဦးက ပွင့်ဖူးရင်သွေးလွယ်မှာ ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင်ကြောက်လန့်နေတာလဲ၊ ပွင့်ဖူးကို ဦးချစ်လို့ ဘက်ထပ်ထားတာမဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ပွင့်ဖူးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့အတူတူနေလို့မှ မရသေးတာ၊ အချိန်မတန်သေးလို့ပါ ပွင့်ဖူးရယ်၊ မမလှိုင်သေတဲ့ကိစ္စမှာ

ဦးအပေါ်သံသယမဝင်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ ဒါကလည်း လူသတ်မှုလား လုပ်ကြံမှုလား။ ဓမ္မတာအတိုင်းသေတာလား အမှုဖွင့်မထားတဲ့အတွက် ကြာရင်မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ပြီးတော့ အခုသားကလည်း ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဦးဘက်ကမနေတတ်ရင် သူ့အမေအတွက် သံသယ ဝင်နိုင်တယ်။ အခုတောင် ဦးကိုအပြစ်တင်ချင်နေတယ်။ တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲ တာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သွယ်ဝိုက်ပြီး သံသယဝင်နေတာ။ သားတစ်ယောက်ကို မျှီသိပ်ထားတယ်လို့ ဦးထင်တာပဲ”

“ဦးက အကြောက်တရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပဲ။ ဒေါ်နှင်း ယုလှိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားနေရလို့လား”

ဒါကိုတော့ ဝန်ခံရမလို့ဖြစ်နေသည်။ ပွင့်ဖူးနှင့်ပတ်သက်သည့် ပဋိပက္ခတွေသာမရှိခဲ့လျှင် မမလှိုင် ဒီလိုမျိုးသေကြောင်းကြံစည်သွားမှာ မလား။ ပွင့်ဖူးနှင့်ချစ်မိတာ နောင်တမရပေမယ့် မမလှိုင်ဒီလိုဖြစ်သွားတာတော့ နောင်တရချင်သည်။

ကိုယ့်ဘက်ကပေးဆပ်မှုလေးတွေရှိခဲ့ပေမယ့် မမလှိုင်ကို အပေါ်ကောင်းခဲ့သည်ကလည်း အများကြီးပါ။ ကိုယ့်ကိုပြည့်စုံအောင် ထားခဲ့သလို ပညာသင်စရိတ်ကအစ မိဘဆီမတောင်းစေဘဲ ပြည့်စုံအောင်ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ သားအတွက် အစစအရာရာ ကိုယ်လုပ်ပေးသည်ဆိုသော်လည်း ကိုယ်ကသားကိုချစ်လို့ မပြုပြင်ခဲ့တာ။ မမလှိုင် အပြစ်ပြောစရာမှမလိုတာ။

“ဦး”

“ဟင်”

“ဘာတွေတွေ့ပြီး ဝိုင်သွားတာလဲ။ ပွင့်ဖူးမေးတာကို မဖြေတာရော ဘာဖြစ်လို့လဲဦး”

“ဪ... ပွင့်ဖူးနဲ့ကိစ္စက ဦးမှားတော့မှားခဲ့တာပဲ မဟုတ်

ဘာ။ သာယာနေတဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဖျက်ဆီးမိတာတော့ ဖျက်ဆီးမိတာပဲမဟုတ်လား”

“ပွင့်ဖူးနဲ့ကိစ္စ နောင်တရနေတာလားဦး”

“ပွင့်ဖူးနဲ့ချစ်ခဲ့မိတာ နောင်တမရပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးအာက်ပြန်မိလို့ မမလှိုင်သေသွားရတဲ့အထိဖြစ်ရတာတော့ တကယ်ကို ခံစားမကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဦးမှားသားလေးရှိတယ်လေ။ မိခင်မဲ့ဖြစ်သွားခဲ့ဦး”

“မိသားစုအတွက် အဲဒီလိုကြီးခံစားနေတော့ ပွင့်ဖူးက ဘယ်လို ခံရမှာလဲဦး။ ဦးတို့မိသားစုဘဝကို ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့မိန်းမဆိုး မိန်းမရိုင်း ဦးဖြစ်မနေဘူးလား ဟင်ဦး”

“ဪ... ပွင့်ဖူးရယ်”

ဒီလိုပြောတော့လည်း ပွင့်ဖူးအတွက် စိတ်မကောင်းပေ။ သူ့အဖေက ကိုယ့်ကိုချစ်ခဲ့လို့သာပဲမဟုတ်လား။ နှစ်သိမ့်ပေးသည့်သဘောပဲ။ ပွင့်ဖူးပေးခဲ့လေးဆုပ်ညှစ်ကာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတွေးပါနဲ့ပွင့်ဖူး။ ပွင့်ဖူး ဒီလိုပြောတော့ ဦးလည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဦးတို့က စိတ်တူကိုယ်တူ ခံမိကြတာ”

“စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်မိကြတာလို့ပြောပါ ဦး”

“အင်း... စိတ်တူကိုယ်တူချစ်မိကြတာ။ ပွင့်ဖူးမှာအပြစ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ဦးတို့ခဏလောက် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဦး။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း ဂရုစိုက်မခံရဘဲ စိတ်ခန်းကိုလည်းတော်တော်နဲ့မလာတော့ဘူးဆိုရင် ဦးအနေစိမ်းဦး သွားမှာစိုးတယ်”

“မေ့စရာလား ပွင့်ဖူးလေးရယ်၊ ပွင့်ဖူးလေးကို ဦးကမေ့ရက်ဖို့မလား”

“ဒါဆို ဒီနေ့တော့ ပွင့်ဖူးကိုတိုက်ခန်းပြန်လိုက်ပို့နော်၊ ပွင့်ဖူးတို့မတွေ့ရတာ ဘယ်နှရက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ၊ ပွင့်ဖူးလွမ်းလို့ပါနော်ဦး”

ခပ်ညှညည နွဲ့နွဲ့လေးပြောလိုက်တာကြောင့် စိတ်တွေပရမ်းပတာလှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဆိုင်ထဲမှာဆိုပေမယ့် ဣန္ဒြေပင်မဆယ်နိုင်တော့ဘဲ ပွင့်ဖူးဆံနွယ်လေးတွေကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းမွှေးလိုက်မိ၏။

ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုမျိုးစိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်အောင်ဖြားယောင်းနိုင်တာကြောင့် မမလှိုင်ကိုတောင်ထည့်မတွေးနိုင်တော့အောင် စွဲလမ်းသွားခဲ့တာပါ။

“သွားမယ်လေ ပွင့်ဖူး။ ဒီမှာတွေ့တာ ဦးတို့အသိုက်အဝန်းပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဝေးတယ်ဆိုပေမယ့် ကြာကြာနေရင်တော့မကောင်းဘူးတိုက်ခန်းမှာဆိုရင်တော့ နည်းနည်းလုံခြုံမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးအကြာကြီးနေလို့တော့မရဘူးနော်ပွင့်ဖူး၊ သားက အိမ်မှာစောင့်နေမှာ”

“အင်းပါ၊ ခဏလေးအတူနေရလည်း ပွင့်ဖူးကျေနပ်ပါတယ်”

ရန်ကုန်မြို့ထဲနှင့်ဝေးသောနေရာလေးမှာလာတွေ့ပြီး ပွင့်ဖူးကို ဖြေသိမ့်ပေးရန်အတွက် တိုက်ခန်းကိုပြန်လိုက်ပို့ရသည်။ အခုလတ်တလောမှာတော့ တိုက်ခန်းကိုလည်း ခဏခဏလာတွေ့လို့မကောင်းပါ။

ယောက်ျားကြီးက သူ့သမီးသေရတာကိုယုံကြောင့်ဆိုပြီး အပြစ်ရှာဖို့အတွက် လိုက်ချက်နိုင်သလို သားကလည်းသင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ပြဿနာမတက်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေမှဖြစ်မည်။

“ပွင့်ဖူးတိုက်ခန်းပေါ်အရင်တက်နှင့်နော်၊ ဦးခဏနေမှတက်လာခဲ့မယ်၊ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က မျက်လုံးတွေလည်း ရှောင်ထားမှဖြစ်မယ်”

“အင်း... ဦးကြာတော့မကြာနဲ့နော်၊ မြန်မြန်တက်လာခဲ့”
“အင်းပါ ပွင့်ဖူးရယ်”

ဒီကောင်မလေး တော်တော်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေပေးသည်။ ကိုယ်နည်းမတွေ့ရတာကြာလို့ လွမ်းနေမိတာပါ။ မမလှိုင်လည်း ရက်လည်ပြီးပို့မနက်ဖြန်ဆို ကုမ္ပဏီကိုပြန်ဝင်ရတော့မည်။

ကုမ္ပဏီရောက်လျှင် အရင်ကထက် ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းပြီးနေတော့မည်မို့ ဒီနေ့ ပွင့်ဖူးကိုခွင့်ယူခိုင်းပြီး ခေါ်တွေ့လိုက်တာ။ ခဏတာပြောဆိုပြီး ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်လာတွေ့လိုက်တာဆိုသော်လည်း ပွင့်ဖူးရဲ့ချစ်စရာကောင်းသော ဆွဲဆောင်မှုများကြောင့် စိတ်ဆွဲကာ မပြတ်သားနိုင်။

မှားမှန်းသိပေမယ့် ဒီနွဲ့က ရုန်းမထွက်နိုင်တော့လည်း ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၄)

“တောက်”

“ပြန်နိုး... ဝုန်း”

“သားလေး မင်းမျိုးဆက်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲသား”

ဒေါ်ချိုမေးတာကိုမဖြေနိုင်။ တွေ့ခဲ့ပြင်ခဲ့ရသည့်ခြင်ကွင်းကြောင့် ကားကိုတောင်မနည်းထိန်းမောင်းပြီး အိမ်ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့ရတာ။ မနက် ၅ နာရီအပြင်ခဏသွားမည်ဆိုကတည်းက နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တာပါ။ ဟိုမိန်းမပွင့်ဖူးခိုင်နှင့် သွားတွေ့မည်ဆိုတာသေချာသိနေလို့ပင် မာမိရက်လည်ပြီးရုံရှိသေးတာမို့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါလို့ တွေးလိုက်မိသေးပေမယ့် အပူအပင်ကင်းစွာ အရှက်ကင်းစွာ သွားတွေ့ပြီး တိုက်ခန်းမှာတောင် အာသာသွားဖြေနေသေးတာမို့ ဒေါ်သဖြစ်လိုက်သည်မှာ ငိုတွေ့တောင် ပေါက်ကွဲလှလှ။ ရုပ်ကလေးက ချောချေလှပေနှင့် ဒီမိန်းမက ဒီလိုအောက်တန်းကျသည့် အတန်းအစားကလေး။

ဒယ်ဒီစိတ်ပါလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်။ မိသားစု ဒီလိုအပူအသောက်ဖြစ်နေချိန်မှာ အတူနေဖို့ဆန္ဒ အာသာပြင်းပြစွာ တိုက်ခန်းထိခေါ်မသွားသင့်ပေ။

“ဟူး... ဟား”

“သားလေး အပြင်ကပြန်လာပြီး ဘာလို့ဒေါ်သဖြစ်နေတာလဲ”

“ရယ်၊ ရောဂါရပါမယ်၊ သံပရာရည်လေးသောက်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် ခြင်ဖြေလိုက်ပါလား။ ဒေါ်ချို ဖျော်ပေးမယ်လေ”

“မသောက်ချင်ဘူးဒေါ်ချို၊ ဟို... ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် ချင်တယ်၊ ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမ ဒီအိမ်ကိုဘယ်နှခေါက်လောက် ဘာလဲ”

“ဟင်... ပွင့်ဖူးခိုင်... ဟိုမိန်းကလေးလား၊ သုံးလေးခေါက် ဘာ့မှမယ်ကွဲ့၊ လာတိုင်း အိမ်မှာ မနက်စာရော နေ့လယ်စာရောစား ပြန်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သား အဲဒီမိန်းကလေးက...”

“မာမိနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ဒီအိမ်ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမကြီး ပြောတာကတော့ သူ့အဒေါ်ကိုဆေးကုတာ ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုလာပါပဲ၊ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့အခေါက်က ကန်တော့စရာပစ္စည်းတွေပါလာတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တော့ ဒီအတိုင်းကြိုသလိုရောက်လာတာပါပဲ၊ မမကြီး ခရီးထွက်မယ့်အခါမှာလည်း ဒေါ်ချိုနဲ့အောက်မှာတွေ့လို့ မမကြီးခရီးထွက်မှာပြောရင်း ချစ်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမကြီးထွက်သွားတဲ့အထိလည်း မပြန်ဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကုန်တိုက်တွေလိုက်ဝယ်ခိုင်းလို့ ဒေါ်ချိုမှာမရမက လိုက်သိမ်းပေးရတယ်၊ အဲဒါမောင်မင်းဆက်ရာနဲ့ အတူတူချက်ပြုတ်ပြီး နေ့လယ်စာစားပြီးမှ မောင်မင်းဆက်ရာ ပြန်လိုက်ဖို့ရတယ်”

“ဪ”

အိမ်အထိလာပြီး ဒယ်ဒီကို ဒီမိန်းမဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တာကို သိရတာက အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပေါ်တင်အိမ်ပေါ်တက်လှခဲ့တာတော့ အံ့ဩစရာကောင်း စွဲစရာကောင်းလှသည်။ ဒီလိုအိမ်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒယ်ဒီဘာတွေများမက်မောစွဲလမ်းနေရတာလဲ။ ဒီမိန်းမ ဒီလောက်တန်ဖိုးမဲ့မှန်းမသိလို့ဘဲလား။

ဘယ်လောက်ထိတန်ဖိုးမဲ့တယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိသွားအောင်
ဘာလုပ်ပြရမလဲ။

“သား... သားက ထမင်းစားခန်းထဲရောက်နေတာပဲ။ ဒယ်ဒီ
ပြန်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာမတွေ့လို့ အိပ်ခန်းထဲရောက်နေတယ်ထင်
တာ”

ဒယ်ဒီအသံကြားတော့ သူ့မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားလျက်

“သားလည်း ခုနကမှအပြင်ကပြန်ရောက်တာပါ ဒယ်ဒီ တောင်
ဒဂုံဘက်ကိုသွားတာ”

“ဟင်... တောင်... တောင်ဒဂုံ၊ သား... သားက ဒယ်ဒီ
ဘက်ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“နိုင်ငံခြားကျောင်းသွားမတက်ခင် ခင်ခွဲတဲ့သူငယ်ချင်း
ယောက်နဲ့သွားတွေ့တာပါ။ သူနဲ့က ဟိုမှာလည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်
ဘူး”

“ဪ... တွေ့... တွေ့ခဲ့လားသား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းတာဆိုတော့ မလေး
စရာဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ နောက်နေ့တောင် ထပ်ချိန်းလိုက်သေးတယ်”

“သား... သားက ရန်ကုန်လမ်းတွေ ကျွမ်းသေးတာမဟုတ်
ဘူး။ ကားကို အဲဒီလိုအဝေးတွေမမောင်းနဲ့ဦးလေသား။ သူငယ်ချင်း
တွေ့ချင်ရင် အိမ်မှာခေါ်တွေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ကုန်မြို့ထဲ စားသောက်
ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ဧည့်ခံလိုက်ပေါ့သားရဲ့။ အဲဒီမှာထက် ဒီအထက်
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“သားကိုက အဲဒီလိုအစွန့်အဖျားတွေဘက်ရောက်ဖူးချင်သလား
ဒယ်ဒီက သားအဲဒီဘက်ကိုသွားတာ ဘာလို့မကြိုက်ရတာလဲ”

“ဟို... မ... မကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူးသားရယ်။ လမ်း

လမ်းကမကောင်းနဲ့ သားအန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါနဲ့သား နောက်
အားပေး သားကုမ္ပဏီကိုလိုက်ရတော့မယ်နော်။ သားအဘိုးက သားကို
ကုမ္ပဏီမှာလုပ်စေချင်တယ်။ သားလေ့လာသင်ယူရင်း ကျွမ်းကျင်တတ်
မြောက်သွားမယ်ဆိုရင် သားနာမည်နဲ့အားလုံးလွှဲပေးရမယ်တဲ့”

“သားကတော့ မလုပ်ချင်သေးဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“စိတ်မပါသေးလို့ပါ။ တခြားလည်း ဘာမှမလုပ်ချင်သေးဘူး။
ဘာရေးလည်း ဆက်သင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး။ သားဒီအတိုင်းပဲ
နဲ့ပယ်ဒယ်ဒီ”

“ကုမ္ပဏီက လူကြီးတွေကိုတောင် သားလာမယ်လို့ပြောထား
တာ သားနဲ့လည်းမိတ်ဆက်ပေးထားတယ်လေ။ သားအဘိုးကလည်း
အိမ်ပျော်ပျော်သွားဦးမယ်။ သူက ဒယ်ဒီလုပ်ငန်းတွေပိုင်နေရင်း နောက်မိန်းမ
သူတာနဲ့ပါသွားမှာစိုးရိမ်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် သားနာမည်နဲ့အမြန်လွှဲ
ပေးဖို့ စိစဉ်နေတာသား”

“ဒယ်ဒီက နောက်မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားနေလို့လား”
“ဟင်... ဟို အခုလောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။
နောက်တော့မပြောတတ်သေးဘူးပေါ့။ ဒယ်ဒီအသက်အရွယ်ကလည်း
အသက်သေးတာမဟုတ်လား”

ဒယ်ဒီအဖြေကြောင့် သူလက်သီးဆုပ်ကတင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
သူ့ချိုလည်း မကြိုက်သလို မျက်နှာလွှဲသွား၏။
သူက စောစောကဒေါသအရှိန်မပြေသေးစွာနှင့်ပင်...
“ဒယ်ဒီမို့လို့ ဒီစကားမျိုးပြောထွက်တယ်။ မာမီသေတာပဲ
ဒယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။ အခုလိုပြောလိုက်တာက မာမီမသေခင်
အချိန်က အဲဒီအစီအစဉ်ရှိနေလို့မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ။ မာမီ ဒါကြောင့်”

“သား... အဲဒီလိုတွေ မစွပ်စွဲပါနဲ့သား၊ သားမာမိကို ဒေသနာတန်ခိုးတင်တာဟာ သားလည်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတရားတွေဆိုတာလည်း ရှိသေးတာပဲ”

“ကံတရားကို လွှဲမချနဲ့ဒေသနာ၊ ကံဆိုတာ လူက လူကလုပ်ကံကောင်းခြင်းတွေကို ဖန်တီးတာလည်းလူပဲ၊ ကံဆိုးခြင်းတွေကို ဖန်တီးတာလည်းလူပဲ၊ မာမိကံဆိုးသွားရတာ ဒေသနာကံဆိုးခြင်းတွေ ဖန်တီးလိုက်လို့ဆိုတာ မမြင်ပါနဲ့၊ အဲဒီအတွက် ဒေသနာတရနေမယ် အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသင့်တာပဲ”

“သားမာမိသေသွားတာ ဒေသနာပျက်နေတဲ့ပုံပေါက်လို့လည်း ဒေသနာ အရမ်းကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ၊ မမလှိုင်သေတာစောင့်ရှောက်တာပဲ၊ မသေသင့်သေးဘူးလို့ အောက်မေ့တမ်းတနေတာပါသားရဲ့”

သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမဲ့ကျသွားလေသည်။ အဲဒီလိုစိတ်ရှိနေတဲ့ ဟိုမိန်းမပေးကိုဖက်ပြီး ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေပါမလားလို့ မေးပစ်လိုက်သည်။ ဟိုမိန်းမကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးတန်ဖိုးထားနေတာ မြင်နေရတာ တွေ့နာနေမိသည်။ မာမိလို မြင်မြတ်သော တန်ဖိုးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည့်အတွက် ဒေသနာတရကိုရစေရမည်။

သူ့ဒေသနာပျက်နာကို မကြည့်ချင်တော့၍ ကိုယ့်အခန်းထဲတစ်ဝင်လာလိုက်သည်။ ဒေသနာအခန်းထဲက ပြောင်းလာစဉ်မှာ မာမိခိုင်စာအုပ်လေးကိုပါ တစ်ပါတည်းယူလာတာမို့ ကျော်လှန်၍ဖတ်ခဲ့စာမျက်နှာတွေကို ပြန်လှန်လိုက်၏။ စာမျက်နှာတွေ ရက်စွဲတွေမပါက မာမိမေ့လျော့တာဖြစ်နိုင်သလို မင်နီနှင့်ရေးခဲ့ခြင်းက နှလုံးသွေးစီးဆင်းနေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ဦးနုပွင့်ဖူးက လက်ထပ်ပြီးနေပါပြီ၊ အန်တီ၊ အန်တီကဂုဏ်သိအကြောင်းတွေပြောပြီး လာတောင်းပန်နေလို့လည်း အပိုပါပဲ၊ ဦး

...ဟိုအပေါ် သနားကြင်နာမှုတွေကြောင့် ပွင့်ဖူးကိုလမ်းခွဲမယ်လို့ပြောတဲ့ တစ်နေ့မှာ ပွင့်ဖူးနဲ့ ဦးရဲ့ပတ်သက်မှုတွေအားလုံး အင်တာနက်နဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ပွင့်ဖူးလုပ်မှာပါ။ ပွင့်ဖူးကို အရှက်သိက္ခာမဲ့နန်းကလေးလို့ ပြောတယ်နော်၊ ဘယ်လိုအရာကမှ တကယ်အရှက်ကွာခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်လည်းဆိုတာ အန်တီသိချင်ရင် ပွင့်ဖူးကိုနောက်ထပ်တောင်းလုံးတွေနဲ့စော်ကားကြည့်စမ်းပါအန်တီ။

ဟိုမိန်းမပြောခဲ့တာကို မာမိတစ်ထပ်တည်းရေးထားခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်မှုတွေကြားမှာ မာမိ ဘယ်လောက်တောင်အောက်ကျကျပ်နေခဲ့ရုံမလဲ။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တောင်းပန်လို့မရ၊ ဒေသနာတရပေးပန်လို့မရနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းကောက်ပိညာဉ်ကို စွန့်ခွာလိုက်ခြင်းတို့လား။

မာမိရယ် သားသနားလိုက်တာဗျာ။ မာမိကို ဒေသနာတရပေးပန်စေရမယ်မာမိ။ ဟိုမိန်းမလည်း သူ့များမိသားစုဘဝအတွက်ဆီးခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်စီးစေရမယ်။

မာမိ တမလွန်ကနေပြီးပြီးလေး စောင့်ကြည့်နေပေးပါ မာမိ

အခန်း (၂၅)

“ရွတ်... ရွတ် ... မမ ... မမ”
“ဟင်”

ကောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်။ သူမနောက်ကနေ တိတိကူကူ ကိုလိုက်လာပြီး ခေါ်နေတာ။ ဘေးချင်းယှဉ်ကာရောက်လာတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အသားအရည်ကညိုစိန်သလို ထင်ရပေမယ့် ဝင်းဝါနေသည့် ဘက်ရောက်သည်။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း ပီရိသေသမ်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။

သူမ မပွင့်တပွင့်ပြုံးပြလိုက်ကာ
“ဘာကိုစွဲလဲ မောင်လေး။ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်နေတာလဲ”
“မမကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”
“ဘာ”

“မမရုံးသွားတာကို ကျွန်တော်အမြဲတမ်း ဟိုအအေးဆိုင်ကနေ ကြည့်နေတာ။ မမအရမ်းလှတာပဲ”

“ချီးကျူးစကားပြောဖို့ လိုက်လာတာလား။ ဒါဆိုတို့ကြားနာလေ။ မင်းသွားလို့ပြီ”

“ကျွန်တော်မှာကာပိတယ်။ မမ အလုပ်ဆင်းမယ့်ကုမ္ပဏီအထိ ညီတို့လို့ မရဘူးလား”

“တို့က ဖယ်ရီကားနဲ့သွားတာ”

“ဖယ်ရီကားထက် ကိုယ်ပိုင်ကားက ပိုမြန်တော့ ကိုယ်သွားမယ့် နရာ မြန်မြန်မရောက်ဘူးလားမမရဲ့”

“မင်းက ဘာလို့လိုက်ပို့ချင်တာလဲ”

အထာကျသည့်မေးခွန်းဆိုတာ မင်းမျိုးဆက် နားလည်လိုက်သည်။ အခုမှတစ်ကြိမ်တစ်ခါရှိသေးတာမို့ စိတ်စောကာ ချစ်တယ်လို့ ခြုံလိုက်လျှင် ဘာလဲဟူသည့်သံသယမျိုး ဝင်သွားနိုင်သည်။

သူနှစ်ယောက်စွာသော အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“မမနဲ့ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် အတူတူနေခွင့်ရချင်လို့ပါ”

“မင်းအသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကြော်ငြာတာလား။ တို့အကြောင်းကိုရော ဘယ်လောက်သိသေးလို့လဲ”

“မမရဲ့အလှတရားကိုပဲ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ နေ့တိုင်း ညီငေးကြည့်နေရတာ အားမရတော့လို့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဖွဲ့တာပါ။ နာအပြန် လာကြိုခွင့်ပေးရင်လည်း ကောင်းမှာပဲ”

“မင်းက အခုမှတွေ့ပြီး အခွင့်အရေးတွေ စွတ်တောင်းနေတော့

ဘယ် တို့ဘက်က လက်ခံချင်လား။ လက်မခံချင်လား အရင်မေးပါလား”
“မမ လက်မခံလည်း လက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားမယ်လို့ ခံနိုင်ဖို့ပဲ”

“အလဲ့ ... အလာကြီးပါလား”

အခုမှတွေ့ဖူးသောကောင်လေးက ထိုသို့ပြောတော့ ရင်ခုန်မိ

လိုလိုပင်။ သူမတွဲခဲ့တာတွေက အသက်ကြီးကြီး လူကြီးပိုင်းတွေချည်းပဲဟုတ်ပါလား။ လူငယ်လေးဆိုတော့ သူမစိတ်တွေပါ နုပျိုလန်းဆန်းလာသလို ခံစားရသည်။ သူမလွယ်ထားသော စလင်းဘက်ဒီအိတ်လေးကို ဖျတ်ခနဲလာခွဲတော့ ရင်တွေတောင်တုန်သွားသည်။

“လာပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပါမယ်၊ ကျွန်တော်မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ မမကို ပရမ်းပတာမလုပ်ပါဘူး”

“ဟိတ် ... ကုမ္ပဏီနားထိလိုက်ဖို့လို့မရဘူးနော်၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းနဲ့ အထက်လူကြီးတွေသိသွားလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ မချစ်သူရှိလို့လား”

“ဟင်... ဪ... မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းအရ ရှုပ်ရှင်ယုက်ယုက်နေလို့မရဘူးလေ၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း မြင်တွေ့သွားလို့ အတို့အထောင်လုပ်ရင် တို့အလုပ်ဖြုတ်ခံရမှာ”

“ဪ”

ကျလည်းကျလောက်သည့်မိန်းမ၊ ဒယ်ဒီသိမှာစိုးလို့တော့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ သူကလည်း ဒယ်ဒီမသိစေချင်သေးပါ။

အချိန်တန်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်အသိပေးမှာဖြစ်သည်။ ဖွင့်ဖူးခိုင် သူ့ကားပေါ်ပါလာခဲ့တော့ သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒီလောက်လွယ်သည့်မိန်းမကို ဒယ်ဒီဘာတွေများ တန်ဖိုးထားနေတာလဲ။

“မမ ဘရိတ်ဖတ်စ် ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“မင်းကျွေးမလို့လား”

“မမ စားချင်တယ်ဆိုရင် ကျွေးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ဟင်... ခုနကပြောတော့ အအေးဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတာဆို”

“အအေးဆိုင်ဆိုပေမယ့် မနက်ပိုင်းအအေးရောင်းပါ့မလား၊ မုန့်အင်းခါးတော့ရောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က မကြိုက်လို့”

“ဪ... မင်းကဘာကြိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က မနက်စာဆို ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ နွားနို့ကလွဲပြီး အားတတ်ဘူး”

“ဒါတော့ တို့နဲ့ကွာသွားပြီ၊ တိုက်အစုံစားတယ်”

“မမစားရင် ကျွန်တော်လည်း စားမှာပေါ့၊ မနက်စာအတွက် မြီးမာအစားအစာရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ အဲဒီကိုမောင်းတိုက်မယ်နော်၊ ပြီးရင် ရုံးချိန်မီအောင် ကျွန်တော်ကားအမြန်မောင်းပြီး တိုက်ဖို့ပါပေါ့”

“တို့က ကားအမြန်ကြီးမောင်းရင် ကြောက်တတ်တယ်”

“ဒါဆိုဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ မမစိတ်တိုင်းကျပဲဖြစ်စေရမယ်”

“အဟင်းဟင်း”

ဒီကောင်လေး အပြောလေးတွေမှာ သဘောကျသွားသည်။ သူ့တငယ်သေးပေမယ့် သူမကိုရင်ခုန်အောင်ဆွဲဆောင်နိုင်ပေသားပဲ။

ကောင်လေးခေါ်သွားသော ဆိုင်ကအကြီးကြီးပင်။ လူအများအသောက်နေတာမို့ နာမည်ကြီးဆိုင်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

“မမ ဒီဘက်လာ၊ ဒီလက်မှာ မိသားစုသီးသန့်ခန်း၊ အတွဲတွေအတွက် အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်လို့ရတဲ့ သီးသန့်ခန်းလေးတွေရှိတယ်၊ ဒီမှာက ဆိုင်ရှေ့ဆိုတော့ လူပေါင်းစုံနဲ့ဆူတယ်လေ၊ စားရတာအသေးမရှိဘူး”

ကောင်လေးဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်လိုက်သွားရသည်။ သူပြောသလို ခန်းဆီးလေးတွေဖြင့် အခန်းလုပ်ထားသော သီးသန့်နေရာလေးအချင်းတိတ်ဆိတ်မှုရှိ၏။ ဘဲလ်တီးလိုက်စဉ်မှာ စားပွဲထိုးလေးခရောက်

လာသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

“မမ ပြောလိုက်လေ”

“ပဲကြော် အိုးဘဲခွနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ငရုတ်သီးတို့ နံနံပင်ထုံကို ဒီအတိုင်းအလွတ်ချပေးနော်၊ နောက်ကော်ဖီပလိန်း မင်းကရော”

“မမလိုပဲပေါ့”

“ဒါပဲနော် မောင်လေး”

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားတော့ သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ မစားတင်ဘူးပြောပြီး သူမလိုပင်မှာစားသည်။ ကောင်လေးရဲ့အချစ်ကိုစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့။

“မင်းအသက်ကိုမမေးခွဲဆိုတော့ မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်တော့သိထားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အထွန်းပါ”

ဒယ်ဒီသားလို့ သံသယမဝင်စေချင်တာကြောင့် နာမည်ကိုပဲ အဆက်အစပ်မရှိအောင် ပြောလိုက်သည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်က မခွဲတရို့မျက်နှာလေးပင့်သွားလျက်

“နာမည်ကခုလိုက်တာ လူနဲ့မလိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ရုပ်က ကြည့်လို့မရအောင် ကြမ်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကယောက်ျားပီသပြီး နာမည်ကနွဲ့နေသလားလို့ပါ။ ဪ... မုန့်ပွဲရောက်လာပြီ၊ ငရုတ်သီးရော စားနိုင်ရဲ့လား”

“မမစားရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း စားကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျက်ရည်ကျရင်တော့ ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်”

“အဟင်း”

ဒီကောင်လေး သူမကိုဓာတ်ပေးပြီးအောင်လုပ်နိုင်သည့် အရည်

အချင်းတော့ရှိ၏။ အပြောကြီးလွန်းသောကောင်လေး မုန့်ပန်းကန်ထဲ သူမစားသလိုပင် ငရုတ်သီးမုန့်နှင့် နံနံပင်တွေထည့်ပေးလိုက်သည်။

“... ဝတ်လေးပါညှစ်ထည့်ပေးပြီး”

“ကဲ... တို့စားသလိုစား၊ မျက်နှာမရှုံ့နဲ့နော်၊ မျက်ရည်ကျမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဒေါသနဲ့မင်းပဲ”

“ကျွန်တော်ယောက်ျားပါ”

“ပြီးရော”

ကောင်လေးမုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကိုမွှေနှောပြီး တစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက်ကတည်းက တရူးရူး တရဲရဲဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်သွား၏။ သူမမျက်နှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ မစားနိုင်ဘူးထင်မှာစိုး၍ နောက်ဆပ်တစ်ဖွန်းထပ်စား၏။ ပန်းကန်တစ်ဝက်လောက်ကုန်သွားချိန်မှာတော့ မျက်ရည်တွေအလုံးလိုက်ပြိုကျလာသည်။

သူမတကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ကောင်လယ်ချာလေးကို ဒီလိုစိတ်သောက်တွေတော့ မပေးချင်ပါ။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်အထွန်း၊ အစပ်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ဆုနွေးငှဲပြီးသားလည်းရှိတယ်၊ တော်ပြီတော်ပြီ ဒီဟာမစားနဲ့တော့”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ တော်ကြာဒီငရုတ်သီးအစပ်လေးတောင်မစားနိုင်ဘူးလားလို့ မမအထင်သေးသွားမှာစိုးလို့”

“အထင်မသေးပါဘူးတဲ့ရှင်၊ ကဲ တော်ပါတော့ဆို”

မုန့်ပန်းကန်ကိုဆွဲယူ၍ ကော်ဖီပန်းကန်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်မှ အထွန်းယူသောက်တော့၏။ ကော်ဖီသောက်တော့လည်း မျက်နှာနဲ့မဲ့သွားတာမို့

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကော်ဖီလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး...၊ မမသောက်လို့

ဘ၍ ✧ လုံမ

သောက်တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မင်းကတော့လေ ကံရေခွေးပဲသောက်၊ ရေ
ခွေးမသောက်တတ်ရင် ရေသန့်ဘူးမှာလိုက်”

“ရတယ်... ရတယ် အဆင်ပြေပါတယ်မမ၊ ဟိုး... မမနာမည်
က”

“ပွင့်ဖူးခိုင် ... မင်းကနာမည်တောင်မသိဘဲ တို့ကိုမိတ်ဆက်
ရလား၊ မင်းမှာဘာရည်ရွယ်ချက်တွေရှိလို့လဲ”

“ရည်ရွယ်ချက် ... ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိရမှလဲ၊ မမကို စိတ်
ဝင်စားမိလို့ပါဆို၊ မမရဲ့အလှတရားတွေက ကျွန်တော့်ကိုဆွဲဆောင်နေ
တာ”

“အံ့မယ် ပြောတတ်လိုက်တာ”
ရင်ခုန်အောင်ပြူးစားနေတာ မင်းပါလို့ပြောလိုက်လျှင် ကောင်
လေးရောင့်တက်သွားပေလိမ့်မည်။ ကောင်ငယ်လေးတွေ ရင်ခုန်အောင်
လှုပ်တတ်မှန်း သူမအခုမှသိ၏။

ကားက အကောင်းစားကြီးမို့ သာမန်လူတန်းစားထဲကတော့
မဖြစ်နိုင်။ လူချမ်းသာအသိုက်အဝန်းထဲကဆိုလျှင်တော့ သူမအတွက်
အချစ်ရော ဥစ္စာမနေရော ပြည့်စုံပြီပေါ့။

ကောင်လေး ... မင်းလည်းတို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာပါပဲ၊
အရွယ်ရော စကားလုံးတွေရော၊ တို့နဲ့လုံးသားကို အရမ်းကိုလှုပ်ခတ်နိုင်
စွမ်းရှိပါတယ်။

တို့နဲ့လုံးသားက မင်းကိုငြိတွယ်သွားပြီထင်တယ် အထွန်းရယ်။

အခန်း (၂၆)

“မမ”

“ဟိတ်ကောင်လေး၊ အထွန်း အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ ကုမ္ပဏီ
အနားထိလာရလား”

“မမ အလုပ်ပြန် ကျွန်တော်လာကြတာ”

“မောင်း မြန်မြန်မောင်း”

ကားပေါ်အမြန်တက် ကားကိုတယ်သူမှသတိမထားမိခင် အမြန်
မောင်းခိုင်းလိုက်ရသည်။ ညနေလာကြိုသည်ကားအရောင်ကတစ်မျိုး။
အကောင်လေး ကားထည်လဲစီးပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

ဦးမြင်သွားလျှင် ဒုက္ခ။ လူကြီးပိုင်းတွေက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး
အလုပ်ဆင်းပြီးလောက်မှ ထွက်တတ်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းမြင်
သွားလျှင်လည်း အတင်းပြောစရာဖြစ်မည်မို့ မကောင်းပေ။

ဦးနှင့်ကိစ္စ သတိထားမိသူမရှိသေးဘူးဆိုပေမယ့် သတင်းပေါက်
ဦးသွားလျှင် ဦးနှင့်ပြဿနာတွေ တက်သွားနိုင်သည်။

“မမ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ တုန်နေသလိုပဲ”

“တုန်ရတာပေါ့၊ ကုမ္ပဏီနားထိမလာပါနဲ့လို့ ပြောထားတာကို
မင်းအတင့်ရဲလွန်းတယ်”

“ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ မမရယ်၊ ဒါဆိုကျွန်တော်ခပ်လှမ်းလှမ်းစောင့်မယ်၊ မနက်ကလိုက်ပို့တဲ့နေရာကလေ၊ မမက ဖယ်ရီကားမစီးဘဲ ကျွန်တော်ဆီ လမ်းလျှောက်လာရမယ် ဘယ်လိုလဲ ကတိပေးလား”

“နေ့တိုင်းချည်း ဖယ်ရီမစီးဘဲ အဲဒီလိုလုပ်နေလို့ရောဖြစ်မလား သတိထားမိတဲ့လူက လိုက်ချောင်းကြည့်ပြီးသိမှာပဲပေါ့၊ မင်းလိုက်ပို့တာတွေ လာကြိုတာတွေမလုပ်ပါနဲ့ကွာနော်၊ မမ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ကမမကိုတွေ့ချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မင်းနဲ့ခွဲခွဲပါတယ်၊ ဘာလို့တို့ကို အဲဒီလောက်တွေ့ချင်နေရတာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ စိတ်ဝင်စားလို့ပါလို့ ဒီထက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားပြောရရင် မမခိုင်ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ့... မင်းနဲ့တို့အသက်က ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက်ကွာမယ်ထင်တယ်နော်၊ မင်းကရွယ်တူမိန်းကလေးတွေ စိတ်မဝင်စားဘဲ ဘာလို့ တို့လိုအသက်ကြီးတဲ့သူကိုမှ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ”

“ရွယ်တူတို့ ငယ်သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားလို့ပေါ့၊ မမခိုင်ရယ် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့မမခိုင်ကို ရင်ခုန်တာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ရှိလို့လား၊ ဟင် ပြောပါဦး မမခိုင်”

“ဟိတ်... ကားကိုကြည့်မောင်း၊ တိုက်မိကုန်မယ်”

ကားမောင်းနေရင်းနှင့် သူမပခုံးပေါ် မှီနွဲ့ချလိုက်တော့မလိုလားရင်း ပြောနေတာမို့ ထိတ်လန့်တကြား သူမပခုံးကြီးကိုတွန်းလိုက်ရသည့်အထွန်းက တဟ်ဟ်သဘောကျသွားကာ

“မမနဲ့တောင် အတူတူမနေရသေးဘဲ၊ ကျွန်တော်အသေခံနိုင်ပါဘူး မမရယ်၊ မမဘာမှမဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ၊ ကျွန်တော်အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်သွားမယ်”

“အထွန်းနော် အရမ်းစကားတတ်တယ်၊ တွေ့တာတောင် အကြာသေးဘဲ မင်းဒီလိုစကားတွေပြောတာ မရဲတင်းလွန်းဘူးလား”

“မမကသာ ကျွန်တော့်ကို အခုမှတွေ့ဖူးတာလေ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့နဲ့လုံးသားထဲကနေ မမကိုရင်းနှီးနေတာကြာပြီ၊ မမရဲ့အလှတရားတွေကိုခံစားပြီး ရင်ခုန်နေခဲ့တာလည်းကြာပြီ”

“မင်းကအပြောကောင်းလွန်းတယ်၊ မင်းအကြောင်း တို့ဘာမှ သေချာမသိရသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုယုံကြည်ပြီး တို့ကလက်ခံရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း မမဘာတွေ့သိချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်အားလုံးပြောပြမယ်၊ အဲဒီလိုပြောပြပြီးရင် ကျွန်တော့်အချစ်ကို မမလက်ခံမှာလား”

“မင်းက တို့ကိုလာချုပ်နေတာပဲ၊ မင်းကတို့ထက်အရမ်းငယ်နေလို့ တို့ကမယုံရတာပါ၊ တကယ်လို့ တို့ကမင်းကိုအဖြေပြန်ပေးပြီးမှ အသက်ကြီးကြီးအစ်မကြီးကို မချစ်ချင်တော့ဘူးလို့ ထားပစ်ခဲ့ရင် တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဟား”

ပွင့်ဖူးခိုင် အရမ်းလည်သည့်မိန်းမလို့ စိတ်ထဲအောက်မေ့လိုက်သည်။ သူမဘက်ကလည်း အပိုင်ဖမ်းနေတာပါပဲ။ သူ့ဘက်ကကြော့ဆောက်သည့်စကားတွေနှင့် ရွှေ့နေပေမယ့် တိကျသော အာမခံချက်တွေ ဘာလဲမသိ။

သူ့ဘက်ကလည်း ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေရှိပြီးသားမို့ စကားတွေ မှားမသွားအောင် သတိထားနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ဗျားလို့ မိန်းမနူးသွပ်သွားစေရမယ် ဒေါ်ပွင့်ဖူးခိုင်။

“မင်းကားကို ဘယ်မောင်းနေတာလဲ”

“ကန်ပေါင်လေ၊ ကားပေါ်မှာစကားပြောရတာ အားမရလို့ဗျ”

ကန်ပေါင်မှာ ညနေခင်းလေလေးကို ရှုရှုကပ်ပြီး စကားပြောရတာ ဘာလောက်အရသာရှိလိက်မလဲ”

“အဲဒီကို ဘာလို့သွားမှာလဲ၊ အဲဒီနေရာက ချစ်သူစုံတွဲတွေသွားတာ”

“မမ အဲဒါကျတော့ အမြင်ကျဉ်းသွားပြီ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေရော၊ မိသားစုတွေရော အပန်းဖြေအနားယူ လမ်းလျှောက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတင်လို့ရအောင် သွားကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား မမ”

မင်းသဘောပဲလို့ နှုတ်ကမထွက်မိအောင်ထိန်းရင်း ငြိမ်နေလို့ မိသည့်။ ဒီကောင်လေးဖွတ်တရွတ်ဖြစ်နေတာကို သူမဘာကြောင့် ကြည့်နူးနေမိတာလဲ။ တခြားတစ်ယောက်နှင့်ရော ဦးနှင့်ရော ဒီလိုနေပျိုးကို တစ်ခါမှမလာဖူးပါ။

အသက်ကြီးသူတွေမို့ ဣန္ဒြေရွာ စားသောက်ဆိုင်လိုနေရာနှင့် တိုက်ခန်း၊ တည်ဆဲခန်းလိုနေရာမျိုးမှာသာ တွေ့ဖြစ်ကြသည်။ နောင်ကြောင်းမရင်းကြသူတွေမို့ ပုန်းခိုဖို့ နေရာရှာနေရတာနှင့် ရင်ခုန်ဖို့တောင် အချိန်မရ။

တွေးနေဆဲမှာပင် ကန်ပေါင်ကိုရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကာလက ဆင်းတော့ ကောင်လေးက သူမကိုလက်ကမ်း၏။ သူ့လက်ထဲကို သူမလက်ကလေးထည့်ပေးလိုက်လျှင် သူ့အချစ်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီ ယူဆသွားမှာသေချာသည်။

“နေပါ တို့ဘာသာသွားပါမယ်”

“ကန်ပေါင်မှာ လက်ချင်းတွဲပြီး လမ်းလျှောက်ရင် အကြည့်နူးစရာကောင်းတာ မမခိုင်ရဲ့”

“မင်းက ကောင်မလေးဘယ်နှယောက်နဲ့သွားဖူးလို့လဲ”

“သူများတွေကိုမြင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာပါ။ မမ အခု ကျွန်တော်လက်ကိုမတွဲချင်လည်းနေပါ။ နောက်တော့တွဲမယ်လို့ စဉ်းစားလိမ့်နော်”

“အဟင်း... တို့ကပဲ မင်းလက်ကိုတွဲဖို့စဉ်းစားထားဦးမယ်”

“လက်တွဲရုံတင်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြန်ချစ်ဖို့လည်း စဉ်းစားထား။ ကျွန်တော်အကြာကြီးတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကြာရင်တော့ မမကို ကျွန်တော်ကားတင်ပြေးမှာ”

“ကြောက်နေရပါလား၊ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ ရှင်က ရှင်စိတ်ရင်ပြောနေပေမယ့် သူတို့သားထက် အသက်ကြီးတဲ့တို့ကို ရှင်မိဘတွေက သဘောတူမှာတဲ့လား”

“ကျွန်တော်က သဘောတူအောင်ပြောမှာပေါ့မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တို့ မိန်းကလေးကို သဘောမတူကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်ကကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာလို့ ခြိမ်းခြောက်မှာပေါ့၊ သားကိုအဆုံးရှုံးနိုင်ရင် ချွေးမကိုလည်း လက်ခံရမှာပေါ့”

ကောင်လေးစကားတွေက ရင်ခုန်စရာကောင်းလှသည်။ တော်တော်နဲ့နိမ့်ကလေးဆို ပစ်ပြီးကြေသွားလောက်၏။ သူမကတော့ အတွေးကြားများခဲ့ပြီမို့ တော်တန်ရုံ ရင်ခုန်မလှုပ်ရှားတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးပြောလေးတွေမှာ သူမနှစ်မြို့ချင်နေမိသည်။

ကောင်ငယ်ချောလေးက အပြောတင်မဟုတ်၊ ရှင်ရည်လေးထည့်၊ အထက်တန်းကျပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ထားတာလေးက ကြည့်နူးစရာကောင်း၏။ ဒီအချိန်မှာ ဦးတောင်မေ့ထားမိသလိုပါ။

အထွန်းက ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမပါဝင်လျှင် ပြီးသည်။

“မင်းမှာမွေးချင်းမောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“ဒါအင်တာဗျူးတာပေါ့လေ၊ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ တစ်ဦးတည်း သောသားပါ”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်ငန်းလုပ်တာလဲ”

“ဥပဒေနဲ့မလွတ်တာ၊ နိုင်ငံရေးနဲ့မကင်းတာ မလုပ်ဘူး။ သားချွေးမကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့ အသိုက်အဝန်းကပါ။ တွေ့ရဲ့အနာဂတ်ကိုပါ တာဝန်ယူနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတော့ မမဘာပူစရာမလိုပါဘူး”

“ကောင်လေးနော် စကားပြောတာက စည်းတွေဘောင်တွေ ကျော်လာပြီ၊ မင်းအကြောင်း မမအများကြီးမသိချင်တော့ပါဘူး။ စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုရင် မင်းကျေနပ်ပါ”

ဒယ်ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်မှာလဲလို့ မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ တကယ်ကို အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသူတစ်ယောက်လိုနေနိုင် ပြောနိုင်တာတွေ အံ့ဩဖို့ကောင်းလွန်းသည်။ ဘယ်လောက်များ အကျင့်ပျက်လိုက်သည့် မိန်းမလဲ။ တကယ် ဆို ဒယ်ဒီအပေါ်သစ္စာရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်သည်။ မမက မလွတ်လပ်သူပါ။ မင်းရွှေဆက်မတိုးပါနဲ့။ ရပ်တန်းရပ်လိုက်ပါဟု ငြင်းဆိုလို့ရသည်ပဲမဟုတ်လား။

အခုတော့ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတွေပေးနေသည်။ ဆက်တိုးဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးနေ၏။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုပတ်သက်အောင်ကြိုးစားလာလျှင်လည်း ငြင်းဆန်မည့် မိန်းမမဟုတ်ပေ။

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဒယ်ဒီ ဘာတွေများ တန်ဖိုးထားနေတာလဲ တန်ဖိုးမဲ့သည့်မိန်းမမှန်းသိအောင် သားလုပ်ပြမယ်ဒယ်ဒီ။

အခန်း (၂၇)

“သား ဒီရက်ထဲ မနက်စောထွက် ညမိုးချုပ်မှပြန်၊ ဘယ်တွေ ညဦး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲသား”

“သားလည်း သားကိစ္စလေးတွေရှိလို့ပါ ဒယ်ဒီ”

“အပြင်မှာဝေလေလေလုပ်နေတာမျိုးတော့ ဒယ်ဒီမဖြစ်စေချင် သား၊ သားဒီမှာပညာဆက်သင်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ဝါသနာပါတဲ့ သင်တန်း ဆက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကုမ္ပဏီမှာဝင်လုပ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်မယ့် ဆက်လုပ်ပါလားသား”

“စိတ်မတည်ငြိမ်အောင် သားကဘာလုပ်နေလို့လဲ ဒယ်ဒီ၊ မာမို သွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကလွဲရင် သားတခြားဘာမှစိတ်မဝင် သားလို့ပါ။ သားလုပ်ချင်တဲ့အချိန် လုပ်သင့်တဲ့အချိန်ကျရင် လုပ်ပါ”

“သေတဲ့လူက သေသွားပြီ၊ ကျန်တဲ့သူက အချိန်ကိုတန်ဖိုးရှိရှိ ချေမှုေးပေးပါသား။ သားအတိုးမနက်က ကုမ္ပဏီကိုလာသွားသေး သား၊ မြေးလေးကို မင်းကကုမ္ပဏီကို မခေါ်တာလားတဲ့”

“အဲဒီကိစ္စအတိုးကို သားပြောထားပါတယ်၊ သားစိတ်မဝင်စား လို့ပါလို့”

“အေးလေး... သူ့ဘက်ကတော့ ဒယ်ဒီကိုတစ်မျိုးထင်ချင်
ထင်နေမှာပေါ့။ သားကိုတာတွေစိတ်ညစ်အောင်လုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို
ခိုင်းလေလို့”

“ဒယ်ဒီကရော သားကိုတာကယ်လာစေချင်တာဟုတ်ရဲ့လား
ကုမ္ပဏီမှာ သားမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စမျိုးရောမရှိဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“သား”

ဦးမင်းဆက်ရာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သားကဘာတွေ
ဘယ်လောက်ထိ သိထားလဲ။ ဘာကြောင့် သိနေတာလဲ။

သားအမေက မပြောခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သားသိစရာအကြောင်း
မရှိတာ။ သံသယနှင့်ပဲ စွပ်စွဲနေတာလား။ ဒါဆို သံသယရှင်းအောင်
ငြင်းရုံပဲရှိတာပေါ့။ အမှန်အတိုင်းပြောခဲ့တော့လည်း သားကလက်
တာမှမဟုတ်တာ။

“သား ဘာတွေသံသယဖြစ်နေလဲတော့မသိဘူး။ ကုမ္ပဏီ
သားကိုမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စမျိုးတော့မရှိပါဘူးသား။ ဒါပေမဲ့ တခြား”

“တခြားမှာတော့ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီတခြားကြောင့် မာမီသေခဲ့
တာဆိုရင် ဒယ်ဒီမှာရော အဲဒီတခြားတစ်ယောက်မှာရော အပြစ်ရှိတယ်
ဒယ်ဒီ။ အဲဒီအပြစ်အတွက် နှစ်ယောက်လုံးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒယ်ဒီက သားရဲ့အဖေနေရာ၊ ဒယ်ဒီကိုခြိမ်းခြောက်တာ
မလုပ်ပါနဲ့သား။ သားမျက်နှာကြောင့် ဒယ်ဒီဘာမှစွတ်တရွတ်မလုပ်
ဘူး”

“မာမီမျက်နှာကိုတော့မထောက်ဘဲ ဒယ်ဒီအပျော်ရာခဲ့တယ်
မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ။ အိမ်ထောင်ရှိရှိ မရှိရှိယောက်ျားတွေ အပျော်
တတ်တာသိပ်မဆန်းပေမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခုပျက်စီးလောက်အောင်
တစ်ဖက်ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“အပေါ့စားတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသင့်တဲ့သူမှ ဆက်ဆံလို့
မလုပ်ပါသား”

“ဒါဆို ဒယ်ဒီပတ်သက်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက အရမ်းကို
မိန်းမိုတယ်လို့ဆိုလိုချင်တာလား ဒယ်ဒီ။ ကလေးမျက်ချမှူး”

“သား ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တန်ဖိုးက ကလေးတစ်
ယောက်မျက်ချမှူးရုံနဲ့ ကျဆင်းသွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ အံ့ရယ်ရောက်လာ
ရင် ချစ်သူဆိုတာထားဖူးတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ တစ်
ယောက်တာအတွက် အားကိုးချင်စိတ်နဲ့ပုံအပ်ပြီး မှားယွင်းကြတယ်။ တကယ်
တမ်းတော့ ဒယ်ဒီတို့ယောက်ျားတွေကပဲ တာဝန်မဲ့ကြတာပါသား။ ပွင့်
... အဲ ... အဲဒီမိန်းကလေးဘဝကသာ သနားစရာကောင်းတာပါ”

ဒယ်ဒီစကားတွေနားထောင်ပြီး သူ့အရမ်းကိုအံ့ဩသွားမိသည်။
မရဲ့ပြောစကားတွေပဲ ဒယ်ဒီယုံနေမှာပေါ့။ မာယာတွေနှင့် သနား
မောင်ပြောပြီး သိမ်းသွင်းခဲ့သည်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိမှာမဟုတ်။

ဒယ်ဒီကိုကြည့်ကာ မာမီအတွက် ရင်တွေပိုနာလာမိသည်။
သူ့ ဒယ်ဒီကိုသူ့အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ တန်ဖိုးမဲ့သောမိန်းမလက်ထဲ မထည့်
နိုင်ပါ။

“သားအိပ်တော့မယ် ဒယ်ဒီ”

“ဟင် ... ညစာမစားတော့ဘူးလားသား။ ဒယ်ဒီက သားကို
အစင့်နေတာ”

“မာမီမပါတဲ့ ထမင်းပိုင်းက အသက်မဲ့နေသလိုပဲဒယ်ဒီ။ သား
အသုံးယောက်၊ တစ်ယောက်ပါးစပ်ထဲတစ်ယောက် ခွံကျွေးပြီး ကြည့်နား
ထိုင်ခွင့်ပဲတဲ့ မိသားစုဘဝက မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရတာ
အရမ်းကိုနာကြည်းမှန်းတိမ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လို့ သားမမြေ
မီးသားသရွေ့ ဒယ်ဒီနဲ့သား ဝေးဝေးပဲနေကြတာပေါ့”

“သားရယ်”

ရင်ထဲနှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သားရဲ့စကားတွေက ပြင်းထန်စွာရှုလွန်း၏။ သူ့အမေဆုံးတာမကြာသေးတာမို့ ခံစားနေရတာအပြစ်မဆိုသာပါ။ သားက အသက်ငယ်သေးသလို သားလည်း နုနယ်သေးသည်။ လောကကြီးအကြောင်း သေချာမသိလို့ ကိုယ်နှင့်ပွင့်ဖူးကိစ္စကိုလည်း နားလည်ဖို့ခက်နေသေးတာပါ။ မမလှိုင်ကိစ္စသွေးအေးချိန်ရောက်လျှင်တော့ ပွင့်ဖူးနှင့်ကိစ္စကိုနားဝင်အောင် နားလည်အောင် လက်ခံလာအောင်ပြောပြရမည် တစ်ချိန်ကျလျှင် သားလည်းချစ်သူရှိလာမှာပါ။ ချစ်သူရှိလျှင်တော့ ကိုယ်နှင့်ပွင့်ဖူးကိစ္စကိုလည်း နားလည်ပေးတတ်လာလိမ့်။ အချစ်ဟာ နုပျိုမှုတွေနှင့် အသစ်တွေပဲဆိုတာ ...။

အခန်း (၂၀)

“ဘာပြောတယ် ပွင့်ဖူး၊ ညည်းကောင်လေးတစ်ယောက်တွေ့တာပြန်ပြီ၊ ညည်းပဲကြီးတာတွေ့လိုက် ငယ်တာတွေ့လိုက်၊ တွေ့ပဲတွေ့နိုင်လွန်းတယ်၊ ညည်းဟိုဟာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း”

“သူမလာတာကြာပြီ ဒေါ်လေးမိုးရဲ့၊ သူ့မိန်းမသေပြီးကတည်း တိုက်ခန်းကို တစ်ခါပဲလာသေးတယ်”

“ကုမ္ပဏီမှာတော့ ညည်းတို့အမြဲတွေ့နေကြတယ်မဟုတ်လား”

“သူများတွေ သတိထားမိမှာစိုးလို့ သူ့စိမ်းလို့ ခပ်ကင်းကင်း နေရတာပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ သူ့သားရောက်နေလို့ဆိုပြီး အပြင်မှာလည်း ဆွေ့လို့မရနဲ့ ဖီးလ်မလာတော့ပါဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်၊ သူနဲ့ကင်းကင်းဝေးဝေးဖြစ်နေတော့ ညည်းမနေဘဲ မထိုင်တတ်ဖြစ်နေတာနဲ့ ကောင်လေးကိုဆွဲစိပြီး စိတ်ဖြေမလို့ဘူး”

“အဟင်း ... ဒေါ်လေးကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အခုဟာ ပွင့်ဖူးစတဲ့ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပြီး ပွင့်ဖူးကို အရင်ရောတာပါ၊ ပွင့်ဖူးက လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် စဉ်းစားတုန်းနဲ့ သေးတယ်”

ဒေါ်မိုးဝေ မျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းကိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ညည်းအကြောင်း ငါမသိရင်ခက်မယ်ပွင့်ဖူးရယ်၊ ညည်းဘာသာ က စိတ်မပါဘဲ ပါ့ကိုလာမပြောပါဘူး။ ညည်းတစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆို အသိပေးသလိုလို တိုင်ပင်သလိုလိုနဲ့ ပြီးတော့လည်း ငါပြောတာ လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းလုပ်ချင်ရာလုပ်တာ၊ အခုလည်း ငါသတိပေးလို့ပဲ မယ်နော်၊ မင်းဆက်ရာက လူမလာနိုင်ပေမယ့် ထောက်ပံ့ပေးကမ်းတာမဟုတ်လား။ လက်ထပ်စာချုပ်ကလည်း လုပ်ထားတယ်၊ ညည်းထင်ကိုင်ကြဲလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ပြဿနာတွေရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဒေါ်လေးသုပ်ထားသော လက်ဖက်သုပ်ကို တစ်ဖွန်းခပ်စားပြီး ပွင့်ဖူးအရေးမပါသလို ခပ်မဲ့မဲ့လေးနဲ့လိုက်၏။

“သူတရားဝင် တင့်တောင့်တင့်တယ် မင်္ဂလာဆောင်ယူတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး။ ပွင့်ဖူးကို အလေးအနက်ထားရင် သူ့ဘဝကြီးပစ်ထားပါ့မလား။ အခုက သူ့မယားသေတာကို အကြောင်းပြ သွားပြန်ရောက်နေတာကို အကြောင်းပြနဲ့ ဥပေက္ခာပြုခံထားရတယ်။ ဒေါ်လေးဆက်ဖို့တောင် သူ့သားကိုကြောက်နေရတဲ့ပုံစံမျိုး ပြီးတော့ အခုပွင့်ဖူးဆီလာလည်း အခွဲပဲပါလားမှာ”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လုပ်ငန်းတွေ အိမ်တွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး သူ့သားနာမည်နဲ့ အကုန်လွှဲပေးရမယ်လို့ ယောက္ခမကြီးက ပြောတယ်တဲ့။ သမီးသေတာ အငယ်အနှောင်းကိစ္စကြောင့်ဖြစ်ရမယ်လို့ သံသယဝင်ပြီး အငယ်စံစားခဲ့တဲ့ ရမှာစိုးလို့ အဲဒီလိုစီစဉ်တာနေမှာပေါ့”

“ညည်းတို့ကိစ္စ သိသွားလို့လား”

“သံသယဝင်ရုံလောက်မို့ ဒီလောက်စီစဉ်တာ၊ တကယ်သေဆံ့သိရင် သူ့သမီးကိုသတ်တဲ့အမှုနဲ့ ထောင်ချတောင်ခံနေရလောက်ပဲ”

“အဲဒီလိုတွေလားဟယ်၊ စိတ်ညစ်စရာ၊ ပွင့်ဖူး ညည်းတော့ ခုခမ်းချမ်းသာသာ အေးအေးသက်သာ သူ့ဌေးကတော်လိုနေရမယ့်လိုက်ပေါ့ဘူးထင်တယ်၊ နောက်ကြောင်းမရှင်းတဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်မိလို့ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာများလား”

ပွင့်ဖူးခိုင် လက်ဖျစ်တီးကာ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဒါပေါ့ ဒေါ်လေး။ ပွင့်ဖူးလူ့ရွေးတာများနေတာ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ ဒီလိုလူကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ပြောရရင် အရိုးအရင်းလောက်ပဲ ကိုက်ရသလိုဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ မသထာရေစာစားပြီး ဆပြစ်ကကြီး ငရဲကရဦးမယ်”

“အခုမှပဲ သိသလား၊ ငါတားတော့ဖြင့် မရဘဲနဲ့”

“သာယာမိတာကို ဒေါ်လေးရယ်၊ မြူးမြူးမြက်မြက်လည်း စံစားရမယ်ထင်တာပေါ့၊ ပွင့်ဖူး အနေအထားက ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအတန်းအစားကလူနဲ့ ဖူးစာကံပါဦးမယ်၊ လူဆိုတာ သူ့အဆင့်အတန်း၊ သူ့အသိုက်အစန်းကလူနဲ့ပဲ ပတ်သက်ကြတာ၊ ပွင့်ဖူးက ရပ်ကွက်ငယ်လေးထဲမှာ အိမ်ငယ်လေးနဲ့နေပြီး ပညာလည်း မပြည့်စုံမှတော့ သူ့ဌေးသား လူပျိုလူလွတ်လုပ်ငန်းရှင်နဲ့ ရနိုင်ပါ့မလား”

“အခုတော့ရော”

“အခု ဦးရဲကောင်းမှုကြောင့် နေရာကောင်းတဲ့တိုက်ခန်းမှာ နေနိုင်တာနဲ့ သူ့ဌေးသားလူပျိုလူလွတ်ကလေးက လာပြီးပတ်သက်နေပြီလေ၊ လူကိုနေတဲ့နေရာနဲ့ အဆင့်အတန်းကြည့်ကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ တိုက်လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းနေရာကလည်း အရေးပါလိမ့်မယ်၊ မြို့ထဲကနာမည်ကြီးကုမ္ပဏီမှာလုပ်တော့ ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ အသိုက်အစန်းကောင်းလို့သာ ဒီလိုနေရာမှာ အလုပ်ရတာလို့တွေးပြီး နောက်ကြောင်းကိုတောင် စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ဘူး”

“အဲဒါ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ယောက်ျားကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့”

အဲဒါကျတော့ သူမ ငြင်းလို့မဖြစ်။ ဦးနှင်းပတ်သက်မိလို့ ကျေးဇူးကြောင့် အဆင့်အတန်းရှိသည့်နေရာမှာ တိုက်ခန်းနှင့်နေနိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီကောင်းကောင်းမှာ အလုပ်လုပ်၍ အထွန်းဆိုသော ကောင်လေး နှင့် ဆုံဆည်းခြင်းပင်။ ကောင်လေးက တကယ်ကိုအထက်တန်းလူလူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ မနက်ည ထည့်လဲစီးလာတတ်သည့် ကားက တန်ဖိုးကြီး။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောသန့်ပြန့်ကာ အထက် အစားဝတ်တာကအစ စတိုင်လ်ကျသည်။ စကားပြောတာလည်း ဆောင်မူရှိပြီး သူမကိုလက်ထပ်ဖို့အထိ တန်ဖိုးထားနေတာမို့ သူမ ကို ကောင်းလာပြီဟုပဲ ပြောရတော့မလား။

ဦးကိစ္စကတော့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်စာချုပ်နှင့် တိုက်ခန်း ကိုပြန်ပေးလိုက်လျှင် ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သူလည်း သူ့သားလောက်စောင် သူမကိုတန်ဖိုးထားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“ဟဲ့... ပွင့်ဖူး ငါပြောတာမကြားဘူးလား၊ ဘာတွေတွေ့နေ တာလဲ”

“ဒေါ်လေးပြောတာ ကြားပါတယ်ဒေါ်လေးရဲ့၊ ပွင့်ဖူးလည်း အဲဒီကိစ္စတော့ ဦးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူထားတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ပွင့်ဖူးအရောင်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ပွင့်ဖူးလက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာ တစ်ခုလုံးတစ်သက်လုံး အနစ်နာခံရမယ်ဆိုရင်တော့ မတန်ဘူးလေ။ ထက်ကောင်းမယ့်ဘဝဆိုရင်တော့ ပွင့်ဖူး ခွေးချယ်ရမှာပေါ့”

“ညည်းပဲတတ်နိုင်တယ်။ အစကတော့လည်း ဒီလိုတိုက်ခန်း လေးနဲ့နေရရင် သေပျက်ပါပြီဆို၊ ဦးမှဦး ချစ်လိုက်တာဖြင့်တုန်လို့ အငယ်စာစားချင်ပြန်ပြီလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမှပွင့်ဖူးကို အလေးအနက်

ထားတော့တာ၊ ပွင့်ဖူးက မလာသေးဘူးလားလို့ ဂျစ်တိုက်ရင်လည်း လာလိုက်တာနဲ့ ဘာမှလည်းပါလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး နဲ့ အစကနေပြန်ရုန်းကန်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပွင့်ဖူး မလုပ်ချင်ဘူး”

“အေးပေါ့အေး... ကျုပ်ကလည်း ညည်းကိုချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်ဘူးဆိုတော့ ညည်းကောင်းမယ်ထင်သလိုသာလုပ်၊ ဒါနဲ့တိုက် ခန်းမှာ ညည်းတစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေရဲ့လား။ သူမလာရင် ငါ့အိမ် ပြန်လာနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“ပွင့်ဖူးကတော့လာလို့မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ အဲဒီနေရာမှာနေလို့ အဲဒီလူချမ်းသာအဆင့်အတန်းရှိတဲ့ကောင်လေးနဲ့တွေ့ရတာ၊ ပွင့်ဖူးတစ် ယောက်တည်းနေတာ စိတ်မချရင် ဒေါ်လေးလာနေပါလား”

“မနေနိုင်ပါဘူးတော်၊ ညည်းတို့တိုက်ခန်း ဘယ်လောက်ကျယ် တယ်ပြောပြော ဝရန်တာမထွက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်လည်းမြင်ရတာ မဟုတ် ဘူး။ အပြင်သွားချင်လည်း လေ့ကားထစ်တက်ရ ဆင်းရဲနဲ့သေမှာပဲ၊ အသက်ကြီးလို့ ဒူးကမကောင်း၊ ခါးကမကောင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့အိမ် လေးမှာ ငါနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အော်ချင်အော် ဟစ်ချင်ဟစ်၊ ဈေးဘယ်နှခေါက်ထွက်မလဲ၊ အပြင်ဘယ်နှခေါက်သွားမလဲ၊ အဆင်ပြေမှပြေ”

“အဲဒါဆို ပွင့်ဖူးအတွက်လည်း စိတ်မချဖြစ်မနေနဲ့၊ ဒေါ်လေး အတွက် လစာထုတ်လို့ အသုံးစရိတ်လာကန်တော့တာ နောက်လည်း ဒေါ်လေးလိုအပ်ရင် ဖုန်းသာဆက်လိုက်ပါ”

“အေးပါအေး... ညည်းအဲဒီလို အဆင်ပြေနေတော့လည်း ဒေါ်လေးဝမ်းသာပါတယ်၊ လင်ကောင်းသားကောင်းရပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းနေတာပါ။ ညည်းကို တကယ်အတည်တကျနဲ့ ချမ်းချမ်းသာ သာနေရတာ မြင်ချင်ပါပြီ”

၁၅၂ ◊ လုံး

“ဒေါ်လေးဆုတောင်း မကြာခင်ပြည့်တော့မယ်လို့သာ အောက် မေ့လိုက်တော့ ဒေါ်လေးရေ၊ ပွင့်ဖူးခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်တာနဲ့ အဆင် ပြေပြီ”

သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်ချက်ရှိနေတာကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်ကို ကောင်လေးက တပုပု တကိုကို ချစ်ခွင့်တောင်းနေ တာမဟုတ်ပါလား။ ကုမ္ပဏီလိုက်ပို့လိုက် လာကြိုလိုက်ဖြင့် လူငယ်ပီပီ ဇွဲလည်းရှိလေသည်။ ဇွတ်တရွတ်ကြီး ပရမ်းပတာမဟုတ်ပေမယ့် မြိမ်း ခြောက်မှုလေးတွေဖြင့် သိမ်းသွင်းတတ်တာလည်း ရင်ခုန်စရာပင်။ သူ့ရဲ့ အပြုံးလေးတွေ အပြောလေးတွေ ကြားယောင်မြင်ယောင်နေမိတာဟာ အချစ်ဆိုသောအရာကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။

ဒါဟာ တကယ်အချစ်စစ်ကြောင့်ပဲလား ...။

အင်း (၂၉)

“တီ ... တီ”

“ဟင် ... အထွန်း”

သူမ တက္ကစီပေါ်ကဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ကားဟွန်းတီးသံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ အထွန်းက ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ဩက်လှမ်းပြ၏။ သူ့ဆီ သူမလျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဘာလဲ အထွန်း၊ ဘယ်ချိန်ကတည်းက ဒီမှာရောက်နေတာ ပဲ”

“ရုံးပိတ်ရက်မို့ အပြင်သွားအောင်ခေါ်မလို့ ဖုန်းဆက်တာ ဖုန်း ဆက်တာနဲ့ မမတိုက်ခန်းကို လာကြည့်တာမမရဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးကိုလစာထုတ်လို့ ပိုက်ဆံ သွားကန်တော့တာလေး ဖုန်းကအခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်က မမတိုက်ခန်းပေါ်က ဘယ်အချိန်ဆင်းလာမလဲ ဆောင့်ကြည့်နေတာ”

“တိုက်ခန်းပေါ်လူရှိလား၊ မရှိဘူးလား၊ တက်မကြည့်ဘူးလား၊ အချိန်ကုန်အောင် လာစောင့်နေတယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခန်းထဲ တက်မကြည့်

ရဲပါဘူး မမရယ်၊ တော်ကြာ အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့ကောင်လေးလို့ မမ အထင်သေးသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကောင်လေးချစ်စိတ်က အဲဒါမျိုးလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းတာ ဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေကတော့ အခွင့်အရေးကိုရသလောက် အကုန်ယူ ချင်ကြတာဖြစ်၏။ စိတ်ကိုစမ်းချင်သည့်သဘောဖြင့် သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး

“အခုအိမ်ရှင်က စိတ်မယ်ဆိုရင်ရော အလည်လိုက်မှာလား”

“မမတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ မလိုက်တော့ပါဘူး ကျွန်တော် နွေလယ်စာမစားရသေးဘူး မမ၊ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစား ရအောင်လေ”

“မင်းကမလိုက်တော့လည်း အပြင်မှာစားတာ တို့ဥညံခဲဖွယ်လှ လစာထုတ်ထားတော့ မင်းစိတ်ကြိုက်စားချင်တာစား”

“အိုကေ”

သူမ စိတ်ပါလက်ပါနှင့်ပင် သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ အခွင့် အရေးမယူတတ်သည့်ကောင်လေးစိတ်လေးက လေးစားစရာပါ။ ဒီ ကောင်လေးအမှတ်ပြည့်ရအောင်ပဲယူနေတာလား။

“မင်းဘယ်သွားမှာလဲ”

“အစားအသောက်ကောင်းရတဲ့ဆိုင်ပေါ့”

“တို့ကတော့ ဝေါ်လေးဆီက နွေလယ်စာ စားလာခဲ့ပြီနော်”

“ကျွန်တော်လည်း အရမ်းဆာနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလား မမ”

“စိတ်ကပြောင်းသွားပြန်ပြီ၊ မင်းသဘောပဲ”

သူမလိုက်လျောမှုတွေ ပေးမိပြန်၏။ ဒီကောင်လေးဆီမှာ တဖြည်းဖြည်း စွဲလမ်းမှုများနှင့် နှစ်မျောပျော်ဝင်ချင်နေသည်ဆိုတာ ဝန်ခံ တော့မည်ထင်သည်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူမတို့ရုပ်ရှင်နွေလယ်ပွဲကြည့်

ကြည့်ကြသည်။ ပွဲပြီးသောအခါ နွေလယ်စာစားကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ အချမ်းစွာပင် အခွင့်အရေးယူသည့် စကားလည်းမပြော၊ အပြုအမူမျိုး ညည်းမလုပ်ခဲ့ပါ။

တကယ်ပဲ သူမအပေါ် ဒီကောင်လေးတန်ဖိုးထားလို့ပဲ။ တစ်ခါ ဘစ်ရံ မျက်နှာသွင်ပြင်က မာကျောခက်ထန်သည့် အသွင်အပြင်မျိုး ခြင်းသွားတတ်ပေမယ့် အထက်တန်းကျ အဆင့်အတန်းရှိသော စရိုက် မျိုးနှင့်သာဖြစ်သည်။

“မမ ကန်ပေါင်ကိုသွားရအောင်”

“မင်းပဲ အမျိုးမျိုးပူဆာနေတော့တာ”

အထွန်းရယ်၏။ သူမ မငြိုငြင်မှာလည်း သူ့သဘောပေါက်ပုံရ သည်။ ညနေစောင်းကြီးမဟုတ်သေးသည့်အတွက် ကန်ပေါင်ကလေးငွေ ညီမှာ မအေးသေး။ နေလုံးကြီးမကွယ်သေး၍ အပူငွေ့ကျန်နေသေးသော ဆားနားလေးမှာ နှစ်ယောက်သားတိုင်လိုက်ကြသည်။

“အထွန်း”

“ဗျာ”

“မင်း တို့အတွက်ဘာလို့အချိန်တွေဖြုန်းနေတာလဲ”

“မမနဲ့အတူရှိနေတာ ကျွန်တော့်အတွက်ကြည်နူးစရာကောင်း တာ။ အချိန်ဖြုန်းတယ်ခေါ်မလား”

“မင်းနဲ့တို့က အသက်ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက်တောင်ကွာ သေးနော်၊ မင်းမိဘတွေ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းစဉ်းစားဦး”

“အသက်ကွာတာ စဉ်းစားစရာလား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် သစ္စာရှိရှိချစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ”

“မင်းမိဘတွေ သဘောမတူဘူးဆိုရင်”

“ကျွန်တော့်မှာ မာမိမရှိတော့ဘူး၊ ဒယ်ဒီပဲရှိတယ်၊ ဒယ်ဒီက

ကျွန်တော့်ကိုချစ်တော့ လက်ခံပေးလောက်ပါတယ်”

“မင်းပြောကြည့်ပြီးပြီလား”

“မမမှ အဖြေမပေးသေးတာ”

“ချစ်ကြပြီးမှ မင်းဒယ်ဒီသဘောမတူလို့ လမ်းခွဲရမယ်ဆိုရင်”

“ကျွန်တော့်ကို မမချစ်နေဖို့ပဲအရေးကြီးတာပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့”

ကျွန်တော်ရအောင်ပြောမယ်၊ ပြီးတော့ မမစိတ်ပြောင်းမသွားရဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒယ်ဒီသဘောမတူဘူးပြောလည်း ကျွန်တော့်ကို မမ မထားခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူရင်ဆိုင်လို့ရတာပဲ”

“မင်းဘက်ကသေချာလှည့်လား”

“ဒီထက် သေချာချင်ရင် ကျွန်တော်တို့လက်မှတ်ထိုးထားကြမယ်လေ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ မင်းကိုတို့ယုံပါပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုအဖြေပေးတာလား”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ မင်းကိုအဖြေပေးတာလို့”

“ယုံပါပြီဆို”

“ယုံပြီဆိုတာနဲ့ပဲ အဖြေပေးတာဖြစ်ရောလား”

“မမရာ အသည်းယားအောင်မလုပ်နဲ့”

“ဟိတ် ... ကောင်လေး”

သူမ ပခုံးလေးကိုတင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။ ချစ်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ မာမို့ကို သေစေခဲ့သော အဓိကတရားခံမို့ နာကြည့်မှန်းတီးစိတ်များနှင့် ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှာပဲ သေသွားအောင်လည်ပင်းကိုဖျစ်ပြီး တောင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ လက်စား

ချရာရောက်မှာမဟုတ်။ ဒယ်ဒီကို နောင်တရအောင်လုပ်ရာရောက်မှာမဟုတ်။ မာမိခံစားခဲ့ရသလို ဒယ်ဒီပြန်ခံစားရမှ မာမို့အတွက် ပေးဆပ်ရာဆောက်ပေလိမ့်မည်။

“မမ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ဘယ်လိုကြီးဖြေတာလဲများ၊ ချစ်တယ်ဆို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး။ လူကိုကသိကအောက်ဖြစ်အောင်လုပ်နေတယ်”

“အဟင်း ချစ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“အဟား ... တကယ်နော်”

တကယ်သာချစ်ခဲ့မိလျှင် ကြည်နူးစွာ ထရုန်းမိမလားမသိ။ အခုဆော့ ထိုစကားကြားလိုက်ချိန်မှာ ရင်ဘတ်ထဲကသေလောက်အောင်အသည်း။ ဒီမိန်းမဒယ်ဒီအပေါ်လည်း သစ္စာမရှိပါလား။ ဒယ်ဒီဝယ်ပေးထားသည့်တိုက်ခန်းမှာနေ၊ ဒယ်ဒီအထောက်အပံ့ကိုယူထားပြီး ဒီလိုသစ္စာမဲ့ရတာ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်း၊ ရွံစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

ဒါတွေကို ဒယ်ဒီကမသိဘဲ ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုသည့်မိန်းမကို တန်ဖိုးထားနေ၏။ မာမို့ကို သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့်အတွက် ဒယ်ဒီဝင်ပြန်လည်တော့မည်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိပ်မကြာခင်သိရတော့မှာပါ။

မာမို့အတွက် နောင်တမရရင် ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုပတ်သက်မိတဲ့အတွက် ဒယ်ဒီနောင်တရကိုရစေရမယ် ဒယ်ဒီ။

အခန်း (၃၀)

“ဘာပြောတယ်သား၊ သားမှာချစ်သူရှိနေပြီ”
“ဟုတ်ကဲ့ဒယ်ဒီ၊ သား သူနဲ့လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”
“ဘယ်လိုသား”

ဦးမင်းဆက်ရာ အံ့သြသွားရသည်။ သားအသက်က ဘယ်
လောက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ပညာရေးလည်း ဆုံးခန်းတိုင်သေးတာမဟုတ်
ပြီးတော့ သူ့အမေဆုံးလို့ နိုင်ငံခြားကနေပြန်ရောက်တာမှ မကြာသေး

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချစ်သူရည်းစားရသွားတာလဲသား၊ မာမိဆုံး
တာတောင် မကြာသေးဘူး၊ သားချစ်သူရတာ မြန်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့
လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကရော မမြန်လွန်းဘူးလား၊ သားအရွယ်ရောက်တဲ့
ချစ်သူထားတာ ဒယ်ဒီမပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိတော့
စောလွန်းသေးတယ်သား၊ သားအသက်လည်းငယ်သေးတယ်၊ ပညာရေး
လည်း ဆုံးခန်းတိုင်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းခွင်လည်း ဝင်ရအောင်
တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒယ်ဒီ မာမိနဲ့လက်ထပ်တုန်းကရော အဲဒါတွေစဉ်းစားခဲ့သလား
ဒယ်ဒီ”

“ဒါကသား”

“မာမိနဲ့လက်ထပ်တုန်းက ဒယ်ဒီအသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲရှိ
သေးတယ်မဟုတ်လား၊ အခုသားအသက်လည်း ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပါပြီ”

“ကျွတ်”

သားကိုဘာပြန်ပြောရမှာလဲ၊ ကိုယ့်တုန်းက သားပြောသလို
အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်မှာ မမလှိုင်ကိုချစ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ပညာရေး
ဆုံးခန်းမတိုင်သေးဘဲ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

“ဒယ်ဒီပြောမယ်သား၊ အခုက သားမာမိဆုံးတာမကြာသေး
ဘူး လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ သားမိန်းကလေးက ဘယ်လိုအတန်း
အစားဆိုတာလည်း မသိရ၊ သားက ဘယ်လိုမိန်းမမို့ ဒီလောက်မြန်မြန်
လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ”

“သားသူ့ကိုချစ်လို့ပါ၊ သူက သားထက်အသက်ခုနှစ်နှစ် ရှစ်
နှစ်ကြီးတယ်”

“ဘာ”

“မာမိက ဒယ်ဒီထက်အသက်ဆယ်နှစ်တောင်ကြီးတယ် မဟုတ်
ဘူး ဒါပေမဲ့ မာမိကိုဒယ်ဒီချစ်လို့ မဖြစ်မနေ ရူးရှူးမိုက်မိုက် လက်ထပ်
ခဲ့တယ်၊ သားလည်း ...”

“မာမိဆုံးတာ မကြာသေးလို့ ဒယ်ဒီပြောနေတာပါသား၊ သား
လည်းပဲဦး၊ သားကဒယ်ဒီလိုမျိုး ရူးမိုက်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီ
သိတယ်၊ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ ဒယ်ဒီကိုသားအရွှေ့တိုက်”

“ဒယ်ဒီကိုအရွှေ့တိုက်ရအောင် ဒယ်ဒီဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်
တာလို့လဲ၊ ဒါသားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်လို့ မခွဲ
နိုင်လို့ လက်ထပ်မယ်ပြောတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ဒယ်ဒီ၊ မာမိဆုံးတာ
မကြာသေးဘူးဆိုတာ သားသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားလက်မထပ်ရင်ရော
မာမိက အသက်ပြန်ရှင်လာမှာလား၊ ဒယ်ဒီကြောင့်ခံစားရတဲ့ မကြည်း

မူတွေက သက်သာလာမှာလားဒယ်ဒီ”

“သား ... သားက ဒယ်ဒီကိုအရွဲတိုက်နေသလိုပဲ”

“အရွဲတိုက်တယ်လို့ထင်ရအောင် ဒယ်ဒီကအပြစ်လုပ်ထားတာလား။ ဒယ်ဒီမှာ ဒယ်ဒီခံစားချက်ရှိနေသလို၊ သားမှာလည်း သားခံစားချက်ရှိနေရုံပါပဲ။ သားဒယ်ဒီကို အရွဲတိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ သားမှားခဲ့ရင်တောင် ဒယ်ဒီနားလည်ပေးသင့်တယ်”

“ဒယ်ဒီက ဘာနားလည်ပေးရမှာလဲသား။ သားလက်ထပ်မိကိုလား။ သားချစ်သူထားတာကိုလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကမာမိအတွက် ခံစားနေရချိန်မှာ စိတ်ထဲမှာ သာရာ ရှာနေတာပါ။ မာမိ ခံစားခဲ့ရတာတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ သားစိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာပါ။ ချစ်သူထားလိုက်လို့ ချစ်သူမပျော်ပျော်နေနိုင်မယ်ဆိုရင် မာမိကိစ္စကို သားမေ့နိုင်လိုက်မယ်ထင်တယ်”

“သား”

“မာမိဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်ခံစားသွားရမယ်ဆိုတာ သားကိုယ်ချင်းစားမိတယ်ဒယ်ဒီ၊ ရည်းစားလူလူ အူနုကျခတ်ခံရတဲ့ဝေဒနာထက် ပိုဆိုးတယ်မဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီ မာမိဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစားပေးလား။ အသက်တောင် အဆုံးရှုံးခံ အရှုံးပေးသွားတဲ့မာမိနာကျင့်မှု မာမိရဲ့သောကတွေ၊ အဲဒီသောကဝေဒနာတွေ ဒယ်ဒီခံစားရရင် ဘယ်တုန်းမှ နေမလဲ”

သားက သူ့မာမိကို ဒီအဖေလောက်အချစ်မပိုခဲ့ပါဘဲ ကြောင့်များ ဒီလောက်ထိ ခံစားနေခဲ့တာလဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ထိ သိထားပြီး ဒီလောက်ထိနာကြည်းနေခဲ့တာလဲ။ သားကိုသွန်သင်ဆုံးမအင်အားမရှိသလိုဖြစ်နေခြင်းသည် ကိုယ်အပြစ်လုပ်ထားမိခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ မိဘဆိုတာ သားသမီးကိုသွန်သင်ဆုံးမရမည်ပဲ မဟုတ်

“သားမာမိနဲ့ပတ်သက်တာထားပါတော့သား။ အခုသားကောင်လေးက ဘာလုပ်တာလဲ။ ဘယ်လိုအသိုက်အဝန်းကလဲ”

“ဒါတွေသိပြီး ဒယ်ဒီဘာလုပ်မလို့လဲ။ သဘောမတူဘူးပြောမိလည်း သားကနောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားပါဒယ်ဒီ၊ အဘိုးကြီးပြောပြီး သားလက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပါ”

“သားက ဒယ်ဒီစကားကို လူရာမသွင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောထား”

“သားလက်ထပ်မှာကို ဒယ်ဒီခွင့်မပြုရင်ပြောတာပါ။ မာမိသာ ခံရင် သားစိတ်ဆင်းရဲမှာ လိုလားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ချင်တာကို ခေါင်းမာမာလိုက်တာနဲ့လက်ခံမှာပဲ”

“သားကောင်မလေးကို အဲဒီလောက်ထိရည်ရွယ်လောက်အောင် ချစ်သလားသား”

“ဟုတ်ကဲ့ သားချစ်ပါတယ်ဒယ်ဒီ၊ သူက မိန်းမကောင်း မိန်းမပြတ်လေးပါ။ သားကိုလည်း သူ့အရမ်းချစ်တယ်”

“ဒယ်ဒီအက်ခတ်လို့ရအောင် ဒယ်ဒီနဲ့အရင်ပေးတွေ့ကြည့်ပါလားသား”

“စိတ်ချ သားတွေပေးမှာပါဒယ်ဒီ၊ သားသမီးတွေ လက်ထပ်တာမယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုလေ့လာအက်ခတ်ကြတာ သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ သားတစ်ခုတော့ကြုံပြောထားပါရစေဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီသဘောမတူလည်း သားသူ့ကိုလက်ထပ်မှာပါ”

ဒီစကားကြီးထပ်ထပ်ပြောနေတော့ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်မိသည်။ မိန်းမကလေးအပေါ် သားဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးထားပြီးချစ်နေလို့

www.burmeseclassic.com

...။ မတွေ့ဖူးပေမယ့် သားဒီလောက်တန်ဖိုးထားချစ်နေမှတော့ အထက်
နိုင်ဆုံးလိုက်လျောပေးရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သားကအရမ်းငယ်သေးတာကြောင့် နှမြောမိသည့်
တာကြောင့်များ သားအိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဇွတ်တရွတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ
များလဲ။ သက်ပြင်းတွေချစ်ရင်းက မမလှိုင်ကိုတောင် သတိရလာမိသည့်
မမလှိုင်ရှိလျှင်တော့ သားကို မမလှိုင်ဆွဲမှာပါ။

အခုတော့ သူ့အမေသေရတာ ကိုယ်ကြောင့်ဆိုပြီး စွပ်စွဲမှုတွေ
ရှိနေတာကြောင့် ကိုယ့်မှာအမိန့်အာဏာတွေသုံးပြီး မပြောသာ။

မမလှိုင်ရေ ... သားကအိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့တဲ့။ မမလှိုင်
ဆိုရင်ရော ခွင့်ပြုမှာလား ...။

အခန်း (၃၁)

“ခွင့်ပြုမှာလား ခွင့်မပြုဘူးလား လာမေးရအောင် ငါပြောသမျှ
ဆရာ ညည်းကနားထောင်မှာမို့လား။ ကိုယ့်ထက်ဒီလောက်ငယ်တဲ့ကလေး
နဲ့ လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ညည်းတော့ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်”

“ဘာလို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲဒေါ်လေး။ သူ့တကယ်ချစ်လို့
ချစ်သူဘဝနဲ့တင်မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့အထိရည်ရွယ်တာပဲ။ ပွင့်ဖူးဘက်
က တောင်းဆိုမှုတာမှမလုပ်ရဘူး။ သူ့ဘာသာပေးလာတဲ့အခွင့်အရေး။
ပွင့်ဖူး လက်လွတ်ခံလို့ဖြစ်မလား”

“ညည်းအိဒီကောင်လေးကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား။ အရင်လူတွေ
ဆို အချစ်ကိုအယောင်ပြုပြီး ဈေးကွက်ရှာမလို့လား ပွင့်ဖူး”

ပွင့်ဖူးမျက်လုံးများက အရည်ရွန်းလဲ့နေကာ ကြည့်နှူးပီတိများ
ခြင်း ပြုံးနေပြီး

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး။ ပွင့်ဖူး ဒီတစ်ခါမှ အချစ်နဲ့တွေ့တာပါ။
အထွန်းကိုတော့ တကယ်ချစ်မိသွားတာဒေါ်လေး။ သူ့ရဲ့ငယ်ရွယ်တဲ့ ဂုဏ်
ကြောင့်ပါသလို၊ လိုက်လျောတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကလေးကလည်း အ
ဆောင်မှုရှိတယ်ပြောရမယ်။ ပြီးတော့ သူက တန်ဖိုးကြီးကားထည့်လစီး
နိုင်တဲ့ လူချမ်းသာသားတစ်ယောက်၊ လိုက်လျောမှုရှိတယ်။ မပြောနိုင်တတ်

ဘူး။ အခွင့်အရေးမယူတတ်ဘူး။ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတွေလို သူ့အိမ်ပေးရင် ဒါပြန်ပေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုမှုတွေမရှိဘူး။”

“ညည်းအကောင်းမြင်နေတာ ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်လို့တော့ ငါမထင်ပါဘူး။ တကယ်ကောင်းလို့ ညည်းဒီစကားပြောတာဆိုရင်တော့ ငါလည်းဝမ်းသာပါတယ်။ ညည်းအသက်အရွယ်နဲ့ အတည်တကျလည်း ဖြစ်သင့်နေပါပြီ။ ဘဝကိုဆော့ကစားနေတာ တစ်နေ့တည်းရောက်မှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ လူဆိုတာ အမြဲတမ်းကိုယ်ကချည်းရလေ့ရှိနေလို့မရဘူး။ ပြန်ပေးရတဲ့နေ့ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ညည်းတကယ်မှချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ထက်လည်းငယ်တော့ ပြန်ပေးဆပ်နဲ့လည်း စဉ်းစားထား။”

“ဒေါ်လေးပြောဖူးတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဒီစကားကတော့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပဲ။ ဒီစကားကိုတော့ ပွင့်ဖူးနားထောင်မှာပါ။ သူ့ဘက်က ငယ်ရွယ်လို့ မရင့်ကျက်မှုနဲ့ ဆိုးမိုက်တာလေးတွေရှိရင်တောင် ပွင့်ဖူးခွင့်လွှာထဲနားလည်ပေးဖို့ စဉ်းစားတယ်။ ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ရင့်ကျက်ချင်ယောင်ဆောင်ဆောင် ငယ်ရွယ်တဲ့အသိစိတ်ကလေးကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်ချင်ဆန်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။”

ဒီတစ်ခါတော့ ပွင့်ဖူးအတွေးလည်း ရင့်ကျက်လာပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ အလေးအနက်စကားတွေပြောနေတာကြောင့်ပဲ။ အဖေတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ဘဝလေးပြည့်စုံချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် စိတ်ချမ်းသာမိမှာပင်။

“အေးလေ ... ညည်းစိတ်က အဲဒီကလေးအပေါ် တကယ်အလေးအနက်ရှိလာတာဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ညည်းကိုငါလည်း ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ယောက်ျားနဲ့ ညည်းကင်းရှင်းအောင်လုပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်

ထင်တယ်။ စာချုပ်စာတမ်းကလည်းရှိထားပြီးသား တိုက်ခန်းကလည်း ညည်းနာမည်နဲ့ ဝယ်ပေးထားတာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရှေ့ရေးအတွက် အနောင်အယုက်မဖြစ်အောင်တော့ ညည်းလုပ်ထားမှဖြစ်မှာ။”

“အဲဒီအတွက်တော့ ပူမနေပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်။ သူတောင်မှ ညည်းအတွက် မတွေးနိုင်သေးတာ။ အခုဆို ပွင့်ဖူးတိုက်ခန်းကို မလာတာကြာပြီ။ သူ့မိန်းမသေပြီးကတည်းက တစ်ခါပဲရောက်တယ်။ ပွင့်ဖူးက သူ့ကို ဘယ်အချိန်ထိစောင့်ရမှာလဲ။”

“ညည်းတို့ ရူးမိုက်တုန်းက ရူးမိုက်ကြပြီးတော့အေ၊ ဟိုသူ့အိမ်သေမှပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ သေသွားတော့ ညည်းတို့အတွက် ချစ်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား။”

“ရှင်းသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ခက်သွားတာဒေါ်လေးရေ၊ သူ့ဘာသာရောဂါနဲ့သေတာဆိုရင် တော်သေးတယ်။ အခုက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး သေသွားတာဆိုတော့ ယောက်ျားကိုအမှုပတ်မယ်ဆို ပတ်မိတယ်လေ။ သက်သေကလည်း အထွက်ကောင်း။ အဘိုးလုပ်သူကလည်း မြေးမျက်နှာနဲ့ သမက်ကိုအမှုမစွဲလို့တော်သေးတာပေါ့။ ပွင့်ဖူးတို့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မသိအောင် အနေကောင်းသွားလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ဘဲတော့ အမှုတွဲထဲ ပွင့်ဖူးတောင်ပါဦးမလား မသိဘူး။”

တူမပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ဒေါ်မိုးဝေ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အခုချိန်ထိ ပွင့်ဖူးကံကောင်းသည်ဆိုတာမရှိ။ ကောင်းသည်စိတ်ကောင်းလို့ ကောင်းတာမဖြစ်တာလား မပြောတတ်ပေ။ ပွင့်ဖူးကြည့်ပြီး နားကျလာမိသလိုတောင်ရှိသည်။

“အေးလေ ... ငါလည်း ညည်းကိုကောင်းအောင်နေပါလို့ မသွန်သင်မိဘူး။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျရင်တော့ သည်းလိမ်လိမ်သာနေပါတော့။ အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ်သစ္စာရှိဖို့လည်းကြိုးစား။”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါဒေါ်လေး။ အထွန်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် လှမ အရင်ကစိတ်တွေဖျောက်ပစ်လိုက်တော့မှာပါ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်သွားမှာပါဒေါ်လေး။ အထွန်းကလည်း အသက် ငယ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“အေးပါအေ ... ငါလည်း အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်။ အိမ် ကောင်လေးကိုလည်း ငါတွေ့ကြည့်ရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါဦး။ ညည်းမှာ အဆင် တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ပြောထားပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ နောက်ပိုင်းသူ့စောင့်ရှောက် ချင်စိတ်ရှိအောင် ဒေါ်လေးကို ပွင့်ဖူးထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှုလုပ်ရတယ် ဆိုတာ ပြောထားတယ်”

“အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ ညည်းလည်းတော်သွားပြန်ပြီ အဆင် အပေါ်လည်း အဲဒီလိုလေးသိတတ်ဦးမှပေါ့အေ။ ကံပါ ညည်းကံကောင်း ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါမယ်။ ထမင်းစားသွားဦးမလား ပွင့်ဖူး”

“မစားတော့ဘူး ဒေါ်လေး။ လမ်းထိပ်ကို အထွန်းလာကြည့် နေမယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်ပြီးမှ အခန်းကို အထွန်းလိုက်ဖို့ အ ခေါ်မိုးဝေ မျက်လုံးပြူးသွားလျက်

“သူနဲ့ရော မှားယွင်းပြီးသွားပြီလား ပွင့်ဖူး”

“အမယ်လေး ဒေါ်လေးရယ်။ အခွင့်အရေးမယူတတ်တဲ့ ကောင် လေးပါဆိုမှ။ ပန်းဖက်တာ လက်ကိုင်တာတောင် တယုတယ ရဲရဲထဲ တင်း လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ခန်းပေါ်တက်ဖို့မပြောနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက် လောက်သောက်သွားပါလို့ ဧည့်ခံချင်တာတောင် လက်မခံဘူး”

“အဲဒါကျတော့လည်း လေးစားဖို့ကောင်းသားပဲ။ တော်တော် တာပေါ့အေ။ ညည်းလူကောင်းနဲ့တွေ့သေးလို့”

“အဲဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတည်ငြိမ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့”

ဘာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်။ အရင်ကလည်း ပွင့်ဖူးဆိုးချင်လို့ဆိုးတာ မျက်နှာ နားချင်လို့ များတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ ချမ်းသာပြည့်စုံချင်တော့ သည်း ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့သူကိုရှာမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပေးပြီး နားများပြန်ယူချင်တဲ့ အခွင့်အရေးသမားတွေနဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်။ ဦးမင်း ဆက်ရာကိုတော့ မကောင်းဘူးမပြောပါဘူး။ ပွင့်ဖူးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တိုက် ခန်းဝယ်ပေးရုံမကဘဲ သူ့မိန်းမနဲ့လည်း အတိုက်အခံတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ သူ့မိန်းမသေသွားတဲ့ ဒီလိုကိစ္စသာမဖြစ်သေးရင် ပွင့်ဖူးတို့အတူနေဖြစ် သလောက်ပြီထင်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုလည်း သူ့ကိုစောင့်ပါဦးလား။ ကိစ္စတွေ အေးဆေး သွားရင် ညည်းအတွက်လည်း သူ့စဉ်းစားထားမှာပေါ့။ ငါကဖြစ်ပြီးသား ကိစ္စကို အမှားလုပ်မိရာလည်း မရောက်အောင် အပြစ်လုပ်မိရာလည်း မရောက်အောင် ဦးမင်းဆက်ရာနဲ့ အရင်ဆွေးနွေးကြည့်တာကောင်းမယ် ဆင်တယ်။ ငါအကြံပေးတာပါ”

ပွင့်ဖူးခိုင် တွေတွေဝေဝေလေးတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဦးမင်း ဆက်ရာက သူမအပေါ်မကောင်းခဲ့တာမှမရှိသေးတာ။ ကလေးတစ် သောက်ဖျက်ချဖူးတယ်ဆိုတာကိုတောင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့သေး တာနဲ့ သူမအပေါ်တန်ဖိုးထားချစ်ခဲ့တာကတော့ သိသာသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း သူမရင်ထဲမှာ အထွန်းရဲ့အချစ်တွေကိုသာ ကိုး ကွယ်ချင်နေမိ၏။ ငယ်ရွယ်တဲ့ဂုဏ်နှင့် ချမ်းသာမှုကို မက်မောမိတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲကကို နှစ်နှစ်ကာကာ လေးလေးနက်နက် ချစ်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးမိုးပြောတာ နားလည်ပေမယ့် သူမခေါင်းကိုခါယမ်း

“ဒေါ်လေးပြောတာဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထွန်း

ကို ပွင့်ဖူးမခွဲနိုင်အောင်ချစ်နေမိပြီ ဒေါ်လေး။ ဦးကိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုလည်း ရင်ဆိုင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တကယ်ဆို ဦးကိုဒီလိုမလုပ် သင့်မှန်း ပွင့်ဖူးသိပါတယ်။ ဦးက ပွင့်ဖူးအပေါ်တကယ်ကောင်းတဲ့သူပဲ။ အင်း... လက်မထပ်ခင်တော့ ဦးကိုအသိတော့ပေးရမှာပေါ့လေ။ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ညည်းသဘောပဲအေ”

ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စတစ်ခုနို့ ထပ်ပြီးစဉ်းစားမနေချင်တော့။ အထွန်းနှင့် သေချာသောကတိစကားတွေရှိလာပြီဆိုလျှင်တော့ ဦးနော် သေချာပြောပြရုံပဲရှိတော့သည်။ တကယ် အိမ်ထောင်ရှင်တွေတောင် သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လျှင် ကွဲကြရသေးတာ။ ဒီလိုအသိအမှတ်ပြု ပတ်သက်ရုံလောက်ကတော့ ဘာပြဿနာကြီး တက်စရာလိုမှာလဲ။

ဦးခွင့်မပြုလည်း အထွန်းနှင့် နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ပေ။ သူမတို့ အနှောင့်အယှက်ပြုလာပြီဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်ကို ခြိမ်းခြောက် ခဲ့သလိုမျိုး သူမတို့ဇာတ်လမ်း အရှုပ်ထုပ်ကြောင့် ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် သူ ကိုယ်သူသတ်သေသွားသည်ဆိုသောအကြောင်း အင်တာနက်တင်ဖ် လိုက်မည်ဟု ပြောရမည်။

ဒါမှလည်း သူ့ကိုအမှုပတ်မှာစိုး၍ ဦးမင်းဆက်ရာ ကြောက်လန့် သွားမှာ။ တကယ်ဆို ဒီလိုမလုပ်ချင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးကျည်ဆန်လို့ ထုတ်သုံးရမယ်ဆိုလျှင်တော့ ...။

အခန်း (၃၂)

“အထွန်း... မမဒီမှာ”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် သူမကိုရှာနေဟန်ရှိသော အထွန်းကို သူမလက်ယပ်ပြကာ ပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ကောက်သလို နက်နာတည်တည်ဖြစ်နေသော အထွန်းအနားကို သူမအပြေးလေးသွား ခဲ့တိသည်။

အထွန်းပါးလေးကို သူမလက်ကလေးနှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာကြီးက”

“မောင် ဒီနားမှာစောင့်နေရတာကြာလှပြီ မမသွားတာကလည်း ကြာလိုက်တာ။ မောင်စောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မောင့်ကိုဂရု နှိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ဒေါ်လေးနဲ့ စကားကောင်းနေလို့

“ဒေါ်လေးနဲ့တွေ့တာ မောင့်ကိုပါ မေ့သွားတယ်ပေါ့”

“အဟင်း... မေ့ပါ့မလားမောင်ရယ်။ မောင့်ကိုတစ်စက္ကန့် ထောင် မေ့လို့မရအောင် သတိရနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့ပတ်သက် တာလည်း ဒေါ်လေးကိုတိုင်ပင်အသိပေးရသေးတယ်လေ။ မ... စိတ်

သဘောတရားတစ်ခုတည်းနဲ့မှ မဖြစ်တာ”

“ဒေါ်လေးက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကဲ ... လမ်းမကြီးမှာရပ်စကားပြောရမှာလား။ ဒီထက်ကြားနေမှာစိုးလို့ ဒေါ်လေးဆီက ထမင်းတောင်စားမလာခဲ့ဘူး။ မမခိုင် ဗိုက်ဆာနေပြီ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ မမခိုင်ကိုမကျွေးချင်ဘူးလား”

“ဪ ... အိုကေ မမခိုင်၊ မောင်က မမခိုင်မလာနိုင်တာနဲ့ မမဒေါ်လေးအိမ်ကိုတောင် လိုက်လာဖို့ စိတ်ကူးနေတာ။ အိမ်လိပ်စာနေရာမသိတော့ ဒီအတိုင်းစောင့်နေရတာနဲ့ စိတ်တိုနေရော၊ သွားမယ်လေ မမခိုင်”

“ကိုယ်တော်ကလည်းစိတ်ကြီးပဲ။ နောက်ကြိုတဲ့နေ့ကျရင် ဒေါ်လေးအိမ်ကို မောင့်ကိုခေါ်သွားပါမယ်ရှင်၊ ဒေါ်လေးကလည်း မောင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာပါ။ နော်မောင် နောက်မှပေါ့၊ မျက်နှာကြီးပြင်လိုက်မိတော့”

သူမလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အထွန်းမျက်နှာလေးကို ဖိညှစ်ပြီး လှေလိုက်မိသည်။ အထွန်းမျက်နှာက ပြုံးယောင်သမ်းသွားသော်လည်း လမ်းမကြီးမှာ ထိုပုံစံမျိုး ပွတ်သီးပွတ်သပ်ပုံစံမျိုးနေတာ ကြိုက်ပုံမရပေ။ ဒီလည်း မိန်းကလေးဖြစ်သော သူမဘက်က တွေးပေးတာပဲဖြစ်မှာ။ သူမများချစ်သူစုံတွဲတွေဆို လမ်းမရှောင် လူတွေထဲမရှောင် ပွတ်သီးပွတ်သပ် ကနွဲကလျလုံးလုံးထွေးထွေးနေချင်ကြသော်လည်း အထွန်းကလေးစည်းကမ်းရှိလွန်းသည်ဟု ပြောရမည်။

လူကွယ်ရာ ကားပေါ်ရောက်လို့ နှစ်ယောက်တည်းကျသော်လည်း အထွန်းက သူမကို ပါးကိုင်နားကိုင် အခွင့်အရေးမယူတတ်ဘဲ အသက်ကလေးငယ်တာကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲခွဲရှုစိတ်တိုက်တတ်မှုမျိုးလေးတွေ စိတ်ကောက်ချင်တာမျိုးလေးတွေရှိပေမယ့် အမြဲတမ်း

သောက်နားပိသစွာ တည်ငြိမ်နေတာတော့ သူမအားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။

“မမ ဒီဆိုင်က မြန်မာအစားအစာ တရုတ်အစားအစာအကုန်အစာပဲ”

ရွေးချယ်လိုက်သည့်ဆိုင်တိုင်းကတော့ တခမ်းတနားပါ။ ဦးဘောင် ဒီလိုနေရာမျိုးကို အမြဲတမ်းခေါ်မသွားဘူးပေ။ အသိအကျွမ်းအိတ်ဆွေတွေနှင့် တွေ့မှာစိုးလို့ဆိုပြီး မြို့ပြင်လိုနေရာမျိုးကိုသာ ခေါ်သွားပြီး ညှော်ခံကျွေးမွေးစကားတွေပြောတတ်သည်။ ဆိုင်ထဲကိုရောက်တော့

“မမ ဘာစားမလဲ၊ ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူးဆို မြန်မာအစားအစာပဲ မှာမလား”

“မောင်ကရော”

“မောင်က အအေးတစ်ခွက်လောက်ပဲသောက်မယ်၊ အိမ်ကလာခဲ့လို့”

“ဒါဆို မမတစ်ယောက်တည်းစားရမှာပေါ့၊ ပျင်းစရာကြီး မောင်ညည်း မမခိုင်ထဲကနည်းနည်းစားလေနော်၊ မမခိုင် ခွံ့ကျွေးမယ်”

အထွန်းတွေတွေဝေဝေလေးဖြစ်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြု၍ သူမထမင်းဟင်းပွဲတွေမှာလိုက်သည်။ အထွန်းကတော့ သီးစုံဖျော်ရည်တစ်ခွက်သာမှာ၏။

“မမခိုင် မောင့်ဒယ်ဒီနဲ့ လိုက်တွေ့ပေးရမယ်”

“ဘယ်နေ့လဲ ... ဘယ်မှာလိုက်တွေ့ပေးရမှာလဲ”

“အပြင်မှာတွေ့ဖို့ကကျတော့ မမခိုင်ကို တန်ဖိုးမထားရာရောက်အောင်လို့ အိမ်မှာပဲတွေ့ပေးရမလားလို့ စဉ်းစားတယ်၊ ဒယ်ဒီကလည်း ကိုယ်ထဲနည်းနည်းမအားဘူးဖြစ်နေတော့ ဆန်းဒေးတစ်ရက် အိမ်မှာနေလယ်စာစားရင်း ဆုံကြမလား မမခိုင်”

“အင်း... မောင်ကောင်းသလိုစိစဉ်ပါ။ မမခိုင်ကတော့ မောင်ကိုယုံလို့ပဲ လိုက်တွေ့မှာ။ တကယ်လို့ သဘောမတူတာတွေဘာမှ ဖြစ်ခဲ့ရင်”

“ဒယ်ဒီ သဘောမတူတာကို မောင်ဂရုမစိုက်ဘူး မမခိုင်၊ အဲဒါကိုတော့ သေချာသိထားပါ။ မိတတွေဆိုတာ သားသမီးရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အနည်းဆုံး ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ ကဖျက်ယဖျက်တော့လို့ ချင်ကြတာပဲ။ အရေးကြီးတာက မမခိုင် မောင့်ကိုလက်ထပ်ချင်စိတ်နဲ့ နဲ့ ချစ်နေဖို့ပါ”

“မမခိုင် မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို အတူရင်ဆိုင်ကြမယ်လေ မမခိုင်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ မတွေ့နဲ့ နောက်မဆုတ်နဲ့ လက်တွဲမဖြုတ်နဲ့၊ ပြီးရင် မောင့်အပေါ်သနား ရှိပေးပါ။ ဒါဆိုရင် ဒယ်ဒီကို မောင်ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ရင်ဆိုင်ရမှာလည်း မောင်မကြောက်ဘူး”

ဒီလောက်ကြီးပြောလာတော့ အထွန်းကိုပိုချစ်ပြီး အားလည်း ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ထမင်းဟင်းခွေတွေရောက်လာလေ စကားစပြတ်သွားရ၏။

“မောင်... မမခိုင် ခွံ့ကျွေးမယ်”

“မမခိုင်စားပါ။ မမခိုင် ငိုက်ဆာနေတာမဟုတ်လား”

“မောင့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မောင့်စကားတွေကြားရတာနဲ့ ခိုင် ငိုက်ပြည့်သွားပါပြီ။ ကဲပါ မမခိုင်ခွံ့ကျွေးတာကိုတစ်ခွန်းတော့ စားအောင်”

“အင်း ခွံ့”

စိတ်မပါသော်လည်း ပါးစပ်ကိုဟပေးလိုက်ရသည်။ ဒီအိမ်လက်နှင့်ခွံ့ကျွေးသော ထမင်းတွေကို အဆိပ်အပင်းတွေဟုသာ ခံစားခဲ့ရ၏။

“မောင် ကောင်းလားဟင်”

“အင်း... အရမ်းခဲကောင်း အရမ်းအရသာရှိတယ်။ မောင်တို့ ဘတ်ထပ်ပြီးရင်လည်း အဲဒီလိုပဲခွံ့ကျွေးမှာလား”

“မောင်တောင့်တမှုရှိသမျှ မမခိုင် အကုန်လုပ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟိုလေ မမခိုင်၊ မောင်တို့ရင်ဆိုင်ရမှာက မောင့်ဘက်မှာ အသိတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ မမခိုင်ဘက်ကရော သဘောမတူမယ့်သူတို့ ခိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူတို့ရှိသေးလားဟင်”

“ဟင်... မ... မရှိပါဘူး။ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဒေါ်လေးကလည်း မမခိုင်သဘောပါပဲ။ မမခိုင်အိမ်ထောင်ရေးကို ဝင်ဆက်စွက်ဖက်မယ့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“တခြားတာဆီးပိတ်ပင်မယ့်သူမျိုးရော၊ ဥပမာ ဒီအရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ ချစ်သူရည်းစားလည်းရှိခဲ့မှာပဲလေ။ အဲဒီလိုလူမျိုးထဲက အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားပြုမယ့်သူမျိုးရောရှိလား”

“ဟင်... ဟို မ... မရှိပါဘူးကွယ်။ ဟိုဒီလိုမျိုး”

“ရှိခဲ့ရင်လည်း မမခိုင်ပြတ်ပြတ်သာသားဆက်ဆံပေးရမယ်။ မောင်က မမခိုင်ချစ်သူရည်းစားရှိခဲ့တာကို နားလည်မပေးနိုင်မျိုးမဟုတ်ဘူးနော်၊ အရွယ်ရောက်လာရင် လူတိုင်းမှာအချစ်ရှိနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တော့ ငယ်သေးလို့ မမခိုင်က ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့်၊ မမခိုင်မှာတော့ အချစ်ဦးဆိုတာမျိုးရှိနိုင်တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကြားမှာ အနှောင့်အယှက်ပြုမယ့်သူမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါကို မမခိုင်ပြတ်ပြတ်သာသားဆက်ဆံရင်တော့ ပိုကောင်းမယ်”

“မောင်ရယ်... မမခိုင်အပေါ် ဒီလောက်နားလည်ပေးနေမှသာ မမခိုင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖြေရှင်းလို့ရအောင် ဖြေရှင်းမှာပါ။ ဟို... မမခိုင် အခုမှဝန်ခံတာပါ။ မမခိုင်မှာ ချစ်သူရည်းစားတော့ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီသူတလည်း”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလူထက် အခုချိန်မှာ မောင်ကိုပိုနှစ်
ပေးမယ်ဆိုရင် မောင်ကျေနပ်ပြီမခိုင်း၊ အဲဒီလူကို အပြီးအပြတ်ဖြတ်ပြီး
တော့သာ မောင်ကိုလက်ထပ်ပေးပါ”

“မောင်ရယ်”

လူငယ်လေးဖြစ်ပါလျက် သဘောထားကြီးစွာ တောင်းဆိုမှုတွေ
ပြုနေသော မောင်ကိုသူမပို၍ချစ်ကာ လေးစားသွားမိသည်။ သူမ ဒီတစ်ခဲ
တော့ လူရွေးနှုန်းသွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ရင်ထဲမှာကြည့်နှုန်းရင်ခုန်မှုများဖြင့်
မောင်မျက်နှာလေးကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်များ အခု
ဦးမဖြစ်ခဲ့တာလဲဟု ရင်ထဲမှာနမော့တသ ယူကျုံးမရလေးဖြစ်နေမိ၏။

မောင်ကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်နေမိပြီမို့ ဦးကိုစကားအပြစ်
ပြောရုံသာရှိတော့သည်။ ဦးကိုမရမကခေါ်တွေ့ပြီး ...။

အခန်း (၃၃)

“ပွင့်ဖူးရယ် ဦးပြောထားသားနဲ့ကွာ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဦး
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေမှဖြစ်မှာပါလို့ ဦးလည်း ပွင့်ဖူးကိုအရမ်းတွေ့ချင်ပြီး
နေတာပါ။ ညဘက်ဖုန်းဆက်ချင်တော့လည်း သားကအအိပ်အနေ
တယ်။ ဝရန်တာဘက်လျှောက်လိုက် ဘုရားခန်းဘက်လျှောက်လိုက်
ခန်းဘက်လျှောက်လိုက်ဆိုတော့ မလွတ်လပ်ဘူးဖြစ်နေတာ။ တစ်
ရက်တော့ ပွင့်ဖူးတိုက်ခန်းကို ဦးလာဖြစ်အောင်လာပါမယ် နော်ပွင့်ဖူး”

“ဦးလာစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘာပြောလိုက်တယ်ပွင့်ဖူး”

“အခု ဦးကိုခေါ်တွေ့ရတာလည်း ပွင့်ဖူး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံ
ထားရမိ ပြောစရာလည်းရှိလို့ပါဦး”

ဦးမင်းဆက်ရာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ကိုဖွတ်မရ
တာတွေ့ပေးပါလို့ ပွင့်ဖူးခေါ်တော့ မတွေ့ရသည့်ရက်တွေ့ကြာနေ
ကြောင့် အရမ်းလွမ်းပြီး သတိရနေသည်လို့ထင်နေတာ။

ကိုယ့်မှာလည်း မမလှိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သံသယဝင်မှာစိုး၊ သား
မြင်စောင်းမှာစိုးနေတာကြောင့် လွမ်းသည့်တမ်းတသည့် စိတ်တွေ
ခန်းပြီး အောင့်အည်းသည်းခံနေရတာပါ။ အခြေအနေအကြောင်း

ကြောင်းတွေသာ အေးဆေးသွားလျှင် သားကိုနားလည်အောင်ပြော
ပွင့်ဖူးကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသားပင်။

အခုတော့ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးအေးခဲတင်းမာသယောင်ရှိနေ
မို့ ရင်တွေတောင်တုန်လာသည်။ အရင်တစ်ခါလို ကိုယ့်ကိုအရမ်း
ပြီး တိုက်ခန်းကိုမရမကလိုက်ပို့ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားချင်တာမျိုးမဟုတ်
လာ။ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်နေရင်းနှင့်ပင်

“ပြောပါဦးပွင့်ဖူး၊ ပွင့်ဖူး ဘာတွေပြောစရာရှိနေလို့လဲ၊ ပွင့်
ပြောတာကို ဦးနားထောင်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးကိုတော့ ပြော
ပါကွား၊ တည်တည်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဦးဘယ်လိုနေမှာလဲ၊ ဦးရင်ခွဲ
ကနေ အမြဲတမ်းပြုံးနေတတ်တဲ့ ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးကို ဦးကမြင်
ပြီး ရင်ခနဲနေရတာ”

ပွင့်ဖူးမျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်မိသော ကိုယ့်ရဲ့
တွေကို ပွင့်ဖူးကဖယ်ချကာ

“ပွင့်ဖူး လက်ထပ်တော့မယ်ဦး”

“ဘာ ... မင်းဘာပြောတယ်ပွင့်ဖူး၊ မင်းအဲဒီစကားက”

“ပွင့်ဖူး အခုတကယ်ချစ်ရတဲ့သူကိုတွေ့သွားပြီလို့ ဦးကိုတွင်
လင်းလင်း ဝန်ခံပါရစေ၊ ပွင့်ဖူး သူ့ကိုတကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“ဘာ ... ပွင့်ဖူး၊ မင်း ... ဒီစကားမျိုး မင်းငါ့ကိုပြောသင့်
မပြောသင့်ဘူးလား၊ မစဉ်းစားဘူးလား ပွင့်ဖူးဟင်၊ မင်းနဲ့ငါက လက်
ထားတာလေ၊ လင်မယားလိုလည်း အတူတူနေနေကြတာ ဒါကို”

“တရားဝင်အတိအလင်းမဟုတ်တာဦးရယ်၊ အဝယ်အ
လည်းမဟုတ်၊ မယားပြိုင်လည်းမဟုတ်၊ တစ်ပင်လဲလို့တစ်ပင်ထူထာ
နဲ့ တရားဝင်အသိအမှတ်ပြု လက်ထပ်တာမျိုးလည်းမရှိသေးပါဘူး”

“နိမ့်မှာ ပွင့်ဖူးလည်း ပွင့်ဖူးဘဝအတွက် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိရမှာပေါ့ မဟုတ်
လားဦး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူးပွင့်ဖူး၊ ပွင့်ဖူးကို ဦးတင့်တောင့်
တင့်တယ်လက်ထပ်မှာပါလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ မမလှိုင် ဒီလိုဖြစ်သွား
တာလည်း ဦးတို့နှစ်ယောက်လုံးကြောင့် ပွင့်ဖူး၊ ဒီကိစ္စကြီးဖြစ်သွားလို့
လေးပဲစောင့်ပါလို့ ပွင့်ဖူးကို ဦးနားလည်အောင်ပြောထားသားပဲ၊
ဖြစ်လို့လဲ ဘာလို့ခဏလေးတောင်မစောင့်နိုင်ဘဲ မင်းဒီလိုဆုံးဖြတ်
တတ်ရတာလဲ”

သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲစွာပင် မေးမိသည်။ ပွင့်ဖူး
ခံရခက်အောင်တည်ငြိမ်လေးနက်နေလျက်

“သူ့ကိုပွင့်ဖူး တကယ်ချစ်သွားလို့ပါ၊ သူက ပွင့်ဖူးထက်ငယ်ပေ
မည် တည်ငြိမ်လေးနက်တယ် ရင့်ကျက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပွင့်ဖူးဘဝကို”

“ဦး မင်းကိုတင့်တောင့်တင့်တယ်နေစေချင်လို့ တိုက်ခန်းဝယ်
ထားတယ်လေ၊ ပြည့်စုံအောင်လည်း ထောက်ပံ့နေတာပဲမဟုတ်
ဘူး”

“အဲဒီတိုက်ခန်း ဦးကိုပြန်ပေးမှာပါ”

“ဘာ”

“အထောက်အပံ့လည်း မယူတော့ပါဘူး၊ ပွင့်ဖူးဆီမှာ သိမ်း
ထားတဲ့နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်ကိုလည်း ပွင့်ဖူးဖြစ်လိုက်
အဖို့”

“ဟာ ... မင်း ... မင်း ပွင့်ဖူးရာ”

ဒီလိုလုပ်လိမ့်မည်မထင်မိ။ ဒီလိုပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ကော်လိမ့်မည်မထင်မိ။ တစ်ဖက်ကကောင်က ဘယ်လောက်တောင်
ဘာင်းနေလို့ ယုံကြည်မှုတွေ ဒီလောက်ရှိနေတာလဲ။ ကိုယ့်အပေါ် ပွင့်ဖူး

ခိုင် တကယ်ချစ်ခဲ့သည်ထင်လို့ ကိုယ့်မှာတော့ မမလှိုင်ကို အတိုက်အခံ တွေလုပ်ခဲ့သည်။ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ပြန်မှုတွေ ပြင်းထန်ခဲ့လို့ မမလှိုင်က ဘဝနှင့်အသက်ကိုတောင် အရှုံးပေး စွန့်လွှတ်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ဒီလောက်ပေးဆပ်ခဲ့တာတောင် ...

“ပွင့်ဖူး ... ဦး လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ ဦး”

“မင်းလက်ထပ်မှာ၊ မင်းတခြားတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်မှာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်းကို ဦးဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ပွင့်ဖူး။ ဦးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးပေးပြီး မမလှိုင်အပေါ် မလုပ်သင့်တာလုပ်ခဲ့မိလို့ မမလှိုင်အသက်တောင် ဆုံးရှုံးသွားရတယ်။ အခုသားကလည်း ဦးအပေါ်အမြင်စောင်းပြီး သားအဖနှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးတွေ အေးသွားရတယ်။ မိသားစုအသိုက်အမြှူအပျက်ခံပြီးကို မင်းကိုဦးချစ်ခဲ့ပါ ပွင့်ဖူး”

“တကယ်ချစ်တာမှန်ခဲ့ရင် ပွင့်ဖူးကိုလွှတ်လုပ်ခွင့်ပေးလို့မရဘူးမှာပေါ့ ဦး။ ဦးလိုမုဆိုးမို့ ကလေးအဖေထက် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဦးမမြင်ချင်ဘူးလား။ အချစ်စစ်ဆိုတာ စွန့်လွှတ်ခြင်းပေါ့နင်။ ယုလှိုင်က ဦးကိုတကယ်ချစ်လို့ စွန့်လွှတ်သွားခဲ့တာ။ ဦးလည်း ပွင့်ဖူးကို တကယ်ချစ်ရင် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“အဲဒါက”

“ဘာလဲ ... ဦးကလူကိုပဲရယူချင်တာ၊ လိုအပ်တဲ့အချိန် အချစ်ချင်တာလား။ ပွင့်ဖူးက ဘဝကိုပေးလို့ ဦးကတိုက်ခန်းပေးတာထက်ပိုတယ်။ ဒီထက်ဘာပိုတာများရှိလို့လဲဦး။ အချစ်ဆိုတာ အကြောင်းမပြုပါနဲ့ အဲဒီအရာတွေပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ပွင့်ဖူးကိုလည်း လွှတ်

မြောက်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလားဦး။ ပွင့်ဖူးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာချည်နှောင်မှုတွေများရှိနေလို့လဲ”

ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ ပွင့်ဖူးပြောနေသမျှ ဘယ်လိုတွေပြန်ပြီး ချေပရမှာလဲ။ အမှန်တရားတွေလား။ သူမနှင့် ကိုယ့်ရဲ့ဆက်ဆံရေးက ဒီလောက်ပဲလား။ ကိုယ့်ဘက်က နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ ပေးဆပ်မှုအတွက်ကျတော့ သူမဘာမှပြန်လုပ်မပေးတော့ဘူးလား။ ရင်ထဲက ခံပြင်းမှုများဖြင့် ကျယ်လောင်သော တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။

“တော့က ... ပွင့်ဖူးခိုင် ... မင်းပါးစပ်က အဲဒီလိုစကားတွေ ပြောထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး။ မင်းငါ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ အောက်မေ့တာ၊ စွဲစွဲလမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတနဲ့ အတူနေဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်တွေက အချစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဆို မင်းငါ့ကိုဘာလို့ပြုစားခဲ့တာလဲ ပွင့်ဖူးခိုင်၊ ငါ့မိသားစုဘဝကိုဖျက်ဆီးမိတဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မင်းဘာကြောင့်ပြုမိလိမ့်မလားလဲ။ မင်းဘဝထဲမှာ ဝဲ ပျော်ပေ့အောင် မင်းဘာကြောင့်သိမ်းသွင်းခဲ့တာလဲ”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးရုံနဲ့မမြဲပါဘူးဦး။ ပွင့်ဖူးကပဲ ဦးကိုသိမ်းသွင်းခဲ့တာလား။ ပြားယောင်းခဲ့တာလား။ ဦးဆီက ပွင့်ဖူးတောင်းဆိုခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိဘူးနော်။ ပွင့်ဖူးဆီက ဦးလိုချင်တာတွေရလို့ ဦးဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုအဲဒါတွေ ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ဦးအသားတကြည်လက်ခံပြီး လွှတ်မြောက်ခွင့်ပေးသင့်တာ။ ခိုင်မြဲတဲ့ ချည်နှောင်မှုတွေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဦးတစ်သက်လုံး ပွင့်ဖူးကိုသိမ်းပိုက်ထားချင်လို့ မရဘူးလေ”

“မင်းလက်ထပ်မယ့်ကောင်က ဘာလုပ်တာလဲ”

“သူဌေးသားပါ။ မိဘာရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအမွေတွေ တစ်ယောက်တည်း

ရမယ့် တစ်ဦးတည်းသောသား”

“နာမည်က”

“အထွန်း”

“မင်းအဲဒီကောင်ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်နေပြီလဲ”

“အသက်ပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ပေးဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။
ရင်ထဲအင်းခနဲဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရ၏။ ကိုယ့်မှာ

တော့ ချစ်လိုက်ရတာ။ မိသားစုဘဝပျက်စီးခံပြီးကို ချစ်ခဲ့တာ။

အခုတော့ သူမက တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အသက်ပေး၍တောင် ချစ်နေသည်တဲ့။ ကိုယ့်ခွဲကင်းကွာနေတာ ဘယ် လောက်ကြာသေးလို့လဲ။

မမလှိုင်ပြောခဲ့သလို ပွင့်ဖူးခိုင်က တန်ဖိုးမဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဆော့ကစားနေခဲ့ခြင်းလား။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ခံရခက်နေသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ သားကိုနားလည်အောင်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ။ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ပြင်းပြင်းရှူ နှင့်နှင့်သီးသီးနာကျင်နေသည်။

မမလှိုင်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် သတိရမိ၏။ ကိုယ်သာ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့် မပတ်သက်မိလျှင် မမလှိုင် အခုချိန်ထိသေသေးမှာမဟုတ်။ နွေးထွေးသော မိသားစုဘဝလေးဖြင့် ကြည်နူးစရာကောင်းနေပေလိမ့် မည်။ မောင်သတိရလိုက်တာ မမလှိုင်ရယ်။

အခန်း (၃၄)

“သားချစ်သူမိန်းကလေးကို ဒီနေ့ခေါ်လာခဲ့မယ်ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီကိုအသိပေးခဲ့ပြီး ပွင့်ဖူးခိုင်ကို သူမတိုက်ခန်းမှာသွားခေါ် ဘာခဲ့လိုက်သည်။ သူဘယ်တော့မှ ဒယ်ဒီဝယ်ပေးထားသည်ဆိုသော ပွင့်ဖူးခိုင် တိုက်ခန်းပေါ်ကိုမတက်ပါ။ တိုက်ခန်းအောက်က ကားပါကင်မှာ ဆာင့်နေစဉ်မှာပဲ ယောက္ခမလောင်းများ နှစ်သက်စေနိုင်သော ရိုးယဉ် ညည် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် ကြော့မော့စွာနှင့် ပွင့်ဖူးခိုင် ဆင်းလာသည်။

သူနာကျင်မှန်းမျက်စွာပင် ပြုံးမိလိုက်လျက်

“မမခိုင် အရမ်းလှတာပဲ”

“မပြောကစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီမှာရင်တွေတုန်နေရတဲ့အထဲ မောင် ဒယ်ဒီလက်မှခံပါ့မလားလို့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ လက်မခံဘူးဆိုရင်တောင် မောင်တို့ ခင်ဆိုင်ဖို့တွေ့ထားပြီးသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး လက်ခံပေးလိုက်တာဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့မောင်ရယ်၊ မမ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူကခွဲမှာလဲ မမရဲ့ လက်မခံရင် လက်ခံလာဟုအထိ

အဆုံးထိ တိုက်ပွဲဝင်ကြရုံပေါ့မဟုတ်ဘူးလား။ မမသာ စိတ်ပျက်အားလေး ပြီး မောင့်ကိုလက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံလိုက်မှာ စိုးရိမ်တာ။ မောင့်လက်ထဲ သေတဲ့အထိ ဆုပ်ကိုင်ထားပေးပါနော်”

“မမခိုင်ဘက်ကတော့ မောင့်ကိုချစ်နေပြီးသားမို့ ဒီစကားနဲ့ သတိပေးစရာမလိုပါဘူးကွယ်။ မောင်သာ မောင့်ဒယ်ဒီကနဲ့ကွက်ခဲ့ရင် မမခိုင်ကို စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်တာ”

“မောင့်ကိုတော့ စိတ်ချပါ။ မောင်က မမခိုင်ကိုအသည်းနဲ့ အောင်ချစ်တာဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးလုံးဝရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... သူ့ ကြမယ်မမခိုင်၊ ဒီနေ့ဆန်းဒေးကုမ္ပဏီပိတ်တာဆိုတော့ ဒယ်ဒီစောင့်နဲ့ မှာ”

“အင်း ... သွားမယ်လေမောင်”

မောင့်စကားတွေက အားရှိစေပေမယ့် ရင်တွေကတော့တုန်ဆဲပဲဖြစ်သည်။ သူမဘက်မှာအားနည်းချက်တွေ မှားခဲ့တာတွေရှိခဲ့သလို အတွက် မလုံမလဲသိမ်ငယ်နေမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟင် ... မောင် ... မောင်ကားကို ဘယ်မောင်းနေတာထဲ ဒါ ... ဒါက”

“မောင်တို့အိမ်လေမမရဲ့။ မောင်တို့ ဒီကွန်ဒိုမှာပဲနေတာ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

သူမ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အရမ်းကိုတုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ဒီဝန်းကျင်ဘက်ကိုရောက်လာတော့ စိတ်ထဲထင်ခဲ့ရုံဖြစ်နေမိပေမယ့် ကျော်သွားမည်ပဲထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ဒီကွန်ဒိုဝင်းထဲက ကားပါထဲကို သေသေချာချာပင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

မောင်က ကားအောက်ရောက်သွားပေမယ့် သူမကားပေါ်ဆင်းဖို့ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေမိသည်။

“မမလာလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒယ်ဒီကစောင့်နေတော့မှာ၊ တော်ကြာ စိတ်မရှည်ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အင်း ... အင်းပါမောင်”

မောင်က သူမလက်ကိုမြဲမြဲဆွဲကာခေါ်၏။ ဓာတ်လှေကားထဲ အရောက်မှာ ချွေးစေးတွေတောင်ပြန်လာသည်။ မောင်ဘယ်အထပ်ကို ခလုတ်နံပါတ်နှိပ်လိုက်တာလဲ။

“ဟင် ... မောင် ... ဒါ ... ဒါ”

ဓာတ်လှေကားထဲကအထွက်မှာ မြင်လိုက်ရသော အခန်းနံပါတ်ကိုကြည့်၍ သူမသွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ မောင် ... မောင်က ဘယ်သူ့သားလဲ။ ဘာကြောင့် ဦးရဲ့ကွန်ဒိုအခန်းရှေ့မှာရပ်နေရတာလဲ။

ဦးမင်းဆက်ရာ၊ ဒေါ်နှင်းယုလှိုင်တို့ရဲ့ သားများလား။

“မမလာလေ၊ ဒေါ်ချို တံခါးဖွင့်ပေးပြီးပြီ”

“ဒေါ်ချို”

ရင်ထဲက ဘုရားတမိသွားလျက် ခြေလှမ်းတွေကနောက်ဆုတ် ပြန်ပြေးချင်နေမိသည်။ မောင့်လက်ထဲက ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်ကာ ထွက်ပြေးလိုက်ရမလား။ ဒီအိမ်ညှော်ခန်းထဲမှာစောင့်နေတာ ဦးမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ဒယ်ဒီ သားတို့ရောက်ပါပြီ”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသော ပွင့်ဖူးခိုင်ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ဖက်၍ ဒယ်ဒီထိုင်နေသော ဖည့်ခန်းဘက်ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ သူဖက်တွယ်ထားသော ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဒယ်ဒီလက်ထဲက ဂျာနယ်တစ်စောင်က ပါကေးခင်းပေါ်မှာ ဖြန့်ခနဲပြန်ကျသွား၏။

“သား ... မင်း ... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်လာတာလဲ”

“သားရဲ့ချစ်သူ၊ သားလက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေး ပွင့်ဖူးခိုင်ပါ

ဒယ်ဒီ၊ မမခိုင် ဒါကမောင့်ရဲ့ဒယ်ဒီဦးမင်းဆက်ရာပါ။ နှုတ်ဆက်လိုက်ဘဲ ဦး မမခိုင်”

“ဟို ... အဲ ... အဲဒါ”

“ပွင့်ဖူးခိုင်၊ မင်း ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါငါ့သားမင်း မျိုးဆက်၊ မင်း ... မင်း ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့”

“ဒယ်ဒီ ... မမခိုင်က ဒယ်ဒီဇနီးမယား ဒယ်ဒီစပွန်ဆာ မဟုတ် ပါဘူး။ သားလက်ထပ်မယ့် သားချစ်သူ၊ ဒယ်ဒီရဲ့ချွေးမလောင်းပါ။ သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့ ညင်ညင်သာသာဆက်ဆံပေးပါ ဒယ်ဒီ”

“သား... မင်းဘာတွေသိထားလို့ သူ့အကြောင်း သားဘာသိ လို့လဲ၊ ပွင့်ဖူးခိုင်က ဒယ်ဒီရဲ့”

“မမခိုင်အတိတ်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် သားစိတ်မဝင်စားဘူး ဒယ်ဒီ သားမမခိုင်ကိုချစ်တယ်၊ မမခိုင်ကို သားလက်ထပ်မယ်၊ ဒါပဲဒယ်ဒီ သိ ထားပါ”

“ကျွတ် ... မဟုတ်တာ မဖြစ်သင့်တာ၊ လုံးဝကိုမဖြစ်သင့် တာ၊ ပွင့်ဖူးခိုင် မင်းထွက်သွားလိုက်တော့၊ မင်းမျိုးဆက်က ငါ့သား ဘာလဲ မင်းလက်ထပ်မယ်လို့ပြောတာ အသက်ပေးပြီးတောင်ချစ်နေဦး လို့ပြောတာ ငါ့သားကိုလား၊ ဟုတ်လား ပွင့်ဖူးခိုင်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“ဟား ... ဟား ပွင့်ဖူးခိုင်၊ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ မင်း တို့ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့တွေ့ပြီး ဒီလိုအခြေအနေ တောင်ရောက်သွားတာလဲ၊ သား မင်းတို့ကိစ္စ ဒယ်ဒီလက်မခံဘူး ဒယ်ဒီ ခွင့်မပြုဘူး၊ သားတို့ရပ်တန်းကရပ်ပါ၊ လုံးဝရပ်ပစ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ၊ သားလက်ထပ်မယ်ကိစ္စကို ဒယ်ဒီ ဒီလို ပိတ်ပင်ထားဆီးခွင့်မရှိဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီကို သားကြိုပြောထားပါတယ်

သားလက်ထပ်မယ့် သားချစ်သူကို ဒယ်ဒီသဘောတူလက်ခံမှုမရှိရင် အဘိုးကိုပြောပြီး လက်ထပ်မယ်လို့ အဘိုးကိုတော့ ဒယ်ဒီဘာကြောင့် သဘောမတူရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြလိုက်မပါ”

“သား”

သားဘယ်လောက်ထိသိထားလို့လဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့်ပတ်သက်လို့ သူ့မာမိသေသွားရသည်လို့ စွပ်စွဲမှုတွေ တိုက်ခိုက်မှုတွေ နဲ့ဆိုသည်ဆိုသော်လည်း ပွင့်ဖူးခိုင်လားဆိုတာကိုတော့ နာမည်ထုတ်မပေး ခဲ့ပေ။ ဒီလိုမမေးခဲ့ခြင်းကပဲ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့်ပတ်သက်ဖို့ သားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် များလား။ ဒါဆိုလည်း သားမလုပ်သင့်တာလုပ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ဒီအဖေနှင့် အိမ်ထောင်သည်လိုပတ်သက်ရင်းနှီးသော မိန်းမတစ်ယောက် နှင့် သားဘာကြောင့်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။ သွေးတွေဆူဝေနေသည်။ ဘယ်အရာကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိဘဲ၊ မဖြစ်နိုင်သည့်အရာမို့ ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။

ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မင်းမျိုးဆက်နှင့် သားအဖတော် စပ်မှုကို ကြိုတင်မသိခဲ့သည့်အတွက် တုန်လှုပ်နေသောပုံစံနှင့် ကိုယ့်ကို ချက်နာချင်မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေသည်။ ပွင့်ဖူးခိုင် ဘယ်လိုမိန်းကလေး လဲဆိုတာ သားမသိဘဲနေမှာမဟုတ်။

“ပွင့်ဖူးခိုင် ... မင်းပြန်လိုက်တော့ နောက်လည်းဒီအိမ်ကို

ဘယ်တော့မှမလာနဲ့၊ သားနဲ့လည်းမပတ်သက်နဲ့၊ မဖြစ်သင့်လို့ လုံးဝ မဖြစ်သင့်လို့ ငါဒီလိုတားဆီးရတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းသွားပါတော့”

“ဒယ်ဒီ”

စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ပွင့်ဖူးခိုင်ပခုံးကို တွန်းလွှတ်မိသောကိုယ့်

လက်တွေ့ကို သားကဆွဲဖယ်ခါချလျက်

“သားချစ်သူကို အဲဒီလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်မလုပ်ပါနဲ့ဒေသနီ၊ မမခိုင်တစ်ချိန်က ဘယ်သူနဲ့ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ အခုချိန်မှာတော့ သားအရင်း တန်ဖိုးထားရတဲ့ မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ မမခိုင် ကို ပုတ်ခတ်စော်ကားလာရင်လည်း သားသည်းခံမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူးသား၊ ဒေသနီက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်လို့ တားနေတာပါ။ သားတခြားမိန်းကလေးကို လက်ထပ်မယ် ဆိုရင်”

“မိန်းမတိုင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တိုင်း လက်ထပ်လို့ရလို့ လာဒေသနီ၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့မိန်းကလေး တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရတဲ့မိန်းကလေး ကိုပဲ မိသားစုဘဝတွေ အပျက်စီးခံပြီး လက်ထပ်ချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး လား၊ သားလည်း သားအဖသံယောဇဉ်ပြတ်ချင်အပြတ်ခံပြီး မမခိုင်ကို လက်ထပ်မှာပါ။ အဲဒီလိုသေချာသိထားပေးပါဒေသနီ၊ လာ မမခိုင် ဒေသနီနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ မမကိုအရမ်းအားနာပါတယ်၊ ဘာမှ စိတ်ညစ်မသွားနဲ့နော် မမ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေရှိရှိ မမကို မောင်လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပါ။ အပြင်တစ်နေရာပဲ ခထေ လောက် သွားနားလိုက်ရအောင်မမ”

“သား ... သား”

ပွင့်ဖူးခိုင်ပခုံးကို ဖက်တွယ်ကာ သားကထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲ မှာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွား၏။ သားကိုနှမြောမိလို့ပါ။

ဒီအဖေနှင့်လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေဖြစ်ခဲ့သည့်မိန်းကလေးကိုမှ ဘာလို့များ ဒီလောက်တန်ဖိုးထားပြီး တမ်းတမ်းခွဲသွားတာလဲ။

မသိလို့လား သိလို့လား။ သိရဲ့နဲ့တင်လုပ်ခြင်းလား။ မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး အမိုက်မှောင်ထဲ နှံ့နှစ်ခံတော့မလို့လား။

ကိုယ့်တုန်းကလည်း မမလိုင်ကမဖြစ်သင့်ပါဘူးလို့ နှုတ်ထောက် မျက်ရည်တွေနှင့် တောင်းပန်ခဲ့တာတောင် လက်ခံခဲ့တာမဟုတ်။ သယ်ကျော်သက်လေးလို အချစ်ကိုရှုမှူးစွာ ခံစားချင်စိတ်တွေဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလည်းမမြင် ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကိုလည်း မမြင်။ ကိုယ့်လိုအသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်တောင် မစဉ်းစား ဆင်ခြင် မရင်ကျက်ဘဲ လူပျိုပေါက်အရွယ်သားက ရှုမိုက်စွာ ရှေ့ဆက် နှုတ်ထောက်ပေး။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။
ဒီအဖေရဲ့ပန်တော်ကျမိန်းကလေးကိုမှ သားရယ်...။

အခန်း (၃၅)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မောင့်ဒယ်ဒီက”

“မောင်ကြီးပြောထားသားပဲ မမခိုင်၊ ဒယ်ဒီကသဘောတူလက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်အတူလက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာပါလို့”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက မမခိုင်နဲ့ မောင့်ဒယ်ဒီ”

“မပြောပါနဲ့မမခိုင်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ တခြားသူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သေးလဲ၊ မမခိုင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့နေခဲ့တာလဲ မောင်ဘာမှမသိချင်ဘူး၊ အခုချိန်မှာ မမခိုင်ကို မောင်မြတ်နိုးတယ်၊ ချစ်တယ်လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“မောင်”

မောင့်ပါးစပ်က ဒီစကားတွေထွက်တာဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ သံသယထင်မိသော်လည်း မောင်ကဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသလို တည်ငြိမ်လေးနက်လို့နေသည်။ ဦးက မောင့်အံ့အေ။ သူမနှင့်ဦးရဲ့ပတ်သက်မှု

“မ... မမခိုင်တို့ ရှေ့ဆက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ခေါ်တန်းကရပ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်ကြရင်”

“ဒယ်ဒီကြောင့်လား၊ မမခိုင်က ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ”

“ဟို ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မမခိုင်ပြောတာ

... မခိုင်ကို မောင့်ဒယ်ဒီသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခုတောင်... သီးသီး ဆက်ဆံလိုက်တာ မောင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်နဲ့... ဆက်ဖို့ မောင့်ဒယ်ဒီနဲ့အရမ်းကိုအတိုက်အခံလုပ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မမခိုင် သတ္တိမရှိဘူးလား”

“ဟင်”

“ဒယ်ဒီကိုရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတာလားလို့မေးတာ၊ ဘယ်... ပတ်သက်မှုမျိုးမို့”

“ဟို ... မမခိုင် ကြောက်လို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“မောင့်ကို ဆင်ခြေမပေးပါနဲ့ မမခိုင်၊ မောင်တို့လက်ထပ်ဖြစ်... နောင် လက်ထပ်ကြမယ်၊ ဒယ်ဒီကို မောင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကြား... နယ်မဟုတ်လား၊ မောင်ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မမခိုင်... နယ်လိုအရာကမှ မမခိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိုတားဆီးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့”

ခင်ဗျားကို မုန်းလို့ ရွံလို့ နာကြည်းလို့ ဒယ်ဒီနဲ့ရသွားမှာစိုးလို့... ဝါးစပ်က ဆက်တိုက်ပေါက်ကွဲပြောထွက်လိုက်ချင်သည်။ ဒယ်ဒီက... နဲ့ကိုစွ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားလျှင် ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့် လက်ထပ်ဖို့... ခြိတ်ထားတာ သေချာသိနေလို့ပါ။

ဒီမိန်းမကြောင့် မာမိုကိုသေကွဲကွဲကာ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီ၊... ဒီဒီကိုတော့ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်ထိတန်ဖိုး... ဆက်တန်းကျတယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိပြီး ရွံမုန်းနာကြည်းသွားအောင်... လုပ်မှာ။ စိတ်ချဒယ်ဒီ၊ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီအရမ်းကြီးကို ရွံမုန်း... ကြည်းသွားစေရပါမယ်။

“မောင်”

“ဟင် ဟင် မမခိုင်”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ မမခိုင်ကို မောင်တစ်မျိုးမြင်”

“မောင်ပြောမယ် မမခိုင်၊ မောင်အနာဂတ်တွေ အတိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်တွေကိုမယုံကြည်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဘဝကိုတည်ဆောက်မှာ၊ အရင်တုန်းက မောင်သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတာတစ်ခုရှိတယ်၊ အချစ်လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်လို့”

“မောင်ရဲ့အချစ်ဦးက မမခိုင် တကယ်လားမောင်”

“မောင်ညာမပြောတတ်ဘူးမမခိုင်၊ မောင်ရဲ့အချစ်ဦးက မမခိုင်ပါ။ မမခိုင်ရဲ့အချစ်ဦးက မောင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မောင်သိတယ် ဒါပေမဲ့ မမခိုင်ရဲ့အတိတ်ကို မောင်စိတ်မဝင်စားဘူး။ မမခိုင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့နေထိုင်ခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း မောင်မသိချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မမခိုင်အကြောင်းတွေကို မောင်မမေးခဲ့တာပေါ့ မမခိုင်”

ကြိုသိနေခဲ့လို့ မောင်မမေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလားလို့ မေးလို့လျှင် မောင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ မောင်ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူမကိုရွေးချယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလဲ။ တမင်တကာနီးစပ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာလား။ ဦးနှုန်းကိစ္စ ဘယ်လောက်ထိအောင်သိထားလဲ။

တကယ်စိတ်ပါနှစ်လား။ လက်စားချေချင်တာကြောင့်လား။

သူမကို အပြစ်မမြင်ဘဲ၊ ဖအေကို အတိုက်အခံလုပ်နေတာကရာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲ။ သူမစိတ်ထဲလည်း အရာအားလုံးက ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရဲ့လေးနက်သောစကားတွေကြောင့် သူမရဲ့စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းတည်ငြိမ်ပြီး မောင့်ကိုအရင်ထက်ပိုပြီး ယုံကြည်လာမိသည်။

သူမကိုတကယ်ချစ်လို့ ဒီစကားတွေပြောနေခြင်းဟု ရင်ထဲထဲလက်ခံနေမိ၏။ ဒါဆိုဦးကို အတိုက်အခံလုပ် ဆန္ဒကျင်ရုံပဲရှိတော့မပေါ့။ မောင်တစ်ယောက်လုံး သူမဘက်မှာ ရဲရင့်စွာ ရပ်တည်နေမှတော့

သူမဘာကိုမှ တွေးကြောက်နေစရာမလိုတော့။

သူမကိုနားလည်မှုပေးနိုင်သော မောင်အချစ်တွေနှင့်ပဲ သူမအားတင်းရတော့မည်။ မောင်လည်း မမခိုင်ရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ဘောင်းမှာပဲကွယ်...။

အခန်း (၃၆)

“သား မင်းမျိုးဆက်၊ မင်းဒီကိုလာထိုင်ပါဦး”
 မမခိုင်ကိုလိုက်ပို့ပြီး ပြန်အလာမှာ ဒယ်ဒီခေါ်လိုက်တာကြောင့်
 ခြေလှမ်းတွန့်ခနဲရပ်တန့်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကိုလှည့်မကြည့်
 ခြေလှမ်းတွေရွေ့လျားဖို့ပြင်ရင်း
 “သား ဒယ်ဒီနဲ့ဘာစကားမပြောစရာမရှိပါဘူးဒယ်ဒီ”
 “မင်းမှာမရှိပေမယ့် ဒယ်ဒီမှာမင်းကိုပြောစရာတွေအများကြီး
 ရှိနေတယ် မင်းမျိုးဆက်၊ မင်းဒီကိုမလာရင် မင်းအခန်းထဲထိ ဒယ်ဒီ
 လိုက်ပြောရလိမ့်မယ်”
 ရင်ဆိုင်ခိုးတွေထားပြီးသားမို့ သူ့သက်ပြင်းတော့မချမိပါ။ စိတ်
 ပျက်သည့်ပုံစံနှင့်ပင် သူ့ဒယ်ဒီရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ဒယ်ဒီက မကျေနပ်ချက်တွေ ပြင်းထန်စွာနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး
 တင်းထန်ပူန့်ကုပ်နေသည်။
 “မင်းဘာသဘောနဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုတွဲလိုက်တာလဲ မင်းမျိုးဆက်”
 “သားချစ်လို့ပါလို့ ဒယ်ဒီကိုပြောပြီးသားပါ”
 “အေး... မင်းမချစ်သင့်၊ မချစ်ထိုက်တဲ့မိန်းကလေးမှန်းမသေ
 မင်းသိနေတယ်မဟုတ်လား”

“မမခိုင်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲဒယ်ဒီ၊ မကောင်းတာလုပ်စားနေ
 ခဲ့ပြည့်တန်ဆာမလား၊ စပွန်ဆာလိုက်ရှာနေတဲ့ ပိုင်းလုံးမလား၊ ဘာဖြစ်
 ဖြစ် သူ့နောက်ကြောင်းကိုစိတ်ကိုမဝင်စားတာ”
 “အဲဒီလိုမိန်းကလေးဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် ဒယ်ဒီမပြောသေးဘူး
 ဆရာက ဒယ်ဒီနဲ့”
 “ပြောပါဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”
 “သား... ပွင့်ဖူးက ဒယ်ဒီနဲ့”
 “ဘာလို့ပြောမထွက်ဖြစ်နေတာလဲ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီက ပွင့်ဖူးခိုင်
 ကို တိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတယ်၊ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ ဒယ်ဒီသွားအိပ်တယ်၊
 ဆက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားတယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်တို့ အဲဒီလိုနေတာ
 သိသွားလို့ မာမီမျက်နှာလည်လည်ရွဲ့ရွဲ့ ခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ မဖြစ်
 သင့်ပါဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မမလှိုင်
 နဲ့သားရဲ့မျက်နှာကိုထောက်ထား ငဲ့ညှာပါဦးလို့ မာမီငိုယိုပြီး ဒယ်ဒီကို
 ဘားနဲ့တယ်မဟုတ်လား”
 “သား... သား မင်းဒါတွေဘယ်လိုသိ”
 “ဒယ်ဒီတို့ ဇာတ်လမ်းအစကနေအဆုံးထိ မာမီရေးခဲ့တဲ့ ဒိုင်
 ဘာရီကို သားဖတ်ရတယ် ဒယ်ဒီ”
 “ဘာ”
 ဦးမင်းဆက်ရာ အံ့ဩသွားရသည်။ မမလှိုင်ကခံစားရသမျှ
 နိုင်ယာရီရေးခဲ့တာတဲ့လား၊ သားမျက်နှာမှာ နာကြည်မှုတွေပြည့်လျှံနေ
 သူ့က
 “မာမီနဲ့လုံးသွေးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ အဲဒီစာလုံးတွေက သွေးချင်း
 ချင်းနီနေတယ်ဒယ်ဒီ၊ မျက်နှာတွေနဲ့ရေးပြီးနေတဲ့ခံစားချက်တွေက
 ခင်နဲ့စေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီကိုဒယ်ဒီညှာခဲ့သလား၊ သနားနဲ့သလား၊

စာနာခဲ့သလား။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုပဲ အရမ်းတန်ဖိုးထားပြီး သိပ်ချစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လားဒ်ဗီဒီ”

“သား ... သားက ဒါဆိုပွင့်ဖူးခိုင်ကို လက်စားချေတာလား ဒ်ဗီဒီကိုတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ချင်လို့လား။ ဒါကြောင့် ပွင့်ဖူးခိုင်ကို”

“သိပ်ချစ်သွားခဲ့တာပါ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး သံယောဇဉ်တွေ နွေးထွေးမှုတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေ နောင်တွယ်ရစ်ပတ်မှုတွေနဲ့ အခိုင်အတည်ဆောက်လာခဲ့တဲ့ မိသားစုဘဝကို အပျက်စီးခံပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမကလေးလောက်တောင် ချစ်စရာမြတ်နိုးစရာကောင်းလို့လဲလို့ သားချစ်ကြည့်လိုက်တာပါ”

“သား”

“ဒ်ဗီဒီလို အသက်အရွယ်အရရော၊ အသိဉာဏ်အရရော နေ့ကျက်နေတဲ့သူတောင် အရွေးအမှုးချစ်သွားခဲ့ရတဲ့မိန်းမဆိုတော့ သားအိမ်အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိ အသက်အရွယ်အသိဉာဏ်လည်း မရင့်ကျက်သေးတဲ့သူအဖို့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့ဒ်ဗီဒီ။ သားမေခိုင်ကို အချစ်ကိုချစ်သွားမိပြီ ဒ်ဗီဒီ။ မေခိုင်က အရမ်းကိုဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ သူ့မိန်းမက မရွာနိုင်အောင် သံလိုက်ဓာတ်တွေရှိတယ်ထင်တယ်။ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမှကိုဖြစ်တော့မှာ။ အခုတခြားဘာကိုမှ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ အဆင့်အတန်းတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့အောင် သူ့ကိုချစ်သွားမိလို့ သားကိုနားလည်ပေးပါဒ်ဗီဒီ”

“သား ... မင်း ... မင်း”

ဦးမင်းဆက်ရာ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့အောင် ရင်မှာနှင့်နှိုးသီးသီး နာကျင်နေမိသည်။ နှလုံးသားနုနယ်သည့်သားလေး အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသည့်သားလေး ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးသည့် အသက်အရွယ်နှင့် ပွင့်ဖူးခိုင်လိုမိန်းမကိုမှ အရွေးအမှုးဖြစ်သွားခဲ့သည့်

ခဲ့လား။

ဒါပွင့်ဖူးခိုင် ဖြားယောင်းတာ သွေးဆောင်တာ။ ဘာမှမသိဘူးမလည်သည့် ကလေးအရွယ်သားလေးကို အတွေ့အထိတွေ့နှင့် သိမ်းချင်းလိုက်တာဖြစ်မှာ။

“မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်။ ဖအေခွဲလင်မယားလိုနေခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားအဲဒီလိုချစ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပေါင်းသင်းမိနေတာနဲ့လေးသားရယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားအဖနှစ်သက်လုံးက လင်မယားလိုဆက်ဆံပေါင်းသင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော အသိုက်အဝန်းမှာရော လူကြားလို့မကောင်းပါဘူး သားရယ်။ ဒ်ဗီဒီ ... ဒ်ဗီဒီတောင်းပန်ပါတယ်။ ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့သား အဆက်အသွယ် ခြတ်လိုက်ပါ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ လုံးဝကိုပတ်သက်လို့မဖြစ်ပါဘူးသား”

“မရတော့ဘူး ဒ်ဗီဒီ။ မေခိုင်က သားရဲ့အချစ်ဦးပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားပထမဦးဆုံးချစ်မိသွားတာပါ။ ဒ်ဗီဒီမိန်းမမကလို့ မခိုင်က ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလည်း သားသူ့ကိုလက်ထပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ”

“သား ... မင်းမျိုးဆက်။ မင်းမဖြစ်သင့်တာ မသင့်တော်တာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ဒ်ဗီဒီရော နားလည်ခဲ့လို့လား။ အသိတရားတွေ ရင့်ကျက်တဲ့အရွယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ သိနားလည်သင့်တဲ့ဒ်ဗီဒီအရွယ်မှာ ဆောင် ဒ်ဗီဒီ ဘယ်သူ့အတွက်တွေးပေးခဲ့လို့လဲ။ မာဗီအတွက် သားအတွက် ဒ်ဗီဒီတွေးပေးရမှန်း စာနာရမှန်းသိခဲ့နားလည်ခဲ့လို့လား။ သားက ကလေးသာသာအရွယ်ပဲရှိပါသေးတယ်ဒ်ဗီဒီ။ အချစ်ကိုပဲ အရွေးအမှုးတိုးကွယ်တတ်တဲ့ အသိတစ်ခုပဲရှိသေးတဲ့အရွယ်ပါ။ အခု ဒ်ဗီဒီဘာပြောပြော သားဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး နားလည်မှာမဟုတ်ဘူးဒ်ဗီဒီ။ မေခိုင်

ကိုပဲချစ်မှာ၊ မမခိုင်ကိုလက်ထပ်လို့ရအောင်ပဲ ကြိုးစားမှာ၊ မမခိုင်နဲ့ သာသမီးတွေ အများကြီးမွေးမှာ”

“မင်းပျိုဆက် ... မင်း”

စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ သားကိုလက်သီးနှင့်ထိုသူလိုက်မိသည်။ စိတ်လွတ်သွားပြီးမှ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ အချစ်ပိုင်းသောသားကို ထိုးမိခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

“သားလေး ... ဒယ်ဒီသား ... သားကို”

“ထိုးပါဒယ်ဒီ၊ သားကိုဒယ်ဒီစိတ်ကျေနပ်သွားတဲ့အထိထိုးမိဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီမိန်းမကို သားနိုးတယ်လို့တော့ စွပ်စွဲလို့မရဘူး။ ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့သားက စိတ်တူကိုယ်တူချစ်ကြတာမို့ပါ။ သားတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှခွဲလို့မရတော့ဘူး။ သားနဲ့မမခိုင်လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပဲ ဒယ်ဒီ၊ သူ့ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့မိန်းမလဲလို့ မတွေးနိုင်တော့အောင်ကို သားအရူးအမူးစွဲလမ်းသွားလို့ပါ”

“သားရယ်”

ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်နာကျင်နေမိသည်။ အသက်ရှူလို့မအောင်ပင် ကျပ်ဆို့လာ၏။ သားကိုတားဆီးလို့မရလျှင် ဘယ်သူ့ကိုတားဆီးရမလဲ။

အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးသည့်သားကို ပွင့်ဖူးခိုင် ကြားယောင်းတာ။ အဖေနှင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီးသောမိန်းမတစ်ယောက်က သားနှင့် ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ ပွင့်ဖူးခိုင် နားလည်လောက်ပါသည်။ မသိခင်တန်းမှားခဲ့လည်း ဒီအသိလေးတစ်ခုတော့ ပွင့်ဖူးခိုင်ရှိသင့်၏။

မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ပွင့်ဖူးခိုင်။

အခန်း (၃၇)

“ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ် ငါရင်တွေ ပန်းတွေတုန်လိုက်တာဟယ်၊ အခုညည်းလက်ထပ်မယ့်ကောင်လေးက ညည်းနဲ့အတူနေတဲ့ မင်းဆက်ရာ ခဲ့သားတဲ့လား။ သားအဖအရင်းပတ်သက်မှုကြီးကို ညည်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ လူကြားလို့မှမကောင်း။ ပတ်ဝန်းကျင်သိလို့မှမသင့်တော်အေးကြားရတာ ကြက်သီးတောင်ထမိပါနဲ့”

“ဦးနဲ့ပတ်သက်မှုက လူလည်းမသိ ပတ်ဝန်းကျင်လည်းမသိပါဘူးဒေါ်လေး။ အတိအလင်းဘာမှမလုပ်ရသေးတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှက်စရာကိစ္စလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ အခုက ပွင့်ဖူးနဲ့မောင်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ဖူးယ့်ကိစ္စပါ။ ဦးက တားဆီးမယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုဥပဒေခွဲတာဆီးမှာလဲ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးနဲ့ ကန့်ကွက်မှာလဲ၊ ပွင့်ဖူးကတော့ မောင်တစ်ယောက်လုံး ပွင့်ဖူးဘက်မှာရှိနေတဲ့အတွက် ဘာကိုမှမကြောက်ဘူးဒေါ်လေး။ ဦးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မှာပဲ”

“အမယ်လေး ... ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ်၊ ဘုရားမကြောက် တရားမကြောက်၊ ညည်းမို့စဉ်းစားရဲတယ်အေး၊ ဟိုကောင်လေးက သူ့အဖေနဲ့ ညည်းနဲ့ပတ်သက်မှုကြောင့် သူ့အမေသေရတာကိုသိပြီး ညည်းကိုလက်စားချေရင်တာမျိုးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ညည်းအဲဒါကို မတွေးမိဘူးလား”

“တွေ့မိတာပေါ့ဒေါ်လေးရယ်၊ တွေးမိလို့ပဲ မောင့်ကိုပိုပြီး ယုံကြည်မိတာပေါ့၊ တကယ်လက်စားချေချင်တာဆိုရင် ပွင့်ဖူးကိုချစ်တယ်တို့ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောနေပါ့မလား။ သူ့အဖေခွဲရော အတိုက်အခံလုပ် ပြဿနာဖြစ်နေပါ့မလား။ ပွင့်ဖူးကို ရန်တွေ့ချင်တွေ့လို့ရတယ် သတ်ချင်ရင်လည်း သတ်လို့ရတာပဲ။ အခုက ချစ်တယ်တွင်တွင်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတာ။ ပွင့်ဖူးကိုလည်း သတ္တိရှိပါတဲ့၊ သူ့ခွဲအတူ ရင်ဆိုင်ပေးပါတဲ့၊ တခြားဘာမှမတွေ့ဘဲ အတူတူနေနိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပါတဲ့”

ဒေါ်မိုးဝေ ဘာမှမစဉ်းစားတတ်တော့အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ဟိုကလေးကိုယုံကြည်ရတော့မည်လား။ ဘယ်လို ဦးနှောက်အသိနှင့်ဖို့ ဖအေနှင့်လင်မယားလိုပတ်သက်ပြီးသား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်ရတာများလဲ့။

ပွင့်ဖူးကတော့ ငရဲမကြောက် ဘာမကြောက်ကိုရှေ့ဆက်တိုး တော့မည်ထင်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်နေတော့ စိုးရိမ်စိတ်တွေက များနေတာနဲ့

“အဲဒါနဲ့ပဲ ညည်းကရှေ့ဆက်တိုးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်ပေါ့ပွင့်ဖူး”

“အခုချိန်မှာတော့ ပွင့်ဖူးလည်း တခြားအရာတွေ တွေးမနေချင် တော့ဘူးဒေါ်လေး။ ဦးနှုတ်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်သွားချင်လို့ တိုက်ခန်းမှာမနေတော့ဘဲ ဒေါ်လေးအိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တာ”

“မင်းဆက်ရာကို အဲဒီလိုလွယ်လွယ်ဖြတ်လို့ရမှာတဲ့လား ဇွဲဖူး။ ဟိုကတခြားတစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ခွင့်လွှတ်ချင် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်။ သူ့သားနဲ့ကတော့ ဘယ်လိုမှနားလည်ပေးမှာ ခွင့်လွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ပွင့်ဖူး။ ငါဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုပဲရှိမှာ”

“ဒါဆိုရင် ပွင့်ဖူးကဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒေါ်လေး။ မောင့်ကိုခွဲလွှတ်ရမှာလား။ မောင်နဲ့ခွဲရမှာလား”

“ဟဲ့ ... ညည်း အဲဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ဖအေနဲ့ညည်း”

ညားပြီးသားလေ။ သားနဲ့ထပ်ယူမယ်ဆိုတာ သင့်တော်သလား။ ဖြစ်သင့်သလား။ ညည်းလူတစ်ယောက်ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း တွေးကြည့်စမ်းပါ”

ပွင့်ဖူးခိုင်တွေဝေငြိမ်သက်သွားရသည်။ ဒေါ်လေးပြောသလို ဇဉ်းစားကြည့်တော့လည်း မဖြစ်သင့်တာကမှန်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်တို့ သူမ မခွဲနိုင်ပါ။

တခြားယောက်ျားသားတွေနှင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ မခွဲနိုင်ခွာရက်အောင် စွဲလမ်းမှုဆိုတာမျိုးမရှိခဲ့။ ရင်ထဲမှာ တမ်းတနေလောက်အောင်လည်း လေးလေးနက်နက်ခံစားပြီး မချစ်မိခဲ့။

မောင့်ကိုတော့ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်သည်။ ရင်ထဲက နှင့်နှင့် သီးသီးခံစားပြီးတော့ကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးမိ၏။ အတွေ့အထိ အပွတ်အသပ် ဘာမှအခွင့်အရေးမယူတတ်သည့်ယောက်ျားဖို့ ခံစားမှုတွေ ယိမ်းသိုင်ညွတ်နူးသွားခဲ့လေသလား။ တကယ်အချစ်စစ်ဆိုတာ အတွေ့အထိ ပေးမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့မရင်နှင့်ရင်း၍ နားလည်သွားခဲ့သည်။

ဟင့်အင်း ... မောင့်ကိုသူမဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါ။

“ဟဲ့ ... ပွင့်ဖူးခိုင် ညည်းဘာတွေခေါင်းယမ်းနေတာလဲ၊ ငါ ခြောက်တာကို လက်မခံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ပွင့်ဖူး မောင့်ကိုချစ်တယ်ဒေါ်လေး။ မောင့်ကိုမခွဲနိုင်ဘူး မခွဲချင်ဘူး။ မောင်လည်း အဲဒီလိုပဲ။ ပွင့်ဖူးက မောင့်ရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်လို့ အရူးအမူးစွဲလမ်းပြီး ချစ်မိတာလို့ပြောတယ်။ ပွင့်ဖူးအတွက်လည်း မောင်က အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဒေါ်လေးရယ်”

“အခုမှညည်းအချစ်ကိုတောင့်တတတ်နေတယ်ပေါ့။ ညည်း တကယ်ကို ချစ်တတ်သွားတာလား ပွင့်ဖူး”

“ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲဒေါ်လေး။ ပွင့်ဖူး ဘာတွေဖြစ်

ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ နားလည်ပေးတဲ့မောင်ရဲ့စိတ်ကို ပွင့်ဖူးလေးစားတယ်။ မောင်
ပွင့်ဖူးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ အဲဒါကို ပွင့်ဖူးခံစားလို့ရတယ်”

“ငါလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး ပွင့်ဖူးရယ်။ ညည်းဘဝ
ငါလည်း စိမ်လို့မရဘူး။ ငါပြောစကားလည်း နားမထောင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်
သင့်တယ်။ မဖြစ်သင့်ဘူး အကြံပေးတာ ဖျောင်းဖျာတာလည်း လက်မ
ဘူး။ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကပ်ပဲလို့ ငါပစ်ထားလိုက်ရတော့မှာလား ပွင့်ဖူး”

“ဒေါ်လေးသဘောပဲ ဒေါ်လေးရယ်။ တူမအဖြစ်က စွန့်လွှတ်
ချင်လည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ ပွင့်ဖူးလည်း ဒေါ်လေးအပေါ်ဘာ
ကောင်းတာတွေ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်ချင်
မှန်းမသိဘူး။ အခုချိန်မှာ ပွင့်ဖူးစိတ်ထဲမှာရှိနေတာက မောင်နဲ့အတူတူ
နေချင်တယ်။ ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံးပြေလည်သွားချင်တယ်။ ဦးစား
မောင်ရဲ့အဖေဖြစ်နေတာ ပွင့်ဖူးစိတ်ထဲ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ တွေးမိ
မယ့် မောင်ရဲ့အချစ်ကိုတော့ မရှောင်လွှဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ပွင့်ဖူး ဘာ
လုပ်ရတော့မှာလဲ ဒေါ်လေး။ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးရမယ်ဆိုရင်
ပွင့်ဖူး မိုက်ရှူးရဲဆန်ရုံပဲရှိတော့တယ်”

“ကောင်းသလိုလုပ်တော့လို့ ညည်းကိုလွှတ်ပေးထားခဲ့တာ
လည်း များလှပါပြီ ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ်။ ငါ့တူမလေး ငါလည်းချမ်းသာပြည့်
အောင် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ညည်းစိတ်ချမ်းသာသလို နေချင်
သလိုနေခိုင်းထားတာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခိုင်းကောင်းကျောက်ပဲ
တတ်တဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ ညည်းကို ငါဘယ်လိုဆုံးမသွန်သင်လို့ရ
လဲ။ ခက်တာပဲအေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်မိုးဝေတကယ်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား
ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒေါ်တစ်ယောက်အနေနှင့် သားအဖနှစ်ယောက်လုံး
ကို လင်တော်မှာ ဘယ်လိုလုပ်လက်ခံသဘောတူပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်က တားမရတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ သူ
ဆိုက်နဲ့သူ့ကံ၊ သူပြုသမျှ သူခံလို့လွှတ်ပေးထားလိုက်တော့ရုံသာ။ ထို
အချိန်မှာ ဖုန်းဖြည့်လာတာကို ပွင့်ဖူးခိုင်မကိုင်ဘဲ ကြောင်တောင်တောင်
ကြည့်နေတာမို့

“ဟဲ့ ... ဖုန်းဖြည့်နေတာ ကိုင်လိုက်လေ။ ဘယ်သူ့ဖုန်းမို့
မကိုင်ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဦးမင်းဆက်ရာ ဆက်တာဒေါ်လေး”

“ဪ ... သူဆက်လည်းကိုင်ရမှာပေါ့။ သူ့သားကိစ္စနဲ့ အကျိုး
အကြောင်းပြောစရာရှိလို့နေမှာ။ ပြဿနာကို ရှင်းစရာရှိတာရှင်းလိုက်
ခွင့်ဖူး ရှောင်နေရုံနဲ့ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူ့သားနဲ့ထပ်မတွေ့
တော့ဘူး။ ကင်းအောင်နေမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟဲ့ ... ရင်ဆိုင်ချင်လို့ ဒီအတိုင်းနေလို့မှမဖြစ်တာ။ ညည်း
သည်း ပြောစရာရှိတာပြော။ သူလည်း ပြောစရာရှိတာပြောလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း”

ဖုန်းဖွင့်တော့မည့်အချိန်မှ ဖုန်းကကျသွားသည်။ ဦးမင်းဆက်
ရာ နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်တော့ သူမချက်ချင်းလိုပင် ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ပြောပါ ဦး”

“မင်းဘယ်မှာလဲ။ ငါတိုက်ခန်းမှာရောက်နေတယ် မင်းကိုပြော
ရမှာရှိလို့”

“ပွင့်ဖူး အဲဒီတိုက်ခန်းမှာမနေတော့ပါဘူးဦး။ ပွင့်ဖူးဒေါ်လေး
အိမ်မှာပါ။ ဦးပြောစရာရှိရင် ပွင့်ဖူးတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က ကော်ဖီဆိုင်ကဲ့သို့
သာခေါ့”

“ငါမင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲကိုမလာနိုင်ဘူး ပွင့်ဖူးခိုင်။ မင်းနဲ့ငါ့ကို

လူတွေတွဲတွဲသွားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေကျ စား
သောက်ဆိုင်ကိုပဲလာခဲ့ပါ။ ငါအခန်းယူထားမယ်”

“ပြီးရောလေ ပွင့်ဖူးလာခဲ့ပါ့မယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံးလိုက်လျှော့လိုက်ရပေမယ့် ရင်မှာအောင်
သက်သက်ပင်။ ဖုန်းချပြီးသောအခါ ဒေါ်လေးဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“တွေ့လားဒေါ်လေး အကြောကြီးနဲ့ သူနဲ့ပွင့်ဖူးကို လူတွေထဲ
တွေ့လို့မဖြစ်သေးလို့တဲ့။ လူကိုကျ ရအောင်ယူတယ်။ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကျတော့ နည်းနည်းလေးမှ အပွန်းအပဲ့မခံဘူး။ ပွင့်ဖူးက သူ့ကိုဘယ်
အချိန်ထိစောင့်ရမှာလဲ မျှော်လင့်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ လူပျိုလူလွတ်နဲ့ အိမ်ထောင်သည်ကွာတာ အဲဒါပဲပေါ့
လူပျိုလူလွတ်ကတော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘရိုရင် မိဘတို့
ပဲ ရင်ဆိုင်ရမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြောက်စရာမလိုဘူး။ ထည့်တွေးစရာ
မလိုဘူး။ အိမ်ထောင်သည်နဲ့ပတ်သက်မိရင်တော့ အဲဒီလိုကိစ္စတွေရှိ
ပဲ ပွင့်ဖူး။ ညည်းအစက ဒါတွေမတွေးခဲ့ဘူးလား”

“အစကတော့ တွေးဖို့မေ့နေခဲ့တာလေ။ မောင်နဲ့တွေ့မှ ဟော
ရဲ့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်မှုကိုတွေ့မှ နောင်တရမိတာ။ မောင်ဆိုရင် လူများ
များရှိတဲ့နေရာတွေကို ခေါ်သွားတယ်။ သူ့ကားပေါ်မှာတင်ပြီး လျှော့
သွားတယ်။ တစ်ခုကွာသေးတာက မောင်ဘယ်တော့မှအသားမယူဘူး
အခွင့်အရေးမယူဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ ပွင့်ဖူးတိုက်ခန်းပေါ်
တစ်ခါမှမတက်ဘူး။ ဘဝကိုအရသာခံပါ့မို့ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူ
တန်းဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ သိသာတယ်”

“အေး... ညည်းလည်း ဟိုကောင်လေးကိုပဲ အကောင်အ
နော်၊ ငါကတော့ ဘာကိုမှန်းမသိဘူး စိတ်ထဲမှာထင်နေမိတယ်။ သားအ
နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ညည်းကိုလည်း အံ့ဩပိတယ်ပွင့်ဖူးနော်”

ညည်းတော်တော်ကိုသတ္တိကောင်းတာပါအေး”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ပွင့်ဖူးကပေါ့၊ ကံစာတာပဲ
တက်တာလား၊ စန်းထနေတာလား။ သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့များဆိုရတယ်
လို့၊ ပြောလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ကဲ... ဒေါ်လေးရေ ပွင့်ဖူး
သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... ပြဿနာလည်း အကြီးအကျယ်မတက်စေနိုင်။ သူ
နဲ့လည်း ကင်းခဲ့တာမဟုတ်တော့၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ အဲဒီလိုကိစ္စ
နဲ့ပတ်သက်ရင် ပြင်းထန်ကြတယ်နော်၊ သားသမီးလည်း မြင်တာမဟုတ်
ဘူး။ သူ့မိန်းမတုန်းကလည်း သူ့ကြောင့်စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေကြောင်း
တောင်ကြံစည်သွားရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ညည်းအပေါ်သူ့မှန်နေလို့
မိန်းမကိုတောင် မိန်းမမှန်းမသိတော့ဘဲ စိတ်ဒဏ်ရာတွေပေးခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒေါ်လေးရယ်၊ ပွင့်ဖူးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊
ကြီးကြီးမားမားပြဿနာမတက်အောင် ပွင့်ဖူးထိန်းပါ့မယ်”

“အေးပါအေး... ညည်းပြန်လာမှ ထမင်းစားမယ်နော်၊ မြန်မြန်
တော့ ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး”

အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်သွားသောတူမချောကိုကြည့်၍ ဒေါ်မိုး
ဝေ သက်ပြင်းတွေချလိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုကံစာတာမျိုး
ဖြစ်ရတာလဲ။ အရင်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဆိုတာ ကြားပဲကြားဖူးခဲ့တာ။
အခု လက်တွေ့ကြုံရတော့ ရင်တွေပန်းတွေတောင် တုန်မိသည်။

တကယ်ကိုရှေ့ဆက်တိုးကြရင်ဖြင့် အမှားကြီးမှားကြပေလိမ့်
မည်။ ဘယ်သူဆက်မှားမလဲဆိုတာပဲ...။

အခန်း (၃၈)

“ပြောစရာရှိတာ အမြန်ပြောပါ ဦး။ ပွင့်ဖူးပြန်ရမှာအဝေးကြီးရယ်”

“အခုမှ ဘာတွေလောနေတာလဲ ပွင့်ဖူးခိုင်း အရင်က ငါနဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းချင်နေတာပါ။ ငါနဲ့အတူရှိနေတဲ့အချိန်ပဲ မင်းပျော်တာပါဆို မင်းဘယ်လိုမိန်းမလဲ အပြောင်းအလဲမြန်လှချည်လား။ အစကမင်းကို ဒီလောက်တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ မိန်းမမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ တခြားယောက်ျားနဲ့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချခဲ့တာကိုတောင် ငါကသနားတဲ့ညှာစိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့ ခဲ့တယ်။ အဲဒီယောက်ျားက မိဘတွေ သဘောမတူလို့ မင်းကိုထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမမှန်းသိသွားလို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ် လား။ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ ပွင့်ဖူးခိုင်းရယ်”

“ဦး အားရအောင်ပြောပါ။ ပြောချင်သလောက်ပြောပါ။ ပြီးရင် တော့ ပွင့်ဖူးခိုင်း ကိစ္စမှန်သမျှ ဦးဘာမှဝင်စွက်ဖက်တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိတော့ ဆိုတာ သိထားပါ ဦး”

“ဘာကွ ... ဒါဆိုမင်းက ငါ့သားနဲ့ဆက်ပြီးတွဲမယ်ပေါ့ အဲဒီလိုလား”

ငြိမ်သက်နေလိုက်ခြင်းဟာ ဝန်ခံလိုက်တာလို့ ယူဆသွားစေ

ခင်လို့ပင်။ ဒါကိုသဘောပေါက်သော ဦးမင်းဆက်ရာက စားပွဲခုံကိုဖြန်း နှဲပုတ်၍

“မင်းယုတ်မာလှချည်လား။ အောက်တန်းကျလှချည်လား ပွင့် နှဲခိုင်း မင်းအခုတွဲနေတာ လက်ထပ်မယ်လို့ပြောနေတဲ့ မင်းမျိုးဆက်က ငါ့သား ... ငါ့သားကွ သိရဲ့လားပွင့်ဖူးခိုင်း”

“ဟိုနေကပြောလို့ သိပြီးပြီလေ။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းပြန်မေးရဲတယ်ဟုတ်လား ပွင့်ဖူး ခိုင်း မင်းကငါ့မိန်းမဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အတူအိပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမလေ။ အဲဒါကို နှုတ်ပတော်စေချင်လို့ ငါ့သားကိုဖြားယောင်းမြှူဆွယ်ခဲ့တာလား”

“ချစ်ကြတာပါ။ ဦးရဲသားကိုပဲမေးကြည့်ပါဦး။ ပွင့်ဖူးခိုင်းက သူ့ကို မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တာလား။ သိမ်းသွင်းခဲ့တာလားဆိုတာ။ သူက မြှူဆိတ်ခွဲခဲ့တာ။ ဇာတ်လမ်းစခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့သားကစခဲ့တာ။ အဲဒါဘာလို့လဲသိလား”

“ပြောကြည့်ပါဦး နားထောင်ရတာပေါ့”

မထီမဲ့မြင်ပြောနေပုံက တကယ်ကိုအဆင့်မရှိသည့်မိန်းမတစ် ညောက်လိုပါ။ သိသန့်စန့်ထဲမှာခွံ အသံလုံသည်ဆိုသော်လည်း အကျယ် ဘဝင့်ဖြစ်လို့မကောင်းတာခွံ အတတ်နိုင်ဆုံးစိတ်ကို လျှော့ချထားရသည်။

“သားက မင်းနဲ့ငါဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအကြောင်းစုံသိနေတယ်။ သူ ဘာဆိုးတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကအစ”

“ဘာ”

‘အေးဟုတ်တယ်။ အဲဒါတွေသိလို့ မင်းကိုလက်စားချေချင်တာ ပွင့်ဖူးခိုင်း မင်းကိုယ်မင်း လူဖျိုလူလွတ် လူငယ်တစ်ယောက်က အချစ်ခံ ခုတ်ယူဆိုပြီး အဟုတ်ကြီးထင်မနေနဲ့။ သားက မင်းကိုအကြံအစည်ပေးနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။ အဲဒါရော ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ။ ငါ့ကိုမင်းနဲ့သွားမှာ

စိုးလို့တဲ့”

“ဟင်းဟင်းဟင်း”

အံ့သြသလိုနားထောင်နေရင်းက ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ်လိုက်တော့ ဦးမင်းဆက်ရာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“မင်းဘာရယ်တာလဲ ပွင့်ဖူးခိုင်”

“ပုံပြင်ကနားထောင်ကောင်းလို့ပါ။ အဖေခွဲရမှာစိုးလို့ သားယူမယ်ဆိုတာ ပွင့်ဖူးကိုစိတ်နာသွားစေချင်တဲ့ ဦးရဲ့လိမ်ဆင်ကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ ဦးရဲ့သားကရွေးနေလို့ ဖအေရဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မရမကကြိုးစားမှာတဲ့လား။ ဦးရဲ့သွေးခွဲစကားတွေက ဒီတိအောက်မေးပါပြီဦးရယ်။ အသစ်တွေပြောရင် ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား... ပွင့်ဖူးခိုင်၊ မင်းကမတကယ်ရှားတာ၊ ငါ့သားက မင်းကို တကယ်ချစ်လို့လို့ ထင်မနေနဲ့၊ မင်းနောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါ။ မင်းရှေ့ဆက်တိုးဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားပါနဲ့”

“ဦးရဲ့သားကရော ဘာပြောလဲ”

“ဟင်”

“သူ့ဘာပြောလဲလို့ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို မုန်းတယ်၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ သူ့အမေသေသွားရတာ ပွင့်ဖူးကြောင့်ဆိုပြီး နာကြည်းစိတ်တွေနဲ့ မေ့မိလိုက်တော့မယ်တဲ့လား”

“ပွင့်ဖူးခိုင် ... မင်း”

“ဦးပါးစပ်က အဲဒီလိုပြောလာခဲ့ရင်တောင် မောင်ကိုပွင့်ဖူးကိုယ်တိုင်မေးကြည့်ပြီးမှ ယုံမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပွင့်ဖူးနဲ့မောင်တလက်ထပ်ကြမယ်၊ တစ်သက်လုံးမခွဲဘူးဆိုပြီး သစ္စာကတိတွေထားပြီး ကြလို့ပါ”

“ဟား... ပွင့်ဖူးခိုင်ရာ”

တကယ်ကိုအံ့သြစရာကောင်းလွန်းသည့် မိန်းမပါ။ ဒီအဖေနှင့် သူ့အတူအိပ်လာခဲ့ပြီးသားဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်တွေရှိတာ ပြောထွက်ရဲသည်။ သားကရော တကယ်ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချထားခဲ့သလား။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတောင် အတိအလင်းကြေညာထားသည်ဆိုတော့ ဘုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ မုန်းလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာကြည်းလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအဖေနှင့်ရသွားမှာစိုးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုလက်ထပ်တော့မှာက သေချာနေသည်။ ကိုယ်ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ပွင့်ဖူးခိုင်သည် နားမလည်။ သားကလည်းမုန်းနေပြီ။ ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ဖြားယောင်းသွေးဆောင် အပေးအယူအထိအတွေ့ထဲက ရုန်းထွက်တော့မှာမဟုတ်။

သားအသိဉာဏ်တွေနဲ့နေပြီလို့ စွပ်စွဲရအောင် ကိုယ်တိုင်တောင် ဆိုရမ္မက်နဲ့နစ်နဲဖူးတာပဲ။ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သည့် ဒီအဖေက သားနှင့်မိန်းမကို မျက်စိထဲမမြင်အောင် အမိုက်မှောင်ထဲ ခုန်ဆင်းဖူးမှတော့ ဘာမှထိတွေ့ ဆက်ဆံမှုမရှိဖူးသော သားကမိုက်မဲဖူး ဝန်လေးတော့မှာမဟုတ်ပေ။

“ဦး... ဦး ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ပွင့်ဖူးခိုင်ရှေ့ ဦးမင်းဆက်ရာ ဖူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ ပွင့်ဖူးခိုင် လန့်ဖျပ်သွားကာ ထရပ်သည်။ ဦးမင်းဆက်ရာ မျက်ရည်တွေကျနေရင်းနှင့်

“ပွင့်ဖူးခိုင် ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့သားလေးကို အမည်စက်တွေထပ်နေတဲ့ မင်းဘဝထဲကို ဆွဲမသွင်းလိုက်ပါနဲ့၊ သားက ဘာမှမသိနားမလည်သေးပါဘူး။ လူ့လောကကြီးအကြောင်းလည်း မသိသေးပါဘူး။ သားကဖြူစင်ရိုးသားပြီး မိန်းမကိစ္စလည်း အတွေ့အကြုံမရှိဟု တလေးသာသာအရွယ်လေးပဲရှိပါသေးတယ်၊ ငါ့ကြောင့် သေသွားရတဲ့

သူ့မှာမိသားစု သူ့သားလေး မင်းနဲ့ဒီလိုဖြစ်တာသိရင် ငါ့ကိုအပြစ်တင်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကလူကြီးပါ။ နောက်ဆုတ်ပေးပါ။ ရှေ့ဆက်မတုံး အောင်ရှောင်ပေးပါ ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ်”

“ဦးဘယ်လုပ်တောင်းပန်တောင်းပန် ဒါကိုတော့ ပွင့်ဖူးလုပ်နိုင် မှာမဟုတ်ဘူးဦး။ မောင်က ဦးပြောသလို ဘာမှမသိနားမလည် မရင်ကူညီ နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပွင့်ဖူးလေးစားလောက်အောင်ကို ယောက်ျားမိသ တည်ငြိမ်တဲ့သူပါ။ ဦးလို့မျိုးတောင် ရှုမိုက်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ပွင့်ဖူး အပေါ်မှာ အခုချိန်ထိ အခွင့်အရေးမယူဘဲ တန်ဖိုးထားတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပွင့်ဖူးကဘာလို့စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာလဲ”

“မသင့်တော်တာ မဖြစ်သင့်တာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား ပွင့် ဖူးခိုင်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ညားပြီးသားလေး သားကိုထပ်ယူမယ်ဆိုတာ မင်းမယူဘဲ ညှိလွန်းဘူးလား။ အောက်တန်းမကျလွန်းဘူးလား ပွင့်ဖူးခိုင်၊ မင်းတွေ ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ။ မင်းတခြားဘာပစ္စည်းတွေလိုချင်လဲ ငါအား လုံးပေးမယ်။ သားကလွဲရင် ငါပေးမယ်။ သား... သားကိုပဲ ဒီနွဲ့ထဲက လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ပွင့်ဖူးခိုင် မထိတထိရယ်ချလိုက်သည်။ ဒူးထောက်နေဆဲရှိသော ဦးမင်းဆက်ရာကို ခန်းခနဲခွဲပြီးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် အားလုံးပိုင်ဆိုင်ရမှာပဲကို ဦးပေးမလို့ ဟာတွေ ပွင့်ဖူးဘာလို့မက်မောရမှာလဲဦး”

“ဘာ”

“ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဖူးက ပစ္စည်းတွေထက် မောင်ကိုပဲတန်ဖိုးထား တာ မက်မောတာပါ။ မောင်က ဦးပြောသလိုပဲ အရမ်းကိုရိုးသားဖြူစင် တယ်။ မိန်းကလေးတွေအတွက် ယောက်ျားကောင်း လင်ကောင်းဖြစ်မယ် သူမျိုးပေါ့။ ဒါကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပွင့်ဖူးလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံရမှာလဲ။ ဦးနဲ့

ဘိစ္စကို လူမသိသူမသိပြီးသွားတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါဦး”

“တောက်... ပွင့်ဖူးခိုင်”

“ဦးက ဘယ်မှာများ ပွင့်ဖူးကိုတန်ဖိုးထားခဲ့လို့လဲ။ ဦးဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ပွင့်ဖူးကိုလူကြားထဲတောင် ခေါ်မသွားရဲဘူး။ လူသိမခံရဲဘူး။ သားသမီးမရအောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ တားဆီးခဲ့တယ်။ ဦးလိုအပ်တဲ့ အချိန်သာ ပွင့်ဖူးဆီရောက်လာတတ်ပြီး အာသာဆန္ဒဖြေဖျောက်သွား ဆမယ့် ပွင့်ဖူးလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ပွင့်ဖူးအနားမှာ ဦးရှိနေပေးခဲ့ဖူးသလား။ ဦးက ဦးအတွက်ပဲ ဦးသိတာ။ အခုတော့ ပွင့်ဖူးလည်း”

“မဖြစ်ဘူး။ ငါ့သားနဲ့တော့မဖြစ်ဘူး။ ငါတောင်းပန်ပါတယ် တောင်းပန်ပါတယ် ပွင့်ဖူးခိုင်ရယ်။ သား... သားကို အဲဒီလိုမလုပ်လိုက် ငါနဲ့။ ငါ့သားလေးက အရိုးခံလေးပါ။ ဘာမှမသိသေးတဲ့ကလေးလေးပါ။ အမည်းစက်တွေစွန်းထင်းပေကျနေတဲ့ မင်းဘဝထဲကို အရောက်မခံနိုင် ဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့။ မသိမီးသွင်းပါနဲ့”

“အဲဒီကိစ္စ မောင်နဲ့ပဲတိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ မောင်ထားခဲ့ရင် ပွင့်ဖူးနေခဲ့မယ်။ မောင်စွန့်ပစ်ရင် ပွင့်ဖူးကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့။ ကျန်တဲ့သူကတော့ ဘယ်သူမှ ပွင့်ဖူးကိုအမိန့်ပေးလို့မရဘူး။ တောင်းပန်လို့လည်းမရဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သိထားလိုက်ပါဦး။ ပွင့်ဖူးကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ပွင့်ဖူး... ပွင့်ဖူးခိုင်”

အသံကုန်အော်ကာခေါ်လိုက်သော်လည်း ပွင့်ဖူးခိုင် နောက် လှည့်မကြည့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒူးထောက်လျက် အနေအထားကိုကြည့် ပြီး မမလှိုင် ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တာကို မြင်ယောင်လာသည်။ မမလှိုင် လည်း ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့ဖူးတာပဲ။

လင်ယောက်ျားကိုလုယူသွားမှာစိုးလို့ အသက်ကယ်တင်ပေးခဲ့ ရဖူးတဲ့မိန်းကလေးကို မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့ရာ

သည် မမလှိုင်၊ မမလှိုင်ရယ် မောင်အခုဝင်္ဂ့လိုက်နေပါပြီ။ သားကိုပေးလိုက်
ရမှာနဲ့လို့ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒူးထောက်တောင်းပန်နေရပြီ။ မမလှိုင်လို့ပဲ နား
ကျင်ကျင်ခံစားနေရပါပြီ မမလှိုင်ရယ် ... မောင်ခံစားနေရပါပြီ။

အခန်း (၃၉)

“မမခိုင်ဆီ ဒယ်ဒီလာတွေ့သေးတယ်မဟုတ်လား မမခိုင်”

သတင်းအတိအကျရထားပြီးပြီမို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
နောက်ကလိုက်သွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်သေးသော်လည်း နောက်မှမမခိုင်
တို့တွေ့ကာ မေးကြည့်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး မမခိုင်ကိုခေါ်တွေ့လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

မမခိုင် မျက်နှာကညှိုးနွမ်းနေလျက်နှင့်

“လာတွေ့တယ်၊ မမခိုင်သွားမတွေ့လို့မကောင်းတာနဲ့ သွား
တွေ့လိုက်တာ”

“ဒယ်ဒီဘာတွေပြောသွားလဲ၊ မောင်နဲ့ထပ်မတွေ့ဖို့ နောက်
ဆုတ်ဖို့လား”

“မောင်က မောင်ဒယ်ဒီနဲ့ မမခိုင်အကြောင်းတွေကိုသိနေလို့
လက်စားချေဖို့အတွက် မမခိုင်ကို ချဉ်းကပ်တာဆို၊ မောင်ဒယ်ဒီနဲ့ မမ
ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်သွားမှာစိုးလို့ မမခိုင်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားတာတဲ့၊
အဲဒါဟုတ်သလား”

“ဒယ်ဒီက အဲဒီလိုပဲပြောသလား”

မောင်ကမျက်နှာပျက်မသွားဘဲ တည်ငြိမ်စွာမေးတော့ အံ့သြ

သွားရသည်။ တကယ်သာဆို မောင်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာ သူ-
အပေါ်အားနာသွားတာ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်သင့်သည်။ သူမကပဲ မောင်
မျက်နှာငြိုးသွားမှာ စိုးရိမ်စွာနှင့်

“မောင်မပြောခဲ့ဘူးမဟုတ်လားဟင်၊ မောင်ဘာမှမသိဘူး
မောင်အဲဒီလိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မမခိုင်ကို”

“မမခိုင် ... မောင်ကိုမယုံကြည်ဘူးလား၊ မမခိုင် ဘယ်
ယောက်ကိုချစ်ဖူးလို့ အဲဒီလိုတွေးသလဲ မသိပေမယ့် မောင်ကတော့
မမခိုင်ကို အပြစ်မမြင်ရက်အောင်ချစ်မိလို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားဆွဲ
ဖြတ်လိုက်တာပါ”

“မဖြစ်သင့်တာ မသင့်တော်တာတွေ မောင်ဒယ်ဒီပြောတယ်
မဟုတ်လား”

“အဲဒါက မောင်အချစ်နဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ လူနစ်ဦးအချစ်နဲ့
ပတ်သက်ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ မဖြစ်သင့်တာ မသင့်တော်တာမျိုးရှိသလား
မမခိုင်၊ ဒီလိုအသိနဲ့ ဆင်ခြင်တတ်ကြမယ်ဆိုရင် အငယ်အနောင်က
တွေ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုတွေ၊ သွေးသားမကင်းတဲ့သူအရင်
ချင်း လက်ထပ်ကြတာတွေရှိပါ့မလား၊ ကိုယ်ကျလုပ်ချင်တာလုပ်ကြ
သူများကိုမှ မသင့်တော်တာ မဖြစ်သင့်တာ လာဆုံးမနေတဲ့သူတွေ
မောင်အရမ်းမုန်းတယ်၊ ဒယ်ဒီက အဲဒီလိုလူမျိုး”

“မောင်သိတော့ သိနေတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါမောင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ပြောပြီးပြီလေ၊ မမရဲ့အတိတ်
မောင်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ အခုချိန်မှာ
အချစ်ကို မောင်တစ်ယောက်တည်းရနေတယ်ဆိုရင် မောင်ကျေနပ်ပြီ
အနာဂတ်မှာတခြားအကြောင်းတွေမတွေးဘဲ မောင်အတွက်သာသာ
လေးတွေမွေးပေးရင် မမခိုင်အပေါ် မောင်တစ်သက်လုံးသစ္စာရှိနေပါ့မယ်”

“မောင်ရယ်”

မောင့်စကားတွေကြောင့် ယုံကြည်ချက်တွေကပို၍ ခိုင်မာလာ
ခဲ့သည်။ မောင်အံ့ချစ်တွေက တကယ်ပဲသူမအပေါ်လေးနက်တန်ဖိုးထား
နေသည်လို့ ယုံကြည်ရတော့မည်လား။ သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လာသော
မောင့်လက်တွေက သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းကာ အင်အားတွေပြည့်
လာသည်ဟု ခံစားရသည်။

“မမခိုင် ... မောင်တို့နောက်ရက်ကျရင် လက်ထပ်ဖို့အတွက်
စပြီးပြင်ဆင်စီစဉ်ကြရအောင်၊ ဒယ်ဒီလက်မခံလည်း အဘိုးသဘောတူ
အောင် မောင်ပြောနိုင်ပါတယ်၊ အခုချိန်မှာ ဒယ်ဒီသဘောက အရေး
မကြီးဘူး၊ အဘိုးလက်ခံပေးဖို့သာ အဓိကပဲ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး
ကလည်း မောင်နာမည်နဲ့လွှဲပြီးပြီဆိုတော့ မမခိုင်ကိုမောင်တင့်တောင့်
တင့်တယ်ထားနိုင်မှာပါ၊ မမ မောင်ကိုယုံကြည်တယ်မဟုတ်လား”

“ယုံ ... ယုံကြည်ပါတယ်မောင်၊ အခုချိန်မှာ မမခိုင်က မောင်
အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ယုံကြည်အားကိုးပြီးနေတာပါ၊ မမခိုင်အလုပ်ကလည်း
ထွက်လိုက်ပြီ”

တိုက်ခန်းမှာမနေတော့တာလည်း သိပါတယ်ဟု မပြောဖြစ်၊
သူ့အပေါ်ပွင့်ဖူးခိုင်တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ သူ့ရည်မှန်း
ချက်ပြည့်ဝစို့ နီးစပ်လာတာပဲဖြစ်၏။ ယုံကြည်အောင်တော့ သူ့ဘက်က
ထူခြေရစွာ တည်ငြိမ်နေဖို့ပဲလိုသည်။

နာကျင်ခဲ့ရမှုတွေအတွက် တစ်နှေးပြီးရနိုင်ဖို့ဆိုလျှင်

“မမခိုင် အလုပ်မလုပ်တော့ရင် စားစရိတ်အသုံးစရိတ်တွေ
လိုမှာပဲ၊ အိမ်မှာဘာလိုအပ်လဲ၊ မောင်တို့ဈေးသွားဝယ်ကြမယ်လေ မမ
ခိုင်၊ ပြီးရင် မောင်အိမ်အထိပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေမောင်၊ မမခိုင်အဆင်ပြေပါတယ်၊ မောင်ပျက်စရာ

ပါနဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မမခိုင်ရယ်၊ မောင်ကြောင့် မမခိုင်အလုပ် ထွက်ရတာ၊ အဆင်မပြေမှုတွေဟာ မောင်တာဝန်ပဲပေါ့၊ တော်ကြာ မမ ခိုင်အဒေါ်ကပါ ပြိုင်လွှာရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးခက်သွား လိမ့်မယ်”

“အဟင်း ... ဒေါ်လေးကတော့ မမခိုင်သဘောတစ်ခုပါပဲ၊ မိဘတွေမရှိတော့ မမခိုင်စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲထားတယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲမမရဲ့၊ မိဘတွေရှိရင် သူတို့ကို အတိုက်အခံလုပ်နေရဦးမယ်၊ ကဲပါ ... မောင်တို့ကုန်တိုက်သွားရအောင် မမလိုအပ်တာဝယ်ပေါ့”

ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲကနေ ကုန်တိုက်ကိုထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေကို ပွင့်ဖူးခိုင်က မယူချင်သော်လည်း မင်းမျိုးဆက်က အကုန်ဝယ်ပေးသည်။ ဟိုဟာယူပါ။ ဒီဟာလေးက လိုက်ဖက်တယ်နှင့် ရက်ရောလွန်းနေတာမို့ ပွင့်ဖူးခိုင် အားနာနေသည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့

“မောင်ရယ် ဘာလို့ပစ္စည်းတွေ အများကြီးဝယ်ပေးရတာလဲ၊ မောင်ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်သွားမှာပေါ့”

“အဲဒါအရေးလား၊ မမကတိုက်ခန်းမှာမနေဘဲ အဒေါ်အိမ် ပြောင်းလာပြီဆိုတော့ လိုအပ်တာတွေများမှာပဲလေ၊ ဒီလောက်တော့ မောင်တာဝန်ယူပေးရမှာပေါ့ မမခိုင်ရယ်”

“မောင်ရယ် ... မောင်ကအသက်ငယ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်လေးက အရမ်းကိုမြင့်မြတ်လွန်းတာပဲ၊ တကယ်လူကြီးဆန်ပြီး ပြည့်ဝလွန်းတယ်၊ မမခိုင်ကိုမခွဲနိုင်အောင် ဖြားယောင်းနေသလိုပဲကွယ်”

“အဲဒီလိုအောက်မေ့ထားရင်ပဲ တော်ပါပြီ၊ မောင်တို့လက်ထပ်

နဲ့ ပြင်ဆင်ကြမယ်၊ ဒါပဲတွေ့ထားပါ”

“အင်းပါမောင်ရယ်”

မောင်စကားတွေကြောင့်ပဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေကင်းကာ အားတွေရှိလာသည်။ တကယ်ပဲသူမနှင့်မောင် လက်ထပ်ဖြစ်ကြတော့မလား။ ဒါဆို ဦးကိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မောင်နှင့်ကိစ္စကို အေးအေးချမ်းချမ်း ခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ကောင်းမည်။

“မမ အိမ်နားရောက်နေပြီလေ၊ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ဪ ... အင်း မောင်အိမ်ထဲဝင်ဦးမှာလား၊ ဒေါ်လေးရှိတယ် ထင်တယ်”

“အင်း ... အိမ်ရောက်မှတော့ တွေ့ရတာပေါ့၊ ဝင်မယ်လေ”

မင်းမျိုးဆက်က အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး ပစ္စည်းထုပ်တွေ အိမ်ထဲကိုသယ်ပေးသည်။ ဒေါ်မိုးဝေ ဆက်တီခုံမှာထိုင်နေရင်းက မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။

“ဒေါ်လေး ဧည့်သည်ပါတယ်”

“အေး ... မင်းမျိုးဆက်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မောင် ဒါမမခိုင်ဒေါ်လေး ဒေါ်မိုးဝေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်လေး”

“အေး ... ထိုင်ပါကွယ်၊ အိမ်အထိတောင်လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့အခြေအနေက”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမှာပါ”

မင်းမျိုးဆက် မဆိုင်မတွေဖြေလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်မိုးဝေမျက်ခုံး ဗင့်သွား၏။ မင်းမျိုးဆက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ယှဉ်ထိုင်လိုက်သော ပွင့်ဖူးခိုင်က

“ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေး၊ ပွင့်ဖူးတို့လက်ထပ်ကြမှာပါ၊ မောင်နဲ့

အဲဒီကိစ္စပဲ တိုင်ပင်နေတာ”

“ညည်းတိုက် ဒီစကားပဲပြောနေကြတာ၊ ကိစ္စတွေက အလွယ်တကူဖြစ်မှာမို့လား၊ ဝါပြောချင်တာက မင်းမျိုးဆက်အဖေက”

“ဘယ်မိဘမှသားသမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို အလွယ်တကူခွင့်ပြုတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လည်း ဘယ်မိဘမှသားသမီးကိုပစ်ထားရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ ပြဿနာတစ်ခုကို ကျော်လွှားသွားနဲ့ပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“အေး... မင်းပြောသလို ကျော်လွှားသွားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ရေရှည်မြဲခွင့်လည်း လိုသေးတယ်၊ မင်းကတော့မနဲ့ ဘယ်လောက်ထိခိုင်မြဲဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြောက်လှုပ်လိုက်ချင်သည်။ ဒီလိုတွေစိစဉ်နေခြင်းက ဒယ်ဒီနှင့်မနီးစပ်အောင်လုပ်ပါ။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီစိတ်နာသွားမှဖြစ်မည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်နှင့်ပတ်သက်သည့်အတွက် မာမိဒီလိုမျိုးသေဆုံးရတာကို ဒယ်ဒီနောင်တတွေနှင့် တစ်သက်စာနောင်ကြည့်သွားစေချင်၏။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မိသည့် ဆိုးကျိုးကို ဒယ်ဒီသိကိုသိစေရမည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေးမေးနေတာ မောင်ကြားရဲ့လား”

“ဪ... ခဏတာအတွက်ဆို ကျွန်တော်လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး”

“အေးပါ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒေါ်လေးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒေါ်လေးက ပွင့်ဖူးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်တာ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေက ဆုံးပါးသွားတော့ ဒေါ်လေးက

စောင့်ရှောက်လာရတာလေ၊ ကိုယ်ကလည်းတစ်ကိုယ်တည်းရုန်းကန်နေရတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ကိုပြည့်စုံအောင်လည်း မထားနိုင်ဘူးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“ဒေါ်လေး မောင့်ကိုတစ်ခုခုကျွေးဖို့ စိစဉ်ပါဦး၊ ဒီအတိုင်းပြန်ခွတ်ရရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဪ အေး... ဒေါ်လေးကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား၊ ညစာပြင်ပေးရမလား”

ဒေါ်လေးစကားတွေကွဲမှာစိုး၍ ပွင့်ဖူးခိုင်စကားဖြတ်လိုက်တာကို သူ့သဘောပေါက်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်လေး၊ မမ မောင်ပြန်မယ်၊ ခွက်လာတာအချိန်လည်း နောက်ကျနေပြီဆိုတော့”

“အင်းဟုတ်တယ်၊ ဟိုလေ မောင့်ဒယ်ဒီကို အဆင်ပြေအောင်ပြောကြည့်ပါ၊ အရမ်းကြီးပြဿနာဖြစ်နေတော့လည်း မကောင်းဘူး”

“ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မမခိုင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဆန့်ကျင်နေလို့လည်းပြေလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်တို့လုပ်စရာရှိတာပဲလုပ်သွားကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ဆိုခိုင်”

“အင်း... မောင့်ကိုမမခိုင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်၊ ငါ့ကံထပ်ပြီးရင် နေ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မမခိုင်ကြိုးစားပါဦး၊ မောင့်အတွက် သားသမီးကောင်းရတာလေးတွေလည်း မွေးပေးမယ်နော်မောင်”

မင်းမျိုးဆက်ခါးသီးစွာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို နီးစပ်အောင်ပြောနေရရင်း ပိုပြီးမုန်းသထက် မုန်းတီးနာကြည့်လာမိ၏။ သူမတို့ သူ့အရမ်းကိုလက်ထပ်ချင်နေသည်လို့ ထင်နေခဲ့သလား။

သူမအသက်အရွယ် ဦးနှောက်ရင့်ကျက်မှုများဖြင့် ဖခင်တစ်ယောက်နှင့် လင်မယားလိုပတ်သက်ပြီး သားကိုလင်ထပ်တော်မူမည့် တော်ဘူး မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ မတွေးသင့်ဘူးလား။ သူ့ရဲ့သိမ်းသွင်းမှုတွေမှာ နှစ်မျောလောက်အောင် သူမက ကလေးသာသာအရွယ်မှမဟုတ်တာ။ ဒါဟာ ဒယ်ဒီအပေါ်ရော မာမီအပေါ်ရော အားနာရကောင်းမှန်းမသိ၊ ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ သူ့အပေါ်ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိ လို့ဆိုတာသေချာသည်။

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို တစ်သက်စာနောင်တတွေ သင်ခန်းစာတွေ ပေးလိုက်ချင်သည်။ ဒယ်ဒီ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တကယ်မှန်းရော မှန်းပြီလား။ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့မိန်းမမှန်း တကယ်သိရော သိပြီလား။

မသိသေးရင် ထပ်ပြီးပိုပြီး သိအောင်လုပ်ပေးမယ်ဒယ်ဒီ။ ပွင့်ဖူးခိုင်လို မိန်းမကို ဒယ်ဒီတကယ်မှန်းတီးရွံရှာပြီး မာမီအတွက် နောင်တရကိုရစေရမယ်။ သားရဲ့သစ္စာတရားပါဒယ်ဒီ။

အခန်း (၄၀)

“ဒယ်ဒီ”

အခန်းတံခါးကိုမခေါက်ဘဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့သော ဒယ်ဒီကို မြင်လိုက်ရ၍ သူ့အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒယ်ဒီမျက်နှာလေးချောင်ကျသွား၏။

သူ့ကြောင့်လော။ ပွင့်ဖူးခိုင်အတွက် ခံစားရ၍ပဲလား။ စိတ်ရော ဘုရော ပင်ပန်းနေသည့်ပုံပေါက်တာမို့ ဒယ်ဒီကိုသနားမိသော်လည်း မာမီအထက်ခံစားခဲ့ရလိမ့်မည်ဆိုသောအတွေးကြောင့် သူ့မျက်နှာက အလိုလို အေးစက်သွားခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“သားကို ဒယ်ဒီတောင်းပန်ချင်လို့ပါသား”

“ဘာအတွက်လဲ ဒယ်ဒီ”

“ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့ကိစ္စ ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါတော့သားရယ်။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တကယ်ချစ်လို့ သားဒီလိုတွေကြိုးစားနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီသိတယ်။ သားဒယ်ဒီကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ၊ သားပွင့်ဖူးခိုင်ကို လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် ဒယ်ဒီအားလုံးလုပ်ပေးမယ် လုပ်ပေးနိုင်တယ်သား”

“မာမို့ကို အခုခေါ်ပေးပါ”

“ဟင်”

“မာမို့ကို အသက်ရှင်အောင်လုပ်ပေးပါဒယ်ဒီး၊ သားတို့မိသားစု ဘဝ အရင်ကလိုဖြစ်အောင်ပြန်လုပ်ပေးပါ၊ ဒယ်ဒီးဘဝထဲ ပွင့်ဖူးခိုင်မဝင် လာခင်ကအချိန်မျိုး”

“သားရယ်”

“ဒယ်ဒီး နောင်တမရသေးဘူးမဟုတ်လားဒယ်ဒီး၊ ဒယ်ဒီးက အခု ချိန်မှာ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ နာကျင်ခံစားနေရသလား၊ မသိပေမယ့် ဒယ်ဒီးကိုစွန့်လွှတ်ရမယ့်အချိန်က မာမိက ဒယ်ဒီးထက်အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်ထိခိုက်ခံစားနေရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီးမသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်က မာမို့အတွက် ဒယ်ဒီးတွေ့မပေးတတ်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“သား ... အဲဒီအချိန်ကဒယ်ဒီး”

“အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့သူတိုင်းမှာ ဆင်ခြေတွေအမျိုး မျိုးရှိနေတတ်တယ်တဲ့၊ မာမို့အတွက် ဘာလို့မတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ သားအတွက် ဘာလို့မတွေ့ခဲ့တာလဲ ဒယ်ဒီး၊ ပွင့်ဖူးခိုင်က ဒယ်ဒီးအတွက် အဲဒီလောက် တောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမလား၊ အခု ဒယ်ဒီးမိသားစုကိုစွန့်ပစ်ရက်လောက် အောင် တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့မိန်းမက သားကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ဒယ်ဒီး ဘယ်လိုခံစားရလဲဒယ်ဒီး”

သားရဲ့မေးခွန်းက ရင်ကိုမြှားအစင်းပေါင်းများစွာဖြင့် ပစ်ခွင့်ခံသလို အဆမတန်နာကျင် အောင်မျက်သွားခဲ့သည်။ သားတိုက်ခိုက်ထာ ကို နာကျင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးခဲ့ပါလျက် ပွင့်ဖူးခိုင် စော်ကားရက်တာကို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒယ်ဒီး တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်သားရယ်၊ သားအပေါ် အပေါ် သားအပေါ် ဒယ်ဒီးအရမ်းကိုများခဲ့ပါတယ်၊ ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုတန်ဖိုးထား

ခဲ့မိတာအတွက်လည်း ဒယ်ဒီးအရမ်းကိုနောင်တရမိပါတယ်သား၊ ဒီအမှား ဒီအပြစ်တွေအတွက် ဒယ်ဒီးဘယ်လိုပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမလဲ၊ ဒယ်ဒီးဘာတွေ လုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြောပါသား၊ သားကျေနပ်သွားတဲ့အထိ ဒယ်ဒီးပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါမယ်”

“ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီးတကယ်စွန့်ပစ်နိုင်လို့လား၊ မုန်းတီးရွံရှာ သွားပြီလား”

“အဲဒီမေးခွန်းက မေးစရာတောင်မလိုတော့ပါဘူးသား၊ ဒယ်ဒီးနဲ့ မကင်းတဲ့မိန်းမက မသိခင်ကမှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သားကိုဒယ်ဒီးသား နှိပ်သိပြီဆိုရင် အရှက်တရားတွေနဲ့ သူ့နောက်ကိုဆုတ်သွားရမှာသား၊ အခုတော့ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဒယ်ဒီးကိုစိန်ခေါ်တယ်၊ ဒီထက်အောက်တန်း ကျတဲ့မိန်းမမျိုးရှိဦးမှာလား”

ဒယ်ဒီးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာကျေနပ်သွားသလိုရှိသည်။

“ဒယ်ဒီးအဲဒီစကားကို ရင်ထဲကတကယ်ပါလို့ပြောတာလား၊ သားနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကို မနာလိုလို့ပြောထွက်လိုက်တဲ့စကားမျိုး လား”

“သားကဒယ်ဒီးကို အထင်သေးနေတာပဲ၊ ဒယ်ဒီးက အမြဲလို နှလုံးသားကိုပဲ ဦးစားပေးနေတတ်တဲ့ လူပျော့လူညံ့မဟုတ်ပါဘူးသား၊ အခုချိန်မှာ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီးသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေ ပါတယ်၊ သားကအရင်ဇာတ်လမ်းစခဲ့သလား၊ မသိပေမယ့် ဒယ်ဒီးသား နှိပ်သိရဲ့နဲ့ အခုထိသိမ်းသွင်းထားတဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့စိတ်ကို ဒယ်ဒီးအရမ်းကို ရွံရှာသွားပါပြီ”

“သားတို့ဆက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားကြမယ်ဆိုရင်ရော့ ဒယ်ဒီး”

“သား ... သားက ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တကယ်အလေးအနက်ဖြစ်

နေလို့ ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာလား။ သားတကယ်ကိုပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဖွဲ့ နိုင်တော့ဘူးလားသား။”

“ဒယ်ဒီတစ်သက်လုံး ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့ပြတ်ဖို့ဆိုရင် သားဒီလိုလုပ် ရုံပဲရှိတယ်ဒယ်ဒီ”

“ဒယ်ဒီမိန်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီရွေးမလုပ်ခိုင်မလို့ လားသား။ ဒယ်ဒီရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုချစ်နေသေး လို့ ဒယ်ဒီ ဒီစကားမျိုးပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သားမချစ်ဘဲ ပွင့်ဖူးခိုင် ကို လက်ထပ်မှာ ဒယ်ဒီရင်နာနေတာမဟုတ်ပါဘူးသားရယ်။ ဘယ်လို မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စကြီးမို့ ဒယ်ဒီနာကျင်နေမိတာပါ။ တကယ်ဆို ပွင့်ဖူးခိုင် က မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ်တဲ့မိန်းကလေးပါ။ ဒယ်ဒီအရင် တခြားယောက်ျား တွေနဲ့ပါ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားနဲ့ဘယ်လိုလုပ် ဒယ်ဒီသဘောတူနိုင်မှာလဲ။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလို့ရမှာလဲသားရယ်”

“အဲဒီမိန်းမကို အရင်က ဒယ်ဒီဘာလို့အပြစ်မမြင်ခဲ့တာလဲ မာမို့လို မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့ ခဲ့မှဖြစ်ခဲ့ရတာလဲဒယ်ဒီ။ ဒယ်ဒီသိပ်ချစ်တဲ့သားကို ထည့်မတွေ့နိုင် လောက်အောင် ဒယ်ဒီဘာလို့ရွေးသွားတာလဲ။ အခုသားတို့နားမှာ မာမို့ မရှိတော့ဘူး။ နောင်တတွေရပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်ခေါ်လို့မရတဲ့နေရာထဲ မာမို့ထွက်သွားတာ ဒယ်ဒီဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“သားရယ်”

“အဲဒါတွေအားလုံးပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့မာယာတွေ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် မဟုတ်လားဒယ်ဒီ။ တန်ဖိုးမဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သားနဲ့ မိသားစုဘဝပျက်စီးခဲ့ရတာ။ မာမို့အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ။ အဲဒါတွေအားလုံး ပွင့်ဖူးခိုင်ကြောင့် မိန်းမယုတ်ကြောင့် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ ဟင်”

သားပြောတာကို ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ထောက်ခံ သိုက်မိသည်။ သားပြောတာမှားမှ မမှားဘဲ။ ကိုယ့်ကိုပွင့်ဖူးခိုင်အရင်ဆုံး ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းခဲ့တာပါ။ အစက မမလှိုင်လူနာရဲ့တူမလေး ကျေးဇူး သိတတ်မှုနှင့်လာကန်တော့တာကြောင့် လိုက်လျောမှုလေးတွေဖြင့် ဆက် ဆံခဲ့မိသည်။ နောက်ပိုင်း ရေလှော်ခြင်းပေးလုပ်လာတော့ ယောက်ျား ဆိုတာ အခွင့်အရေးယူတတ်သည့် အမျိုးအစားမို့ သာယာမှုရှာကာ ရန္တကံ အကြီးလာခဲ့သည်။ ဒါဟာ အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားမှန်းသိရဲ့နှင့် ဇွတ် ဘိုးလာသည့် ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ အမှားတွေပဲမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်လည်းမမှားဘူးလားဆိုတော့ မှားသည်။ အပျော်သာယာ နှုတ်ပေးသော ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုတွေ့တော့ မမလှိုင်ကိုမြတ်နိုးကြင်နာစွာ ထုတ်ကိုင်ပေးခဲ့မိသမျှ အပြစ်မြင်လာခဲ့သည်။ မယားဝတ္တရားဆိုတာတွေ ကို လက်ညှိုးထိုးမိ၏။

ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေထက် ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ချိုသာ စွာ သိမ်းသွင်းတတ်သော စကားလုံးလေးတွေထဲမှာပဲ သာယာနှစ်မွန်း နေခဲ့သည်။

အခုတော့ ထိုအရာတွေက ကိုယ့်ကိုပြန်သတ်နိုင်သောလက်နက် ဆွဲဖြစ်နေခဲ့၏။ ကိုယ်တင်မဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့သားလေးကိုပါ ဘဝရှုံး ဂုဏ် သိက္ခာရှုံး အသေသတ်တော့မှာပါလား။

ကိုယ်သေတာကအကြောင်းမဟုတ်။ အခုမှအညွန့်တက်ဖို့ အား သူနေရသည့်သားဘဝလေးကိုတော့ အညွန့်ချိုးမခံနိုင်။ ဘဝအသေမခံ နိုင်ပေ။

“ဒယ် ... ဒယ်ဒီ အများကြီးမှားခဲ့ပါတယ်သား။ အိမ်ထောင် ထစ်ခုကို တစ်သက်လုံးရိုးမြေကျသစ္စာရှိရှိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွား သင့်တာ။ ဒယ်ဒီက ခုထုတ်သာယာမှုကို အချစ်လို့ထင်ပြီး လှူဖွမ်းကောင်း

ကြီးဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါသားရယ်။ မိသားစုအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့အောင် တန်းစားအပေါ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သားကိုတော့ ဒယ်ဒီအဲဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး သား။ သားက အခုမှလူ့ဘဝကိုစပြီးရောက်လာရုံရှိပါသေးတယ်။ သား မသိသေးတာတွေ ဒယ်ဒီသိတယ်”

“ဒယ်ဒီ”

“ဒယ်ဒီအတွက် သားဘဝကိုရင်းစရာမလိုပါဘူး။ သားအဖ အတွက် နာကြည်းမှုတွေကို သားဘဝအဆုံးရှုံးခံပြီး တုံ့ပြန်စရာမလိုဘူးသား။ ဒယ်ဒီအပြစ်တွေအတွက် ဒယ်ဒီအဆုံးသတ်ပေးပါမယ်”

“ဒယ် ... ဒယ်ဒီဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပွင့်ဖူးခိုင်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒယ်ဒီတောင်းပန်ကြည့်မှာပေါ့သားရယ်။ ဟိုနေ့ကတော့ ဒယ်ဒီဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တာထက် သူ့လက်မခံဘူး”

“ဗျာ ... ဒယ်ဒီက”

ဒူးထောက်တောင်းပန်သည့်အဆင့်ထိရောက်ခဲ့တာတော့ မသိရပေ။ ဒယ်ဒီ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာတောင် ပွင့်ဖူးခိုင်ဘာတွေပြောလို့ လိုက်တာလဲ။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီစိတ်ဓာတ်တွေကျကာ ပိန်ကျသွားခဲ့တာလား။ ဒယ်ဒီလည်း လုပ်သင့်သလောက်လုပ်ပြီးပြီဟု တွေးလိုက်မိ။

ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုသည့်မိန်းမကတော့ လျော့မှာမဟုတ်ပေ။ သူ့လိုလိုက်လျောမှုတွေကြောင့် မာန်တက်နေဦးမှာပါပဲ။ ဒယ်ဒီ ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့သည့်ဆိုသောအတွက် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားကာ

“ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီနောက်ထပ်မတောင်းပန်ပါနဲ့ ဒယ်ဒီ။ ဒီတန်းဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမမျိုးကို မာမိကလည်း ဒူးထောက်တောင်းပန်ရတယ် ဒယ်ဒီလည်း ဒူးထောက်တောင်းပန်နေရတယ်ဆိုတော့ အရမ်းကိုရင်းစရာကောင်းနေပါပြီ”

“ဒါဆိုရင်သားကရော ဘာလို့လူသိရှင်ကြား။ ဟိုလူဒီလူမြင်အောင်တွဲနေတာလဲသား”

“ဒယ်ဒီနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ လူတွေမသိစေချင်လို့ပေါ့ ဒယ်ဒီ။ ဒီမိန်းမနဲ့ဒယ်ဒီကြောင့် မာမိသေသွားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိစေချင်လို့ပါ”

“သား ... သားကဒယ်ဒီဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ပေးနေတာလား။ သားရယ် ဒယ်ဒီရင်ထဲမကောင်းအောင်”

“ဒယ်ဒီကိုအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့သူ၊ မိန်းမကိုသတ်သတ်ကဲ့သို့လို့ အထင်သေးမသွားစေချင်လို့ပါဒယ်ဒီ။ ဒယ်ဒီက ဂုဏ်သိက္ခာအဆင့်အတန်းရှိတာနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ သားကငယ်သေးတယ်။ ဘတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ငယ်ရွယ်သေးလို့ မိုက်ရှူးရဲဆန်တယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ ရူးမိုက်တယ်။ အဲဒီလောက်ပဲအပြစ်တင်ကြမှာပါ”

“သားရယ်။ သားကိုလည်း အပြစ်ကင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဒယ်ဒီဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ညစ်ပတ်ညစ်နွမ်းပြီး မသန်ရှင်းတဲ့ ပွင့်ဖူးခိုင်နဲ့ ဒယ်ဒီဘယ်လိုမှအမည်းစက်စွန်းထင်းမခံနိုင်ပါဘူး။ သားကိုဒယ်ဒီအဆုံးရှုံးခံနိုင်ဘူးသား။ ဒယ်ဒီမှာခဲ့တာတွေ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောင်တတွေလည်းရနေပါတယ်။ သားရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေအတွက် ဒယ်ဒီရင်တွေလည်း စာနေပါပြီသားရယ်။ ဒယ်ဒီဘာပြန်လုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေအံ့တယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဦးမင်းဆက်ရာမျက်ရည်တွေကျလာခဲ့သည်။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို သားတကယ်မချစ်ဘဲ ဒီအဖေအတွက်ပေးဆပ်ချင်စိတ်နှင့်တွဲခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ အရွဲ့တိုက်ပြီး တကယ်လက်ထပ်လိုက်မှာ ဆိုလျှင်တော့ ရင်ကျိုးရပေလိမ့်မည်။

“သား မင်းဖုန်းပြည်နေတယ်။ ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုရင် စပီကာဖုန်းလိုက်

ပါ။ သူ့ဘာပြောတာလဲ ဒယ်ဒီနားထောင်ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ယုတ်ညှို့မူတွေ ဒယ်ဒီပိုပြီးသိသွားအောင် သူ့စပီက= ဖွင့်လိုက်သည်။

“မောင်”

ပွင့်ဖူးခိုင်အသံက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ချွဲပျစ်နုရွှေနေသည်။ သူဒယ်ဒီကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“ပြောပါ မမ”

“မနက်ဖြန် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်မလို့ဆို၊ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမှာလဲ၊ ဒေါ်လေးအိမ်ကို မောင်လာခေါ်မှာလား”

“မမ ဘယ်လိုလုပ်စေချင်လို့လဲ၊ လာခေါ်စေချင်ရင် လာခေါ်မယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မမတို့ရပ်ကွက်ထိပ်က အဆေးဆိုင်ကပဲ မမစောင့်နေမယ်လေ၊ မောင်အိမ်ကိုလာရင် လမ်းထဲထိဝင်နေဦးမှာ၊ ဒေါ်လေးနဲ့စကားပြောနေရရင်လည်း ကြာနေဦးမယ်၊ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းဆိုတာ အချိန်ပေးပြီး သေချာရွေးမှဆိုတော့ အဲဒီမှာ အချိန်ကုန်ခံတာကောင်းလိမ့်မယ်”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့ မမခိုင်”

“အပြန်ကျရင် မမခိုင်ကို ညှစ်စာလိုက်ကျွေးမှာလားမောင်”

“မမခိုင် စားချင်ရင်ကျွေးမှာပေါ့”

“အင်း... မောင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်စားရတဲ့ အစားအသောက်က အရမ်းအရသာရှိတာ၊ မောင်နဲ့မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ်ဆိုလေ၊ မမခိုင်ရင်တွေ အရမ်းဆန်နေတယ်မောင်ရယ်၊ မမခိုင်တစ်သက် ဒီမင်္ဂလာပွဲမျိုးတစ်ခါမှ မဆင်နွှဲဖူးဘူး၊ အဲဒါကတော့တကယ်ပါ မမခိုင်နဲ့”

သစ္စာတရားပါမောင်”

“ယုံပါတယ် မမခိုင်ရယ်”

“မမခိုင်ကို အဲဒီလိုယုံကြည်နားလည်ပေးလို့လည်း မောင့်ကို မမခိုင်အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရတာပါမောင်ရယ်၊ သားသားမီးမီးလေးတွေနဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့မိသားစုဘဝလေးကို မမခိုင်ဖန်တီးပေးပါ့မယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့မောင့်ဒယ်ဒီနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူဒယ်ဒီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံးနားစိုက်ထောင်ရင်း အံ့ကြိတ်နေသောဒယ်ဒီက လက်မလေးထောင်ပြု၏။ ဒါကြောင့်မို့

“ပြောပါတယ်မမခိုင်၊ ဒယ်ဒီက မောင့်ကိုချစ်တာပဲ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကိုချစ်ရင် လိုက်လျောရတာပဲလေ”

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့မောင်ရယ်၊ မမခိုင်လည်း အဲဒါမှ စိတ်သက်သာရာရမှာ မမခိုင်က ကံဆိုးတာတွေများလွန်းတော့ အဆင်ပြေတဲ့မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုတော့ အရမ်းကိုမျှော်လင့်မိတယ်၊ မောင့်ဒယ်ဒီကို မမခိုင်အင်တစ်ယောက်လို ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်မောင်၊ ဒါပဲနော် မနက်ဖြန်တွေ့မယ့်အချိန်သာ မောင် မေ့မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမခိုင်”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံက ဦးမင်းဆက်ရာရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးမြည်ဟီးသွား၏။ အဖေနှင့်သားကိုတစ်လှည့်စီပေါင်းသင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပွင့်ဖူးခိုင်မျက်နှာမပူဘူးလား။ သူ့မအတွက်ပဲ သူ့မတွေ့ပြီး ငရဲလည်းမကြောက်ဝံ့ကြွေးလည်းမကြောက် မဖြစ်သင့်တာ မသင့်တော်တာလည်း ဦးစားဆင်ခြင်မှုမရှိ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချွေးမထပ်တော်ရအောင် ကိုယ်ကတီးဇွာန်မှမဟုတ်တာ။

“ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ဒယ်ဒီသွားတွေ့လိုက်မယ်သား”

“ဟင် ... ဒယ်ဒီက သူ့ကိုတာအတွက်သွားတွေ့မှာလဲ”

“ဟိုဓာတ်ခါက သားကအရာအားလုံးကိုသိပြီး လက်စားချေဖို့ ဒီလိုလုပ်တယ်ပြောတာ သူမယုံဘူး။ အခုယုံအောင်ပြောပြီး သူ့အရှက် တရားတွေနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားအောင်လုပ်ရမယ်”

“အဲဒါ သားလုပ်ဖို့စဉ်းစားထားပြီးသားပါဒယ်ဒီ။ သူ့သားကို အရမ်းယုံကြည်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေထားနေတဲ့အချိန်ကျမှ ဝုန်းခနဲ စိတ် ကတ်တွေပြုလဲပျက်စီးကျသွားအောင် အရှက်တရားတွေကြီးကြီးမားမား ရသွားအောင် သားပြောဖို့ရည်ရွယ်ထားတာ။ မဟုတ်ရင် ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက လွယ်လွယ်နဲ့ပြုလဲမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ သူ့များမိသားစု သူ့များ ခံစားချက်၊ သူ့များရဲ့ဘဝတွေကို ကိုယ်ချင်းစားနာတတ်တဲ့စိတ်မရှိတာ သူ့ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ တစ်ဖက်သား ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာမျိုး သူ မတွေးတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ခံစားချက်အတိုင်း အားနာရမှန်း မျက်နှာပူရမှန်းမသိလုပ်နေတာ။ ဒါကိုနောင်ကြည့်သွားအောင် ရှက်ရ ကောင်းမှန်းသိသွားအောင် စာနာတတ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ သားစဉ်းစား ထားတာဒယ်ဒီ”

“သား သူ့ဆီကိုမသွားပါနဲ့တော့။ ဒယ်ဒီအတွက် တကယ်ပေး ဆပ်ချင်တယ်။ သားမာမိအတွက် လက်စားချေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့နဲ့လုံးဝ မတွေ့ပါနဲ့တော့။ ဒီအကြောင်းကို ဒယ်ဒီသွားပြောမယ်သား။ သားကိုပွင့် ဖူးခိုင် အမိဖမ်းလိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ သူ့မှာမာယာတွေရှိတယ်။ သားကို သူ့နဲ့ လမ်းနေပြီ။ သားကိုလွယ်လွယ်နဲ့ရှောင်ထွက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒယ်ဒီတို့ ပြဿနာဖြစ်”

“ဒီထက်ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲသားရယ်။ သားက ဒီလိုဆန္ဒရှိတာ မင်းရှက်တတ်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါပြောရုံပါ။ တကယ်လို့ လိုအပ်

ရင် သားဆီကိုဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်။ သားအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါ။ ဒါမှသူ့နားလည်သွားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒယ်ဒီ။ အဲဒါဆိုလည်း သားအဲဒီလိုပဲလုပ်ပါမယ်။ ဒယ်ဒီကရော ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တကယ်စိတ်ပြတ်ရဲ့လား”

သားကမယုံသင်္ကာဖြစ်နေဆဲပင်။ သားယုံကြည်အောင် ဘယ် လိုသက်သေပြရမလဲ။ အခုတော့ စကားနှင့်ပင် ကတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဒယ်ဒီကိုယုံကြည်ပါသား။ ဒယ်ဒီ ပွင့်ဖူးခိုင်ကို အရမ်းကိုရွံ့မှန်း သွားပါပြီ။ အဖေနဲ့သားနှစ်ယောက်လုံးကို ကြံစည်ရတာ ပြည့်တန်ဆာ ထက်နိမ့်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးပဲ။ ယောက်ျားတွေကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်း လို့ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ ယောက်ျားကတော့ သာယာမှုရှာမှာမဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားအဖပတ်သက်မှုကို မရှက် မကြောက်စွတ်တိုးရဲတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုတော့ ဒယ်ဒီအထင်မကြီးနိုင်တာ အမှန် ပဲ။ ဒယ်ဒီကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့သား။ အခုချိန်မှာ ဒယ်ဒီစိတ်ထဲ သားမာမိအတွက် နောင်တရနေသလို။ သားအတွက်လည်း စိတ်ပူနေမိတယ်။ သား ပွင့်ဖူး ခိုင်နဲ့သာ ကင်းရှင်းမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါသားရယ်”

“ဒယ်ဒီရယ်”

ဒယ်ဒီကိုနားလည်လာမိသလိုရှိသည်။ ဒယ်ဒီတကယ်ပဲနောင်တ ခြုံလား။

ပွင့်ဖူးခိုင်ကို တကယ်မှန်းတာရောဟုတ်ရဲ့လား။

မာမိရယ် ... ဒယ်ဒီကို အပြစ်တွေဆေးကြောဖို့ အခွင့်အရေး တွေပေးလိုက်ပါ ...။

အခန်း (၄၅)

“ကျွါ”

“ဟင် ... ဦး”

ကားပေါ်ကဆင်းလာသူက မောင်မဟုတ်ဘဲ ဦးဖြစ်နေတာကြောင့် ပွင့်ဖူးခိုင် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ဦးက ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ကားမှန်ကိုပဲလျှောချကာ

“ကားပေါ်တက် ပွင့်ဖူးခိုင်”

“မောင် ... မောင်ကရော”

“သား မလာနိုင်လို့ ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်တာ”

“ရှင် ... မောင်နဲ့က မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ချိန်းထားတာ”

ကိုယ့်ရှေ့မှာတောင် မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပြောရဲသော ပွင့်ဖူးခိုင်ကို ရွံရှာစက်ဆုတ်စွာပင် ကြည့်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်မပျက်အောင်ပင် ပြုံးလိုက်ရ၏။

“သားနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုရင် ငါနဲ့အရင်အပြတ်ရှင်းရမှာတွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ တိုက်ခန်းမှာ မင်းပစ္စည်းတွေရှိနေသေးတယ်၊ ငါက တိုက်ခန်းကိုရောင်းတော့မှာဆိုတော့ အဲဒါတွေ မင်းအကုန်ယူမဖြစ်မယ်”

“အဲဒါတွေက ဦးဝယ်ပေးထားတာတွေမို့ ထားခဲ့တာပါ”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ တခြားဘယ်သူမှလည်း ပေးစရာမရှိဘူး၊ မင်းအကုန်ယူသွားပါ၊ ရှင်းသွားတာပေါ့၊ မင်းအဒေါ်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်မှာပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း နောက်မှပွင့်ဖူးသွားယူလိုက်ပါမယ်”

“သော့ကငါ့ဆီမှာ ယူမယ်ဆို မင်းတစ်ခါတည်းလိုက်ယူပါ၊ ပြီးတော့ သားမှာလိုက်တဲ့စကားတွေလည်း မင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ ပွင့်ဖူးခိုင်”

မောင်ကဘာတွေမှာလိုက်လို့လည်း သိချင်သည်။ မောင်က သူ့ဒယ်ဒီနှင့်အဆင်ပြေလို့ပဲ မောင့်ဒယ်ဒီရောက်လာခဲ့လေသလား၊ တခြားစကားတွေ ဘာမှမပြောတော့တာမို့ ကားပေါ်တက်ကာ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဦးကတစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမပြောပါ။

ငြိမ်သက်စွာနှင့် ကားမောင်းလာရင်း တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေပေါ်တက်တော့လည်း ကူခြေရနေခဲ့သည်။ သော့ကိုဖွင့်ပြီး အရင်ဆုံး တိုက်ခန်းထဲလှမ်းဝင်သွားသော ဦးရဲ့ခြေလှမ်းတွေက အေးစက်စွာ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။ အခန်းတံခါးပေါက်ကို ဂျိုးခနဲ နောက်ပြန်ပိတ်ကာချက်ထိုးပြီး

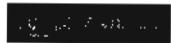
“ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့ငါအကြိမ်ပေါင်းမနည်း အတူအိပ်ခဲ့ကြဖူးတယ်နော်”

“ရှင်”

ဒီစကားမျိုးနှင့်အစပျိုးလိမ့်မည်မထင်မိ။ တစ်ခန်းလုံးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်နေသော ဦးရဲ့မျက်လုံးများက အနီရောင်သမ်းနေသည်။ သိပ်မကြာသောကာလလေးပဲရှိသေးတာမို့ အတူနေခဲ့ကြသော အရိပ်အငွေ့များက မပျောက်ပျက်သေးပေ။ သူမ ရင်ခုန်နှေးနှေးဖြစ်လာသလိုတောင်ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုအရာအားလုံးကိုမေ့ပြီး မောင်နဲ့လက်ထပ်ရမှာပါ။

မောင်နှင့်ပဲ မိသားစုဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ပြီး သစ္စာရှိစွာနေတော့မည်

ဟု သူမဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ပစ္စည်းတွေယူပြီး ပွင့်ဖူးပြန်တော့မယ်ဦး”
“သားပြောလိုက်တဲ့စကားကို မင်းနားမထောင်တော့ဘူးလား”
“မောင် ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”
“မင်းလိုပြည့်တန်ဆာလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမကို သားကဘယ်တော့မှလက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”
“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ငါပြောတဲ့စကားတွေကို မင်းမယုံရင် သားဆီဖုန်းဆက်မေး ကြည့်လို့ရတယ် ပွင့်ဖူးခိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မင်းနဲ့ချိန်းထားတဲ့နေရာ ကို သားရောက်မလာတာ မင်းသဘောပေါက်နေမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မောင်အဲဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်နဲ့ပွင့်ဖူး နဲ့ သစ္စာကတိတွေပြုထားပြီးသား၊ ပွင့်ဖူးကိုလက်ထပ်မယ်လို့ မောင် ကတိပေးထားတယ်၊ အရင်တစ်ခါလည်း ဦးအဲဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က မဲဟုတ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီစကားကို မမယုံသလားတဲ့၊ ဦးရယ် ဦးနဲ့ ပွင့်ဖူးတို့ကိစ္စကို မေ့လိုက်ရအောင်ပါ၊ ပွင့်ဖူးတောင်ပန်ပါတယ်၊ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးပါနော်”

“မင်းတော်တော်အရှက်မရှိတာဘဲ ပွင့်ဖူးခိုင်း၊ မင်းငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း၊ မင်းလင်တော်ခဲ့တဲ့ကောင်လေ”

“ဖယ် ... ဖယ်ပါဦး”

သူမ ပန်းကိုဆုပ်ညှစ်လာသော ဦးရဲ့လက်တွေကို သူမခပ်ဆတ် ဆတ်ပင် ဆွဲဖယ်ချလိုက်သည်။ ဟိုအရင်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဒီအချိန်မှာ တော့ မောင်တစ်ယောက်တည်းအပေါ်ပဲ သစ္စာရှိချင်သည်။ ဦးက မကျေ မချမ်းဖြစ်သွားကာ

“အေး ... မင်းယောက်ျားသိပ်ဝတ်နေရင်တော့ ငါ့ကိုလင်တော်

ချင်ရင် တော်လို့ရမယ်၊ ငါ့သားကိုတော့ မင်းဖမ်းပြီး စားချင်တိုင်းစားလို့ရ မယ်ထင်နဲ့ သားကမင်းလိုမိန်းမကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးပြီးများ လက်ထပ် မယ်ထင်နေလား၊ မင်းမို့စဉ်းစားဆင်ခြင်ညှစ်ဖျက်တယ် ပွင့်ဖူးခိုင်းရယ်၊ သားက မင်းနောင်ကြည့်အောင် အပြစ်ကိုအပြစ်မှန်း အမှားကိုအမှားမှန်း သိပြီး အရှက်တရားရအောင်လုပ်ဖို့အတွက် ဟန်ဆောင်တဲ့ခဲ့တာပဲ ပွင့် ဖူးခိုင်း”

“ဪ ... သူက အဲဒီလိုသေသေချာချာပြောလိုက်တာလား၊ ရှင်တို့သားအဖနစ်ယောက်လုံး ယောက်ျားမဆန်လိုက်ကြတာ၊ ဟင်းဟင်း ပွင့်ဖူးခိုင်းကို အဲဒီလိုချိုးလို့ရမယ်ထင်လို့လား၊ ဦးမင်းဆက်ရား ပွင့်ဖူးခိုင်း ကို အဲဒီလိုလုပ်ရင် ရှင်တို့နောင်တရသွားမယ်နော်”

“ဘာ”

“ပွင့်ဖူးခိုင်းမှာ ဝက်ဖဲလှလှတစ်ချပ်ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်”

“ဟင်းဟင်း ရှင်တို့သားအဖတွေရဲ့ ဝက်သိက္ခာတွေ မြောင်းထဲ ရောက်သွားမယ့်ဝက်ဖဲလေးပါ၊ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ကျွန်မစလာနေကတည်းက စိတ်စိတ်ထားခဲ့တာ ရှင်မသိဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ကြည့်နူးမှု လေးတွေကို ပြန်ပြီးခံစားချင်လို့ပါ၊ ဟင်းဟင်းဟင်း၊ အဲဒီပုခိုင်းလေး အင်တာ နက်ပေါ်ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ရှင်သားနဲ့ရှင်တို့အသိုက်အဝန်းတင်သိ မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပျံ့နှံ့သွားမှာနော်”

“ပွင့်ဖူးခိုင်း မင်း ... မင်း”

မထင်မိ။ ပွင့်ဖူးခိုင်း ဒီလိုအောက်တန်းကျသော ဝက်ဖဲတစ်ချပ် ကို သိုသိပ်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ခံပြင်းလိုက်သည့် မှာ ဆွေးတွေတောင် ပွက်ပွက်ဆူဝေလာသည်။ ဒီမိန်းကလေးပြေးသလို တကယ်လုပ်မည်ဆိုတာ မယုံလို့မရ။ သူမလည်း တစ်သက်လုံးလူတော

တိုးလို့မရအောင် အရှက်ကွဲမည်ဆိုတာ ဂရုစိုက်မည့်မိန်းကလေးမဟုတ်။
တွေ့တော့ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် အသိတရားမရှိလို့ ဒီလောက်ထိ
မိုက်တွင်းနက်နေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒါကိုကြောက်လို့
လိုက်လျော့ရလျှင်လည်း အမည်းစက်တွေ စွန်းထင်းပေးကျညစ်ပတ်နေ
သော သူမဘဝထဲ သားကိုပေးလိုက်ရတော့မည်။

ဟင့်အင်း... သားကို ဒီမိန်းကလေးလက်ထဲ လုံးဝမထည့်
နိုင်။ ဒါဆို သူမနှင့်ကိုယ့်ရဲ့ပုံရိပ်တွေ အင်တာနက်ပေါ်ပျံ့နှံ့သွားလျှင်ရော၊
သား... သားအရှက်ရပြီး သူ့မာမိလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေ
သွားနိုင်၏။ ဟား...။

“ပွင့်ဖူးခိုင်... မင်း... မင်း ယုတ်မာလိုက်တာ ကောက်ကွန်
လိုက်တာ အဆင့်အတန်းမဲ့လိုက်တာကွာ”

“ရှင်တို့ကရော ဘယ်လောက်တောင် အဆင့်အတန်းရှိနေကြ
လို့လဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညှာလှည့်ခြားပြီးများ ပညာပေး
ဖို့ ချစ်ဟန်ဆောင်တယ်။ ရှင့်သားပညာတတ်ကြီး သေချာသိအောင်ပြော
ပြလိုက် ဦးမင်းဆက်ရား ပွင့်ဖူးခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အဲဒီလောက်မညံ့ပဲ
ဘူးလို့”

“ဟုတ်လား... မင်းရော မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်ရမယ်လို့
ထင်နေလား ပွင့်ဖူးခိုင်”

“ဘာလို့မရရမှာလဲ။ ဒါမျိုးတွေကို မိန်းကလေးတွေ အရှက်ကွဲ
ဖို့အတွက် ငွေညှစ်ဖို့အတွက် ရှင်တို့ယောက်ျားတွေလောက်သာ လုပ်တတ်
တယ်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တတ်တယ်မထင်နဲ့။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်
အတွင်းမှာ ရှင်တို့ဘဝတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လို့ရတယ် နားလည်
လား”

“ကဲ... ဖျက်ဆီးချင်ဦး”

“အား... အ... အ... ဦး... ဦး ဘာလုပ်လိုက်”

ခါးကြားမှာအသင့်ဆောင်လာခဲ့သောဓားဖြင့် ပွင့်ဖူးခိုင် နှလုံး
အိမ်တည့်တည့်ကို တဆုံးထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားဘဲ အိုင်ကံ
ခံသွားသော ပွင့်ဖူးခိုင်ကိုယ်လေးက ကိုယ့်ရှေ့ကိုလဲပြိုကျလာတော့ ဖမ်း
ဆွဲထိန်းထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ဓားကိုဆောင့်ဆွဲနှုတ်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“ဟောဒါ ငါ့မိန်းမရဲ့နာကျင်မှုတွေအတွက် သေဆုံးခဲ့ရမှုတွေ
အတွက်”

“အား”

“ဒါက ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက်”

“အား”

“ဒါ... ဒါက ငါ့သားလေးအတွက်”

“အ”

ပွင့်ဖူးခိုင် လုံးဝမလှုပ်နိုင်။ ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါ
ကောဆင်းပေါ် သွေးပွက်ပွက်ထွက်ကျလျက် လဲပြိုနေကျသွားသည်။
ဓားနှစ်အားစွာ ပြီးပစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်မှန်လား မှားလား ကိုယ်
သည်းသေချာခွဲခြားမသိတော့။

သားနှင့် ကိုယ့်ရဲ့အရှက်သိက္ခာကို သူမဘာမှမလုပ်နိုင်တော့
ဘာကိုပဲ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ပွင့်ဖူးခိုင် မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။
ဇယားကွဲတွေကို မင်းကများဆော့ကစားစရာလို့ ထင်နေလား။ ငါ့မိန်းမ
ငါ့သား ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာ အသိုက်အဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ငါဒီလိုလုပ်
ခွင့်ရတာ ကျေနပ်သွားပြီ။

မင်းလိုမိန်းမမျိုး နောင်ဘဝလူမဖြစ်ပါစေနဲ့...။

အခန်း (၄၂)

“ဒယ်... ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဒယ်ဒီရယ်”

အချုပ်ခန်းသံတိုင်တွေ့နောက်မှာ ဒယ်ဒီကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဆို့နှင့်သွားမိသည်။ ရဲစခန်းကနေ ဦးမင်းဆောင်ရာ လူသတ်ပြီးလာအဖမ်းခံလို့ပါဟု အကြောင်းကြားလာတော့ ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်။ ဒယ်ဒီ လူသတ်ရဲလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကြီးကြိုက် ခက်ထန်သူမဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် လက်တွေ့မြင်ရမှယုံမိမှာနဲ့ အဘိုးကိုတောင် အကြောင်းမကြားဘဲ ရဲစခန်းကို အပြေးရောက်လာခဲ့တာပါ။

ဒယ်ဒီက မျက်ရည်တွေကျနေသည်။ သံတိုင်တွေ့ကြားကနေ သူ့လက်တွေ့ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ညှစ်ကိုင်ထားပြီး

“ပွင့်ဖူးခိုင်ကို သတ်လိုက်ရလို့ ဒယ်ဒီနောင်တမရဘူးသား၊ သားမာမိအတွက်၊ သားအတွက်၊ ဒယ်ဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် သူ့ကိုသတ်သင့်လို့ သတ်လိုက်တာပါ။ သားနဲ့လက်မထပ်ရရင် ဒယ်ဒီနဲ့သူနဲ့ လင်မယားလိုကြည်နူးပျော်ရွှင်နေခဲ့တဲ့ပုံတွေကို စိစိတီမိနဲ့ ဖမ်းထားတာ အင်တာနက်ပေါ်တင်မယ်လို့ မြွမ်းခြောက်လာတယ်”

“ဗျာ”

“ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုမှစိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ပါ သား၊ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကသေသင့်တယ်၊ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိသင့်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒယ်ဒီသူ့ကိုသတ်လိုက်တာ မမှားဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမှားဘူး၊ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ဒယ်ဒီသတ်ပစ်လိုက်တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါမှယောက်ျားတွေက သူ့ဆော့ကစားရမယ့် အရာတွေဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့နောင်ကြည့်သွားမှာ၊ မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်တဲ့ အရာတွေလုပ်ရင် ဒီလိုအပြစ်ဇာတ်ခံရတတ်တယ်ဆိုတာ သူ့သိသွားမှာ၊ နောင်ဘဝကျရင် သူဒီလိုမဟုတ်တာ မကောင်းတာ မလုပ်ရဲလောက် ဆော့ပါဘူးဒယ်ဒီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီလည်း မလုပ်သင့်တာလုပ်မိလို့ အပြစ်ဇာတ်ခံရတော့မယ်မဟုတ်လားဒယ်ဒီ”

“သား”

“ပွင့်ဖူးခိုင်လုပ်ရပ်တွေက ဥပဒေနဲ့ ပုဒ်မတွေတပ်ပြီး အပြစ်မခံလို့မရလို့ ဒယ်ဒီစိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကို သားနားထည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသတ်မိတဲ့အထိ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လူသတ်လိုက်တာလည်း ဒယ်ဒီအပြစ်လုပ်မိတာပဲ၊ အဲဒီအပြစ်အတွက် ဒယ်ဒီထည့် ထောင်ထဲမှာ အပြစ်ကြွေးတွေ ဆပ်ရတော့မယ်”

“ကျေနပ်တယ်သား၊ အဲဒီအပြစ်ကြွေးကို ဒယ်ဒီကျေကျေနပ်ဆပ်မယ်၊ အပြစ်လုပ်တဲ့သူဟာ အဲဒီအပြစ်ကြွေး ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ အမလွန်ကနေ ပွင့်ဖူးခိုင်လည်း သိလောက်ပြီ၊ အချုပ်ထောင်ထဲကနေ ဒယ်ဒီလည်း သိသွားပါပြီ၊ တခြားအသိတရားရှိတဲ့သူတွေလည်း အပြစ်ဆုပ်ဖို့ ကြောက်သွားကြမှာပါသား”

“ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီရယ်”

ရင်ထဲမှာမချီအောင် ခံစားရတာပဲ ဆိုနှင့်စွာနှင့် ငိုချလိုက်မိသည်။

ဘာတန်းမှမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မာမီလည်းသေရ၊ ဒယ်လည်း ထောင်ကျရ။ နာမည်ပျက်စာရင်းနှင့် တစ်သက်လုံးလည်း သိက္ခာကျရတော့မည်။

“သား... သားမပိုင်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သားပိုနေတော့ ဒယ်ဒီရင်ထဲ မခံစားနိုင်တော့ဘူး သားရယ်”

“မာမီနဲ့ သေကွဲကွဲရ ဒယ်ဒီနဲ့ ရှင်ကွဲကွဲရ သားခံစားနိုင်ဖို့ တော့မလား ဒယ်ဒီ၊ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ဖခင်တွေကြောင့် တခြားမိသားစုတွေလည်း ဒီလိုပဲ ပူဆွေးသောကတွေနဲ့ကြုံကြရမှာပဲနော်၊ ဘာလို့ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်၊ တစ်အိုးတစ်အိမ် တစ်မိသားစုစနစ်နဲ့ ဘဝကိုရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့် မဖြတ်သန်းချင်ကြတာလဲ၊ တချို့မိန်းကလေးတွေကရော ဘာကြောင့်အိမ်ထောင်သည်မှန်း မိသားစုဝင်နဲ့ သိရဲ့နဲ့ ကိုယ့်ဘဝလုံလောက်ဖို့အတွက် ဘာလို့များ သူများမိသားစုထဲကို ဖျက်ဆီးချင်ရတာလဲ၊ အငယ်အနောင်း မယားပြိုင်၊ စပွန်ဆာ၊ ပိုင်းထုံးဆိုတဲ့ အမည်နာမတွေဟာ ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြသလား၊ မိသားစုအသိုက်အဝန်းကြားမှာ ဘယ်လောက်တောင် ရှက်စရာသိမ်ငယ်စင်ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့သိသင့်တယ်။ တချို့မိန်းကလေးတွေကျတော့ ငါတို့ငတ်တာ အဆင်မပြေတာကို ဘယ်သူမှကူညီတာမဟုတ်ဘူး ဒီတွေ ဂရုစိုက်နေလို့ရမလားဆိုပြီး အရွဲတိုက်ချင်တဲ့သူတွေကရှိသေးတယ်”

“သား”

သားရဲ့လေးနက်ရင်ကျက်စွာ ပြောနေသောစကားတွေက ကိုရဲ့အမှားတွေကို ထောင်ပြနေသလိုရှိသည်။ အပြစ်ကြွေးအတွက် ဆပ်ရမှာ ဝမ်းမနည်းပေမယ့် သားကိုဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ထားခဲ့ရမှာဟာ နာနာကျင်ကျင် ခံစားရ၏။ သားက မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေလျက် နှင့် ...

BURMESE CLASSIC

“လူလောကကြီးမှာ ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေမရှိကြရင် မိသားစုတွေ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပျော်စရာကောင်းကြမှာပဲ၊ အခုတော့ နာကျင်စရာ ကြေကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာနဲ့ လောကကြီးက စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဟင့်အင်း... လောကကြီးက ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ လူတွေကပဲ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာ၊ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေက ပျက်စီးနေတော့ လောကကြီးက နေလို့မကောင်းတော့ဘူးပေါ့၊ လောကကြီးကောင်းကျိုးအသိုက်အဝန်းကောင်းကျိုး၊ မိသားစုကောင်းကျိုးအတွက် စွန့်စားတာ စွန့်လွှတ်တာ ပေးဆပ်တာမျိုးမရှိတော့ဘဲ၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာ စိတ်သာယာဖို့ ကြည့်နူးခံစားဖို့ပဲ တွေးနေကြတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကြရတာ ဒယ်ဒီ”

“သားက စာတွေများများဖတ်တော့ အသက်အရွယ်ထက်မက တဲ့ အသိတရားတွေနဲ့ ရင့်ကျက်လိုက်တာသားရယ်၊ သားကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ ဒယ်ဒီစိတ်ချပါပြီ၊ ဒယ်ဒီအပြစ်ကြွေးတွေဆပ်ပြီး ထောင်ကထွက်လာရင် သားအတွက် နွေးထွေးမှု၊ လုံခြုံမှုမေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပေးနိုင်တဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်သား”

“အဲဒီအချိန်ကို သားဂုဏ်ယူစွာနဲ့ စောင့်နေပါမယ်ဒယ်ဒီ၊ တကယ်တော့ အချစ်ကသန့်စင်နွေးထွေးပါတယ်၊ ဖြူစင်ရိုးသားပါတယ်၊ လူတွေကသာ ရမ္မက်အာသာဆန္ဒဖြေပျောက်မှုကို အချစ်လို့မှားယွင်းသုံးစွဲနေကြတာ၊ မသန့်စင်တဲ့လူတွေကြောင့် အချစ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတရားတွေ ကျဆင်းနေရတာပါ ဒယ်ဒီ၊ သားအလှည့်ကျရင်တော့ အချစ်ကိုအမြင့်ဆုံးရောက်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ရိုးသားတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်မယ်ဒယ်ဒီ”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါသားရယ်၊ သားမျှော်လင့်တဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ”

ဒယ်ဒီရဲ့ဆုတောင်းစကားသံက အချုပ်ခန်းသံတိုင်တွေကြား ထဲမှာ လွမ်းမောစွာနှင့် ယုံလွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ အတွက် သူဘယ်နှစ်နှစ်စောင့်ရမလဲ။ အပြစ်ကြေးတွေကျေအောင်ဆပ် ဖို့ ဘယ်နှစ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ် သူစောင့်ရမှာပါပဲ။ သားက ဂုဏ်ယူရတဲ့အခါ အဖြစ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါဒယ်ဒီ။

သားသမီးက ဂုဏ်ယူလေးစားရသော မိဘတွေဖြစ်ကြပါစေ။

စာရေးဆရာမ လုံးမ၏ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ရင်ခွင်စားငှက်
 - ၂။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း
 - ၃။ အရောင်ကွဲပုံရိပ်
 - ၄။ အခမဲ့ရင်ပြင်
 - ၅။ ခြယ်သမင် တိမ်ပန်းချီ
 - ၆။ ရွှက်သံကင်းမဲ့ရန်
 - ၇။ အလင်းမဲ့ည
 - ၈။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်စကများ
 - ၉။ စိတ်ပျော်စင်
 - ၁၀။ မိန်းမလှူဒါန်း
 - ၁၁။ အနာတရလေပြည်
 - ၁၂။ ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးပါမယ်
 - ၁၃။ ပန်းနုရောင်နီဒါန်း
 - ၁၄။ တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့
 - ၁၅။ ရင်ခုန်သံအဓိပ္ပာယ်
 - ၁၆။ အချစ်ညွတ်ကွင်း
 - ၁၇။ အသည်းကွဲအောင်လက်မှတ်
 - ၁၈။ အနမ်းများနှင့်ရှေ့ဆက်ခွင့်ပြုပါ
 - ၁၉။ အရောင်မဲ့သင်္ကေတ
 - ၂၀။ ပြောဖို့လိုသေးလား
 - ၂၁။ မင်းအတွက်ဆို
 - ၂၂။ သက်တမ်းရင့်သမုဒယ
 - ၂၃။ မေ့ဖို့မလွယ်
- သစ္စာနှင့်ဆီမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - မာန်ထက်ချိုမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - ပါဝါကင်းမိဒီယို
 - မျက်ခြယ်မိဒီယို
 - စူပါစတာမိဒီယို
 - မေ ၇, ၁၉၅၅ မိဒီယို
 - သစ္စာနှင့်ဆီမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - ရွှေစင်ဦးမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို
 - မာန်ထက်ချိုမိဒီယို
 - သစ္စာနှင့်ဆီမိဒီယို
 - အောင်သီရိမိဒီယို